

จากวันจันทร์ถึงวันศุกร์ เจ้าเอย

บทนำ

คุณเคยจินตนาการตัวเองในวัยสามสิบแปดไฉ่ยังงี้ สำหรับฉัน อายุสามสิบแปดคือหญิงวัยกลางคนที่กำลังใช้ชีวิตอย่างมีความสุข ทำงานบริษัทเอกชนสักแห่ง เงินเดือนหลักแสน มีบ้าน มีรถ แต่งงานกับผู้ชายดีๆ สักคน มีลูกชายที่กำลังจะเข้าสู่วัยรุ่น ลูกสาวในวัยกำลังน่ารัก ทุกเช้าคงอุ่นว้ายกับการเตรียมอาหารให้ลูกๆ และสามี ก่อนจะพาเด็กๆ ไปส่งโรงเรียนแล้วเข้าทำงานช่วงเก้าโมง เกษียณตอนอายุห้าสิบห้า มีบ้านสวนที่ต่างจังหวัดสักหลัง ใช้ชีวิตกับสามีจนกว่าจะตายจากกัน ครอบครัวยั่งยืน เต็มไปด้วยรอยยิ้มและมีความสุข

“พี่จันทร์คะ”

เสียงเรียกหวานๆ ดึงจันทร์ หรือ ‘ดารีกา’ ออกมาจากจินตนาการที่แสนเลิศล้ำกลับมาสู่ความจริง เจ้าของใบหน้าอ่อนเยาว์ที่ยืนยิ้มอยู่किฝั่งของโต๊ะคือ ‘อันนา’ ผู้จัดการคนใหม่ที่อายุน้อยกว่าเธอสามปีและเพิ่งมาเริ่มงานได้ไม่ถึงเดือน

“คะคุณหลิว”

“พี่จันทร์เห็นเมลจากคุณโอหรือยังคะ แจ้งให้ไปนับสินค้าที่จะส่งทำลายอะคะ”

“เห็นแล้วคะ คุณหลิวมีปัญหาอะไรหรือเปล่าคะ” ดารีกาถามไปตรงๆ เหตุเพราะเธอทำงานที่นี้มาร่วมสิบปี ช่วงจังหวะที่ตำแหน่งซีเอฟโอ (Chief Financial Officer ผู้บริหารสูงสุดทางด้านการเงิน) ว่าง คนในแผนกต่างบอกว่าคุณฉันทิเป็นผู้เป็นซีไอคงแต่งตั้งเธอขึ้นมาแน่ๆ เพราะทั้งอายุงาน ความรู้ ความสามารถต่างมีพร้อมจนเธอผลลอคาดหวัง แต่แล้วอันนาก็ปรากฏตัว นั่นเป็นอีกครั้งที่ตอกย้ำว่าชีวิตเธอไม่ควรคาดหวังอะไรจริงๆ

“พี่จันทร์ช่วยไปกับหลิวได้ไหมคะ หลิวยังไม่รู้จักใครเลย”

ดารีกาดังเล เหตุเพราะงานตรงหน้ายังกองพะเนิน ช่วงที่ซีเอฟโอคนเก่าออกก็เป็นเธอดูแลงานส่วนนี้แทน พออันนามาก็ยังรับงานไปไม่หมด

“ไปเพื่อนหลิวหน่อยนะคะ เดี่ยวหลิวแจ้งคุณฉันทิให้เองคะ”

เอ่ยมาเสียขนาดนี้ ดารีกาทำอะไรไม่ได้มากไปกว่ายกยัมบางเบาแล้วตอบตกลง

“ขอบคุณมากนะคะ งั้นอีกยี่สิบนาทีเจอกันที่หน้าตึกนะคะ”

อันนาหมุนตัวกลับไปยังห้องทำงานของตน ทันทีที่ประตูห้องปิดลง เพื่อนร่วมงานที่นั่งอยู่ข้างๆ ก็เฝ้าเก้าอี้เข้ามาหา

“พี่จันทร์ไม่น่าตอบตกลงเลย เป็นถึงผู้จัดการก็ให้ไปจัดการเองสิ”

“จริงด้วย มาแย่งตำแหน่งพี่จันทร์แท้ๆ ยังให้ช่วยอีก” อีกหนึ่งสาวที่นั่งอยู่ถัดไปหันมาผสมโรงด้วย

“ไม่เป็นไรหรอก คงสอนแค่ปีนี่แหละ ปีต่อไปไปคุณหลิวก็คงจัดการเองได้” ดารีกาตอบไปตามตรง ทำงานมาสิบกว่าปี คนเข้าๆ ออกๆ ล้วนมีไม่น้อย เจอผู้คนมาหลากหลายรูปแบบ รวมถึงการผิดหวังครั้งล่าสุดด้วยแล้ว จึงค่อนข้างเฉยชา บอกตัวเองแค่ว่า ยังมีงานทำให้พอดำรงชีวิตไปในแต่ละเดือนได้ก็พอแล้ว เรื่องซิงดีซิงเด้นตัดไปได้เลย หลายคนที่มีผิดหวังแทนยังแนะนำให้เธอลาออกไปหางานทำที่ใหม่ ที่เห็นคุณค่าบุคลากรมากกว่านี้ แต่เธอก็ทำเพียงยิ้มรับ เธอเหนื่อยที่จะเริ่มต้นใหม่ เหตุเพราะชินกับการอยู่ใน safe zone

“แต่อรว่า...”

กริ่ง!

เสียงโทรศัพท์ภายในดังขึ้นที่โต๊ะของเพื่อนที่นั่งข้างๆ พอเห็นเบอร์ที่โชว์หรา หญิงสาวก็หน้าซีด “คุณหลิวโทร. มาคงไม่ได้ยินเรื่องที่เราเมาท์กันหรอกนะ”

ประโยคดังกล่าวทำให้สองสาวที่ร่วมวงเม้าท์มอยพร้อมใจกันเลื่อนเก้าอี้กลับที่ของตน หญิงสาวเจ้าของโต๊ะจึงหันมาทางดาริกา

“รีบรับโทรศัพท์ก่อนเถอะ”

แม้จะสีหน้าไม่สู้ดี แต่เธอคนนั้นก็ยกโทรศัพท์ที่ขึ้นมารับ ตอบไปเพียงคำเดียวแล้ววางลง “คุณหลิวให้อรเข้าไปพบอะ ทำยังไงดีล่ะพี่จันทร์”

“คงไม่มีอะไรหรอก น่าจะสั่งงานมากกว่า เดี่ยวต้องออกไปข้างนอกกับพี่แล้วนี่” ดาริกาวិเคราะห์ตามเนื้อผ้า เพราะนี่ก็ผ่านไปหลายนาที่หลังจากนัดกับเธอ

“ขอให้เป็นอย่างนั้นเถอะ” หญิงสาวยังคงใจคอไม่ดี แต่ก็ไม่อาจหลีกเลี่ยงจึงลุกจากโต๊ะทำงานไปเคาะประตูห้องผู้จัดการฝ่ายที่อยู่ห่างไปไม่กี่เมตร

ดาริกาไม่สนใจมองตามเท่าสองสาวที่ร่วมเม้าท์มอยหน้า เธอเพียงจัดการงานที่ทำค้างอยู่ จัดการบันทึกข้อมูลต่างๆ แล้วปิดโน้ตบุ๊กเตรียมออกไปรออันนาที่หน้าตึกตามนัด ซึ่งยี่สิบนาทีไม่ขาดไม่เกิน หล่อนก็ตามมาพร้อมกับริดตู้คั่นหวูและคนขับรถส่วนตัว

“ไปกันเถอะคะพี่จันทร์”

ดาริกาก้าวขึ้นรถนั่งเบาะที่ว่าง ขณะประตูอัตโนมัติค่อยๆ ปิดก็แอบสำรวจพื้นที่ภายในไปพลางๆ รถคันนี้ไม่ใช่รถที่บริษัทจัดหาให้เพราะอันนามีรถและคนขับรถส่วนตัวอยู่แล้ว ได้ยินคนในแผนกพูดต่อๆ กันมา ว่าครอบครัวหล่อนฐานะดี บิดา มารดา มีธุรกิจส่วนตัว และการมาทำงานที่นี่ก็เพื่อหาประสบการณ์ตามคำเชื้อเชิญจากเจ้าของบริษัท เห็นว่าอนาคตอาจมีการทำธุรกิจร่วมกัน

“หลิวต้องทำอะไรบ้างหรือคะพี่จันทร์”

“ไม่ต้องทำอะไรมากหรอกคะ เดี่ยวมีเจ้าหน้าที่คลังมาทำหน้าที่นับอยู่แล้ว มีเจ้าหน้าที่จากสรรพากรมาร่วมสังเกตการณ์ ส่วนเราก็แค่คอยตรวจสอบเอกสารให้ตรงกับสินค้าที่จะทำลาย แล้วเซ็นเอกสารหลังจบงานก็พอคะ”

“โอเคคะ หลิวใจชื้นมากเลยที่พี่จันทร์มาด้วย ขอขอบคุณมากเลยนะคะ”

“ไม่เป็นไรคะ ไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไร” ดาริกาคิดแค่ว่าเป็นหน้าที่ที่ไม่ได้เหลือปากว่าแรง

“ไม่เป็นไรไม่ได้คะ พี่จันทร์สอนงานหลิวตั้งหลายอย่าง เอาจริงๆ วันนี้หลังเลิกงานเราไปกินข้าวด้วยกันสักมื้อนะคะ หลิวเลี้ยงเอง”

รอยยิ้มเจ้าหล่อนแสนจริงใจ ดวงตาสุกสกาสดใส จนแวบหนึ่งดาริกาอดใจจามไม่ได้ คนที่เกิดมาพร้อมทุกอย่างช่างแตกต่างจากมนุษย์หมาเข้ากินค้ำอย่างเธอจริงๆ

“ไม่ต้องก็ได้คะ”

อันนาสายหน้า “ไม่ได้คะ หรือว่าพี่จันทร์มีนัดคะ”

“เปล่าหรือคะ พี่แค่...”

“นั่งตกลงตามนี้นะคะ”

อันนาไม่ฟังเหตุผลใดต่อ พอสรุปได้ก็หันไปทางคนขับรถขอให้จอร์จร้านอาหารญี่ปุ่นสไตล์โอมากาเสะให้ในช่วงเย็นวันนี้ ดาริกานั่งฟังพร้อมกับบยกยิ้มเฉยชา ‘โอมากาเสะ’ ร้านอาหารญี่ปุ่นที่กำลังโด่งดัง คอร์สหนึ่งหลักพันถึงหมื่นแน่นอนว่าเธอแทบไม่เคยเสียดายไปใกล้

สายตาที่อ่อนแสงลงตามวัยเหม่อมองไปนอกกระจกรถ นับวันความต่างของชนชั้นในสังคมก็ชัดจะห่างขึ้นทุกที และสิ่งที่หน้าเศร้ากว่านั้นคือ เธอกลายเป็นชนชั้นแรงงานที่ไม่ว่าจะพยายามดิ้นรนแค่ไหนก็ไม่สามารถลิ้มตาอ้าปากได้

สามสิบแปดปีที่ผ่านมา

งานและมีอาหารสุดหรูผ่านไป ขากลับดารีกากับอันนาแวะห้างสรรพสินค้าชั้นนำของย่านนั้น อันนามาเพื่อรับ กระเป๋าแบรนด์เนมที่สั่งจองไว้ ส่วนดารีกาอาศัยติดรถมาลงเพื่อขึ้นรถไฟฟากลับคอนโด

“พี่จันทร์ไปเดินเล่นด้วยกันก่อนไหมคะ”

คราวนี้ดารีกาไม่ปฏิเสธ เพราะระหว่างนั่งรถได้ยินบทสนทนาระหว่างอันนากับคนขับรถแล้วว่า ฝ่ายหลังต้องรีบ ไปสนามบินเพื่อรับมารดาอันนาที่เพิ่งกลับมาจากต่างประเทศ จึงอยากอยู่เป็นเพื่อนเพื่อตอบแทนที่อุตสาหภาพไปเลี้ยงมื้อ ค่ำ

“พี่โต่งมารับหิวได้ไหมคะ”

เสียงสองของหล่อนทำให้ดารีกาอมยิ้ม บุคคลปลายสายคงไม่พ้นคนพิเศษแน่ๆ

“จันทน์หิวเดินห้างรอนะคะ ถึงแล้วโทร. มาได้เลยน้ำ แล้วเจอกันคะ” อันนาวางสาย แล้วหันมายิ้มสดใส “ไปเถอะ ค่ะ หลิวต้องแวะหลายร้านเลย”

ดารีกายิ้มรับแล้วเดินตามไป ระหว่างทางจู่ๆ ก็มีเสียงเพลงยุค ๙๐ ก็ดังแว่วมา พอมองหาต้นตอของเสียงก็พบว่า มาจากร้านขายเครื่องดนตรีมือสอง หน้าร้านมีทีวีจอใหญ่ที่กำลังเปิดวงดนตรีร็อกชื่อดังของยุค

เธอยืนมองแล้วหวนนึกถึงวันเวลาเก่าๆ ชีวิตที่ผ่านมาแม้จะเต็มไปด้วยข้อจำกัดและความเคร่งเครียด แต่ก็มี ช่วงหนึ่งที่ผ่อนคลายและได้ใกล้ชิดผู้คนในวัยเดียวกัน จึงเอ่ยบอกคนที่เดินนำอยู่ไม่กี่ก้าว “คุณหลิวคะ พี่ขอแวะดูของสักครู่ นะคะ”

“ให้หลิวไปเป็นเพื่อนไหมคะ”

“ไม่เป็นไรคะ คุณหลิวรีบไปรับของดีกว่า เดี่ยวพี่ตามไปค่ะ” ดารีกาชินเสียแล้วกับการอยู่ลำพัง อีกทั้งรู้ว่ารสนิยม คนเราไม่เหมือนกัน มีสิ่งที่ชื่นชอบต่างกัน แยกย้ายกันทำธุระของตัวเองน่าจะดีกว่าทั้งสองฝ่ายมากกว่า

“ได้ค่ะ พี่จันทร์ดูได้ตามสบายเลยนะคะ หลิวอาจใช้เวลามากนิดหนึ่ง”

ดารีกาพยักหน้า แล้วเดินแยกไปยังร้านขายแผ่นซีดี เมื่อก่อนเธอชอบฟังเพลงมาก เพราะช่วยฆ่าเวลาในยาม เหนงาได้ดี

“สวัสดีครับ เลือกชมได้ตามสบายเลยนะครับ”

เธอยิ้มรับโดยไม่เอ่ยอะไร เครื่องดนตรีหลากหลายถือว่าแปลกใหม่สำหรับเธอ สมัยวัยรุ่นเคยมีเสียงหนึ่งที่ยอยาก เล่นเครื่องดนตรีเป็นสักขี้น อยากเป็นคนเท่าๆ ที่เล่นกีตาร์หรือตีกลองเป็น แต่ความชอบเพียงเล็กน้อยก็ถูกมารดาปัดกั้นด้วย คำว่า ‘เสียเวลา’ ขยันเรียนหนังสือจะดีกว่า และเมื่อผลการเรียนเธอไม่ได้ตามเป้าก็ถูกส่งไปอยู่บ้านย่าที่ต่างจังหวัดในช่วง มัธยมปีที่หก เพื่อตัดนิสัย มารดาบอกว่าถ้าเธอพิสูจน์ตัวเองได้จะได้กลับมา

“ช่วงนี้เทรนด์ยุคปี ๙๐ ปี ๒๐๐๐ กำลังมาเลย ร้านเรามีแผ่นซีดีเพลงเก่าๆ ด้วยนะคะ”

เสียงพ่อค้าทำให้ดารีกาตั้งสติมาอยู่ในปัจจุบัน แผ่นซีดีราคาหลายร้อยเมื่อหลายสิบปีก่อนตอนนี้แทบไร้ราคา ค่ำ งดเพราะเพลงเหล่านี้หาฟังได้แล้วตามสตรีมมิงระดับโลกหลายเจ้า ตอนแรกเธอไม่รู้จะซื้ออะไรจึงคิดจะเดินออกมา แต่ เห็นป้ายหน้าร้านว่าจะยกเลิกกิจการในวันพรุ่งนี้ จึงอดเห็นใจไม่ได้กลับเข้าไปเลือกใหม่อีกครั้ง ปกซีดีที่สี่ซีดีไปตาม กาลเวลาทำให้นึกถึงบรรยากาศเก่าๆ ที่คุ้นเคย เมื่อก่อนพี่ชายเธอก็ชอบฟังเพลงมาก เคยมีโอกาสไปยืนเลือกด้วยกันและ ผลสุดท้ายก็ได้มาคนละแนวเพลง

‘แกก็ฟังแต่เพลงลูกกวาด’

เป็นประโยคก่อนขออดของพี่ชายที่ยังจำได้ดี เมื่อก่อนเธอมักสงสัยว่าทำไมคนแก่ชอบพูดถึงแต่เรื่องเก่าๆ ข้าไปข้า มา พอเริ่มแก่เข้าจริงๆ ก็เหมือนจะเข้าใจแล้ว ‘เพราะเป็นสิ่งที่เดียวที่จะทำให้เราเข้าใจความทรงจำ ที่ไม่สามารถย้อนกลับ ไปได้’

“อันนี้แถม ไม่แน่ใจว่ายังฟังได้ไหม ถือว่าเป็นของที่ระลึกก็แล้วกันครับ ขอขอบคุณนะครับที่มาเป็นลูกค้าคนสุดท้าย”
เจ้าของร้านยื่นแผ่นซีดีเอ็มพีสามยี่ห้อประเทืองและแวมไพร์ใส่ถุงกระดาษให้ขณะเธอจ่ายเงิน

“ขอให้โชคดีนะคะ” เธอปลอบคนไม่เก่ง และไม่รู้ว่าอะไรจะโผล่มาอีก

“ขอให้คุณโชคดีเหมือนกันครับ”

เป็นการบอกลาคนแปลกหน้าที่ไม่ค่อยชินเท่าไร ช่วงที่เดินห่างออกมา ดาริกาไม่วายหันกลับไปมองอย่างรู้สึกไม่สบายใจนิดๆ หรือเธอควรซื้ออะไรที่มีราคาแพงกว่านี้หน่อยเพื่อให้กำลังใจเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน แต่ระหว่างลัดเลาะเสียงข้อความของโทรศัพท์ก็ดังขึ้น เมื่อหยิบมาดูก็ทำให้เธอกลับมาอยู่ในโลกแห่งความจริงได้

‘กำหนดชำระบัตรเครดิตของคุณคือ...’

ดาริกาผ่นลมหายใจยาว แล้วมุ่งหน้าไปขอของแถมบัตรที่อันนารับของ ‘ก่อนจะเห็นใจคนอื่น เธอควรสงสารตัวเองก่อน...’

ขอปแบรนต์เนมสุดหรูเป็นสถานที่ที่ดาริกาไม่ได้มาเฉียดใกล้มากนัก เหตุเพราะไม่อยากพุ่มพวยเกินตัวจนทำให้ต้องติดบ่วงราชินีเงินผ่อน จึงเลือกที่จะไม่เข้าไปข้างในเพียงชะงอกมองหาอันนา ยังไม่ทันเจอก็สะดุดตากับชุดแบรนต์หรูที่สุดที่คล้ายคลึงกับที่เธอเห็นเมื่อวันวาน น้อยคนนักที่จะรู้ว่าความจริงชีวิตเธอไม่ได้รันตลกเช่นทุกวันนี้ เคยมีชีวิตช่วงหนึ่งเป็นดั่งลูกคุณหนู มีคนดูแลหลายสิบคน ข้าวของเครื่องใช้ล้วนแบรนต์เนม และอาศัยในคฤหาสน์หลังใหญ่

เรื่องราวก็เหมือนนิยายน้ำเน่าทั่วไป ลูกสาวเศรษฐีวัยรุ่นมาตกลุมรักหนุ่มนักศึกษาจากการมาทัศนศึกษา ระหว่างมหาวิทยาลัย คบหาหลายปีจนเรียนจบ มองอนาคตสวยหรู จับมือกันฟันฝ่าอุปสรรค สัญญาจะรักกันจนตราบหม้ายใจ แต่แล้วความจริงของโลกใบนี้ก็เริ่มต้นทดสอบ

เริ่มจากครอบครัวฝ่ายหญิงที่ขัดขวาง ทำให้ ‘ดาราราย’ ยอมตัดขาดจากครอบครัวนี้มาใช้ชีวิตกับ ‘ไพรัช’ จากคุณหนูที่ไม่เคยทำอะไรเองเปลี่ยนมาเป็นคนต้องทำอะไรทุกอย่าง ไม่ว่าจะงานในบ้านหรือนอกบ้าน ทั้งสองร่วมทางกันเพียงห้าปี ดารารายก็ทนความลำบากต่อไปไม่ไหว หอบลูกสาวหนีกลับไปบ้านบิดา

บ้านบิดาดารารายร่ำรวยระดับมหาเศรษฐี มีกิจการโรงแรมใหญ่โตหลายสาขา แต่ที่นั่นไม่มีใครอยากต้อนรับดาริกานัก จึงถูกส่งไปอยู่โรงเรียนประจำแต่เด็ก ส่วนมารดาที่ต้องพิสูจน์ตัวเองทุกอย่าง กว่าจะพอมีตัวตนได้และกดดันให้เธอพิสูจน์ตัวเองเพื่อให้ตาสนใจบ้าง

ดาริกาได้พบมารดาบ่อยครั้ง แต่ท่านก็ยังเห็นเธอลำบาก ยังซื้อเสื้อผ้า ของขวัญมาให้ตลอด จนวันหนึ่งตามีคำสั่งให้มารดาแต่งงานใหม่กับบุตรชายคู่ค้าในแวดวงธุรกิจเดียวกัน มารดาไม่ปฏิเสธ และนั่นก็เป็นจุดเริ่มต้นของการไร้ตัวตน เพราะฝั่งพ่อเลี้ยงก็ผ่านการมีครอบครัวและมีลูกติดหนึ่งคน การถูกแย่งความสนใจทำให้เธอค่อยๆ กลายเป็นเด็กไร้ญาติเสียและเอาแต่ใจเพื่อเรียกร้องมารดา กลับคืนมา แต่ในสายตาคนอื่นกลับไม่ใช่อย่างนั้น สุดท้ายเธอก็ถูกส่งไปอยู่กับบิดาด้วยเหตุผลว่าต้องการให้พบเจอความลำบากเพื่อตัดสินใจ

แล้วทำไมกลายเป็นแบบทุกวันนี้ล่ะเธอ

ก็เพราะดาริกาไม่รู้ซึ่งแล้วว่าเหตุผลดังกล่าวไม่มีอยู่จริง ตอนโดนส่งไปเธอพยายามเต็มที่ ขยันเรียนจนเอนทรานซ์เข้าคณะแพทย์ ซึ่งถือว่าเป็นคณะที่ดีที่สุดในช่วงเวลานั้น แต่ก็ไม่ได้ทำให้อะไรเปลี่ยนแปลง ยังคงไร้ตัวตนและเป็นแกะดำของตา ส่วนมารดาก็สนใจครอบครัวใหม่มากกว่า การพยศครั้งสุดท้ายจึงเกิดขึ้น เธอลาออกจากมหาวิทยาลัย เพราะทนความกดดันต่อไปไม่ไหว กลับไปอยู่กับย่า ตั้งใจเริ่มต้นชีวิตใหม่ ใช้ชีวิตเรียบง่าย พอใจกับความรักที่ยามอบให้

บิดาและพี่ชายหายไปตอนไหนล่ะเธอ ‘เซตแดน’ ประสบอุบัติเหตุเสียชีวิตในวันสอบวันสุดท้ายของเธอตอน ม. ๖ ส่วนบิดาก็ตรอมใจกับเหตุการณ์ดังกล่าวจนกลายเป็นซึมเศร้าและฆ่าตัวตายตามไปในหนึ่งปีหลังจากนั้น ดีที่ย่าจำปา ยังเข้มแข็ง ยืนหยัดอยู่ได้จนเธอกลับไปหา พอเธอสอบเพื่อเข้าเรียนมหาวิทยาลัยรอบใหม่ ท่านก็ย้ายมาเช่าบ้านอยู่ใกล้ๆ กับมหาวิทยาลัย ใช้ชีวิตอยู่สองคนเรื่อยมา

ทว่าดาริกายังไม่ทันได้ตอบแทนบุญคุณท่านก็เสียไปหลังจากเริ่มทำงานได้ไม่ถึงปี เธอโดดเดี่ยวตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา ไม่มีเพื่อนแท้ ไม่มีคนรัก มุ่งมั่นสร้างเนื้อสร้างตัว อย่างน้อยหากได้เจอมารดาอีกครั้งก็เป็นสิ่งยืนยันได้ว่า สิ่งที่คุณเลือก

นั่นไม่ผิด แต่ก็นั่นแหละ โลกเราไม่ง่ายและสวยงามอย่างที่คิด หน้าที่การงานที่ทুমเทเพียงพอแค่เลี้ยงชีพ ไม่ได้โดดเด่นจนทำให้ประสบความสำเร็จ ยังเป็นเพียงมนุษย์หาเช้ากินค่ำเหมือนประชากรส่วนใหญ่ของประเทศที่ต้องดิ้นรนต่อไป

“พี่จันทร์คะ”

เสียงเรียกทำให้ดาริกาเลิกจิบจิ้งจูดหูลุ ละสายตากลับมายังคนข้างๆ

“หลิวเสร็จธุระแล้ว เราไปกันเลยไหมคะ”

“ให้พี่ช่วยถือไหมคะ” เธออาสาเมื่อหลุบตาแล้วเห็นข้าวของพะรุงพะรังทั้งสองมือเจ้านายที่อายุน้อยกว่าหลายปี

“จิ้งหิวรบกวนหน่อยนะคะ หนักมากจริงๆ”

หญิงสาวส่งถุงกระดาษมาให้เธอสองสามใบ ยังดีที่อึ้นนาไม่ได้เอาเปรียบการมีน้ำใจ หรือแสดงกิริยาข่ม ผู้ได้บังคับบัญชาจนโยนมาให้เธอทั้งหมด

“พี่จันทร์จะซื้ออะไรอีกไหมคะ”

“ไม่คะ”

“จิ้งเรากลับกันเลยนะคะ คนที่มารับหลิวใกล้ถึงแล้ว”

แล้วสองสาวก็เดินหอบหิ้วถุงช้อปปิ้งเดินไปรอที่หน้าห้าง ไม่ถึงสิบนาทีรถยุโรปคันหรูก็แล่นมาจอด ผู้ชายที่ลงมาทำให้ดาริการู้สึกประหม่า เพราะคือ ‘ต้นหน’ นักร้องนักแสดงชื่อดัง ทำไมเธอถึงรู้จักนะเธอ เพราะนอกจากจะเป็นบุคคลมีชื่อเสียงแล้ว เขายังเคยเป็นหนึ่งในเพื่อนร่วมชั้นเรียนของเธอตอน ม. ๖ ด้วย

“ช้อปปิ้งอีกแล้วนะเรา”

“อีกแล้วอะไรกันคะ หลิวไม่ได้ช้อปปิ้งสองอาทิตย์แล้วนะ” อึ้นนาระงี้กกระงอด ส่งถุงช้อปปิ้งให้ชายหนุ่มไปถือไว้ “นี่พี่จันทร์คะ รุ่นพี่ที่ทำงานหลิวเอง”

ดาริกาทำตัวไม่ถูก ไม่รู้ว่าอีกฝ่ายจะยังจำเธอได้อยู่ไหม ยี่สิบปีนับว่านานมากหลังจากจบมัธยมและเธอก็ไม่เคยติดต่อใครด้วย สมัยนั้นโซเชียลมีเดียต่างๆ ก็ยังไม่มี ช่วงกลับไปอยู่บ้านหลังจากออกจากมหาวิทยาลัยก็ไม่ได้พบเจอใคร มีเพียงข่าวคราวของบางคนเท่านั้น

“สวัสดิ์ครับ ต้องขอโทษด้วยนะครับที่หลิวทำให้ต้องลำบาก” เขาว่าพลงใช้ศอกสะกิดหญิงสาวอ่อนวัยกว่า ให้เข้าไปหยิบถุงช้อปปิ้งคืนมา

“อู๊ย! ขอโทษคะ หลิวลืมเลย”

เห็นหญิงสาวกุกกูกอหยิบของแล้วยัดใส่มือชายหนุ่ม ซึ่งก็ได้แต่ยิ้มอ่อนใจก่อนจะหมุนตัวเอาของเข้าไปเก็บในรถ

“ไม่เป็นไรคะ ไม่ได้ลำบากอะไร” ดาริกาตอบพร้อมกับส่งข้าวของในมือให้

“บ้านพี่จันทร์อยู่ที่ไหนคะ ให้หลิวไปส่งไหม”

“ไม่ต้องหรอกค่ะ พี่ขึ้นรถไฟฟ้าไปเร็วกว่า จิ้งขอตัวเลยนะคะ” ไม่รู้เหมือนกันว่าทำไมต้องรีบร้อน แต่รู้สึกไม่อยากให้ต้นหนจำได้ วิศวกรรมความเย่อหยิ่งสมัยนั้นของเธอธรรมดาเสียที่ไหน ด้วยความยังติดลูกคุณหนู สีหน้า แววตา ท่าทางไม่ต่างจากตัวร้ายในละครทีวีเลยก็ว่าได้ ถ้าหากเขารู้ว่าเธอคือเด็กสาวในตอนนั้นคงหัวเราะงอหาย อีกเหตุผลหนึ่งก็คงเป็นเพราะละอายแก่ใจระมัง เพราะโควตานักเรียนแพทย์ที่ได้ก็แย่งมาจากเขา แถมสุดท้ายก็ลงเอยที่เรียนไม่จบอีก

“เพื่อนหลิวล่ะ”

“กลับไปแล้วคะ” อึ้นนาตอบแล้วเดินวนไปขึ้นรถอีกฝั่ง “รีบไปเถอะคะ คันข้างหลังมองใหญ่แล้ว”

ต้นหนไม่วายมองตามแผ่นหลังที่เดินห่างออกไป

“เราไปกันเถอะคะ”

พอขึ้นไปนั่งบนรถได้ เขาก็ได้ถามอย่างสงสัย “เพื่อนหลิวเมื่อกี้ชื่อจันทร์เฉยๆ เหรอ”

“คะ พี่โต่งรู้จักหรอคะ” อึ้นนาเหล่มองอย่างจับผิด

“คูนๆ นะ”

“อย่าบอกว่พี่โต่งเคยตามจับนะ” แม้จะดูเป็นไปได้อย่างยาก แต่นึกเหตุผลอื่นไม่ออก จะบอกว่าเคยทำงานด้วยกันก็ไม่น่าใช่ เพราะเท่าที่รู้ ดาริกาก็ทำงานบริษัทแห่งนี้มาตั้งแต่เรียนจบเลย

“จะบ้าเหรอ” ตันหนเริ่มส่งเสียงดัง

“ทำไมคะ จะบอกว่าพี่จันทร์ไม่สวยเหรอ ชื่อนี้ฟังไม่ขึ้นนะ” อันนาขยับตัวหันมอง ดาริกาถึงจะอายุเกือบสี่สิบ แต่รูปลักษณะไม่ได้ตามอายุไปสักนิด หน้าตาโดดเด่น ผิวพรรณก็ไม่ได้หย่อนคล้อยอะไร บอกว่ารุ่นราวคราวเดียวกับเธอใครๆ ก็เชื่อ

ตันหนถอนหายใจ “ก็สวย แต่ไม่ใช่สเปกพี่ ที่อยากรู้คือเธอคล้ายกับเพื่อนสมัยมัธยมของพี่คนหนึ่ง”

“สมัยมัธยม? ที่โรงเรียนต่างจังหวัดนะเหรอคะ”

“อืม หลิวรู้ใหม่ว่าจันทร์ ชื่อ นามสกุลอะไร” ตันหนยังซักไซ้

“ชื่อดริกาคะ แต่นามสกุล อืม...เหมือนจะ พงๆ อะไรสักอย่างคะ” อันนาไม่ค่อยมั่นใจ เพียงคุ่นๆ ว่าเห็นตอนถ่าย

เมล

ตันหนรู้สึกมั่นใจขึ้นอีกนิด เพื่อนคนนั้นของเขาชื่อ ‘ดริกา พงศ์วิษฐ์’ ยังจำได้เลยว่าตอนที่ได้เจอครั้งแรกเธอประหนึ่งมีวงแหวนแสนเจิดจ้ารอบล้อม ใบหน้าเซดริ้น ริมฝีปากกระฉับ ดวงตาดูดีเรื่องราวไม่สนใจอะไร สิ่งเหล่านี้ดึงดูดความสนใจใครคนหนึ่งเป็นอย่างมาก

“พี่โค่งทำหน้าที่แบบนั้น แสดงว่า พี่คนเดียวกันใช่ไหมคะ”

“คงใช่ละ” ตันหนแบ่งรับแบ่งสู้

“โลกกลมเหมือนกันนะคะเนี่ย จันแสดงว่าพี่จันทร์ต้องรู้จักพี่วันศุกร์ด้วยสิคะ” อันนายังเจ้อยแจ้ว

สีหน้าคนฟังเข้มขึ้นเมื่อได้ยินชื่อคนที่ไม่ถูกพูดถึงมานาน ‘วันศุกร์’ สงสัยเขาต้องหาโอกาสไปพบผู้หญิงคนนั้นอีกสักครั้งแล้ว

แม้จะเผชิญกับความแออัดในการเดินทางของรถไฟฟ้าทุกวัน แต่ดริกาก็ไม่เคยชินได้สักที นี่ขนาดขึ้นเพียงสามสี่สถานีก็จะมาถึงห้องก็ถึงกับหมดแรง เธอวางกระเป๋าลงบนโต๊ะกลางแล้วเอนกายไปกับพนักโซฟา ผ่อนลมหายใจยาวอย่างเหนื่อยอ่อน บรรยากาศในห้องเงียบงันจนได้ยินเสียงรถราที่วิ่งอยู่บนถนน เสียงคุยโทรศัพท์ที่แว่วเข้ามาของคนที่ห่างห้อง และกลิ่นนุหรีจางๆ

ดริกาพักสายตาดูอยู่ครู่ ก่อนจะถูกไปเปิดเครื่องกรองอากาศ เปิดแอร์ให้อากาศได้ถ่ายเท แล้วหยิบชุดนอนเข้าไปอาบน้ำชำระร่างกาย สีส้มในกรุงเทพฯ ถือว่ายังไม่ดีสักเท่าไหร่ แต่ก็ยังต้องรีบนอนเพราะพรุ่งนี้ยังต้องลุกไปทำงาน เธอเช็ดผมให้หมาดๆ ขณะเดินมาหาตู้เสื้อผ้าในลิ้นชักหน้าทีวีเพราะที่ประจำอย่างตู้ในห้องน้ำไม่มี จำได้ว่าก่อนหน้าเธอนั่งเป่าไปดูซีรีส์ไปน่าจะยังอยู่แถวนี้ หาไม่ทันเจอก็สะดุดกับกระเป๋าสะพายบนโต๊ะเสียก่อน ทำให้รู้สึกเหมือนมีบางอย่างหายไป

“ซีดีเพลง” อุทานอย่างนึกขึ้นได้ ตอนที่อันนาหันมาหยิบถุงช้อปปิ้งน่าจะติดไปด้วยแน่ๆ คนคิดจะลองเปิดฟังถอนหายใจนิดๆ ไม่น่าเชื่อว่าตัวเองจะหลงลืมได้ขนาดนี้ แต่เอาเถอะพรุ่งนี้ค่อยถามอันนาคงได้ ระหว่างนี้ก็เข้าไปหยิบกล่องเก็บของใบเหลืองที่อยู่ในลิ้นชักบนสุดของตู้เสื้อผ้าออกมา ในนั้นมีของที่ทำให้นึกถึงอดีตมากมาย ทั้งเครื่องเล่นเกมกดของเซตแดน ตึกต่าบาร์บีที่มารดาเคยซื้อให้ ชุดเจ้าหญิงที่บิดาเป็นคนซื้อ ตำราทำอาหารที่เขียนด้วยลายมือของย่า และอัลบั้มรูปถ่าย ยิ่งเห็นก็ยิ่งคิดถึง หากทุกคนยังอยู่ เธอก็คงไม่โดดเดี่ยวเช่นนี้

ริมฝีปากบางยกยิ้มบางเบา ก็ทำได้เพียงคิดถึงนี่แหละ เธอหยิบเครื่องเล่นแผ่นซีดีออกมาแล้วเก็บกล่องไว้ที่เดิม จะลองเล่นตอนนี้ก็ไม่มีแผ่นเกมถ่านสองเอ็กก็ไม่มี จึงทำได้แค่หยิบโทรศัพท์มาพิมพ์โน้ตไว้ว่าต้องซื้ออะไรเพิ่มเติมบ้าง ก่อนจะรีบเป่าผมแล้วเข้านอน

ชีวิตยังคงดำเนินไปไม่ว่าเมื่อวานจะพบเจออะไรมา แผนกบัญชีก็ยังคงวุ่นวายเหมือนปกติและดูจะมากขึ้นเมื่อใกล้ช่วงสิ้นเดือน ดาริกาลืมเรื่องซีดีเพลงไปชั่วคราวเพราะความวุ่นวายกับการปิดงบ ลืมแม้กระทั่งกินข้าวกลางวัน มารู้ตัวอีกทีก็ตอนที่เจ้าหน้าที่ประชาสัมพันธ์ของตึกโทร. มาบอกว่ามีแขกมาขอพบ จึงคิดว่าเป็นใครสักคนที่มาติดต่องานจึงรีบวางงานในมือแล้วลงไปล็อบบี้ซึ่งจัดเป็นโซนสำหรับรับแขกของบริษัท

ช่วงบ่ายผู้คนที่คิดว่าบางตา ดาริกานึกคำตัวเองนิดๆ ที่ไม่ทันถามว่าผู้มาติดต่อคือใครจึงได้แต่ยื่นมองหาคนคุ้นตา หรือไม่กี่ใครสักคนที่ดูเหมือนมาติดต่อกัน จนสบตากับหญิงสูงวัยคนหนึ่งเข้า พลันกายเธอก็ซาวบ ยืนนิ่งไม่ไหวติง เสียงในหัวดังขึ้นว่าคงตาผิด แต่พอผู้หญิงคนนั้นยื่นขึ้น สองขาของเธอก็ก้าวถอยหลังโดยอัตโนมัติ

“จันทร์”

เสียงเรียกเสมือนการยืนยันว่าไม่ใช่ภาพหลอน ‘ดาราราย’ มารดาที่ไม่ได้พบร่วมสิบปี จู่ๆ ก็มาปรากฏกายต่อหน้า ดาริกากำมือที่สั่นระริกอย่างระงับอารมณ์แล้วเดินเข้าไปยังโต๊ะตัวที่มารดาเฝ้าอยู่

“สวัสดิ์ค่ะ” เธอยกมือไหว้ตามมารยาท ไม่อยากแสดงอาการโกรธเคืองอะไร ไรๆ ก็เป็นการเจอกันในรอบสิบกว่าปี

“ไม่เจอกันนานเลยนะ สบายดีไหมลูก”

คำถามแสนจะธรรมดา แต่คนฟังรู้สึกตื้อในอกจนใจสะท้าน เธอเรียนจบก็มาทำงานที่กรุงเทพฯ ชยันทำงานเพื่อสร้างตัวและดูแลย่า ทว่าทำงานได้ไม่ถึงปีก็เสียด้วยโรคประจำตัว เธอจึงตั้งตัวไม่ทันและไม่สามารถจัดการอะไรได้ คนเดียวที่พอจะพึ่งพิงจึงมีเพียงมารดา เธอตัดสินใจโทร. หาท่าน แต่ท่านก็ไม่รับสาย ส่งกลับมาเพียงข้อความว่าไม่สะดวกจะติดต่อกับเธอก็ นั่นจึงเป็นครั้งสุดท้ายที่เธอติดต่อกับท่าน

“มีธุระอะไรหรือเปล่าคะ” ดาริกากถามออกไปตามตรง ด้วยนิสัยมารดาแล้วคงไม่ได้คิดถึงเธอเป็นแน่

สีหน้าคนฟังแปรเปลี่ยนไปชั่วขณะ กระนั้นก็ยังพยายามรักษาท่าทีอย่างสูงสุดความสามารถ “เปล่า แม่แค่...อยากมาหา”

ดาริกายืนนิ่งไม่ไหวติง ในใจดอซึมเยาะไม่ได้ ‘อยากมาหา’ คำพูดง่าย ๆ เพียงแค่นี้เองนะเธอ แล้วทำไมถึงอยากมาตอนนี้ล่ะ สิบกว่าปีที่ผ่านมามีอะไรแปดคำถามดังก้องอยู่ในใจ แต่เธอก็โดนพ้อที่จะกักเก็บความรู้สึก หาใช่สาวน้อยที่เพ็งสูญเสียทุกอย่างเช่นวันวาน

“อยากดื่มอะไรไหมคะ ดิฉันจะสั่งให้”

“ขอน้ำผลไม้แก้วกันค่ะ”

ดาริกามหันตัวไปยังมุมเคาน์เตอร์เครื่องดื่มประจำตึก สั่งน้ำผลไม้ให้มารดาและกาแฟสำหรับตน ระหว่างยืนรอก็ไม่วายมองเงาสะท้อนของมารดาผ่านตู้กระจกที่บรรจุเค้กนานาชนิด แม้ท่าทางท่านจะสงบนิ่ง แต่มือก็พึมพำโทรศัพท์ที่ไม่หยุดราวกับว่ากำลังวุ่นวายกับธุระบางอย่าง

รอไม่กี่นาทีเธอก็ถือถาดเครื่องดื่มและสิ่งเค็กติดไปด้วยสองชิ้น คงเพราะได้กลิ่นอาหารท้องไส้เลยเริ่มประท้วง

“จันทร์ยังไม่ได้กินข้าวกลางวันเธอ”

“ค่ะ” เธอตอบตามมารยาทเช่นเคย ยื่นแก้วผลไม้กับเค้กผลไม้ส่งให้ท่านแล้วจับของของตัวเองมาวางด้านหน้า

“น่าจะบอกแต่แรก เราจะได้ออกไปกินข้าวกันสักมื้อ”

มารดากล่าวด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน มองเธออย่างพิถีพิถันเพราะ “จันทร์เปลี่ยนไปเยอะเหมือนกันนะ”

“สิบกว่าปีแล้วนี่คะ แต่คุณดูไม่เปลี่ยนไปเท่าไรเลยนะคะ” ดาริกาเคยจินตนาการถึงมารดาหลายครั้ง คิดอยู่แล้วว่าคงไม่เปลี่ยนไปเท่าไร เพราะท่านไม่รักใคร่ไปมากกว่าตัวเอง

“ไม่เปลี่ยนอะไร แม่แก่ลงตั้งเยอะ อายุก็จะหกสิบอยู่แล้ว โรคภัยก็เยอะแยะ” ดารารายเอ่ย พลางเหลือบมองลูกสาวที่นั่งตรงข้าม “จันทร์แข็งแรงดีไหมลูก”

“ค่ะ” ดาริกาตอบเสียงเย็นชา เริ่มตักเค้กเข้าปาก พยายามอดทนเพื่อรอฟังจุดประสงค์การมาที่แท้จริงของมารดา

“แข็งแรงดีก็แล้ว คนเราพอเริ่มอายุเยอะโรคภัยก็ถามหา ตอนนี้ตาที่ป่วยจนเดินเหินไม่ค่อยสะดวก แม่เองก็ไม่ค่อยสบายเหมือนกัน”

มุมปากเธอยกขึ้นสูง นี่คงเป็นจุดประสงค์ที่ท่านมากระมัง “คุณป่วยเธอคะ”

“ก็ออกๆ แอดๆ ตามประสาคนแก่นั่นแหละ เมื่อไม่กี่วันก็เพิ่งแอดมิตมา แม่เป็นโรคหัวใจนะ”

ดาริกาค่อนข้างตกใจ เคยได้ยินมาเหมือนกันว่าโรคนี้ค่อนข้างร้ายแรง “คุณไม่เห็นเคยบอก”

“ตอนอายุยังน้อยมันยังไม่แสดงอาการนะ พออายุเยอะขึ้นถึงเข้าๆ ออกๆ โรงพยาบาลบ่อย” ดารารายตอบพลางหยิบน้ำผลไม้มาจิบ

“เออค่ะ” ดาริกายังสงวนท่าที แม้จะพอเดาออกแล้วว่าท่านมาด้วยจุดประสงค์อะไร

“จันทร์ทำงานที่นี้โอเคไหม อยากไปทำงานที่บริษัทพ่อเขาไหมลูก หรือจะไปทำบริษัทคุณตาก็ได้นะ”

เธอยืนในลำคออย่างห้ามไม่อยู่ “คุณพูดมาตรงๆ ดีกว่าค่ะ ระหว่างเราอ้อมค้อมไปก็เท่านั้น”

ดารารายหน้าตึง ไม่คิดว่าบุตรสาวที่ไม่พบกันมานานจะยังนิสัยเหมือนเดิม อุตส่าห์คิดจะค่อยเป็นค่อยไปแล้ว แต่พอเจออย่างนี้ก็ชักจะระงับอารมณ์ไม่อยู่ “นี่แกคิดว่าฉันมาเพราะมีจุดประสงค์หรือ”

ท่าที่เรียบเฉยที่ไร้คำตอบ ก็เหมือนเป็นคำตอบที่ดี ดารารายจึงหยิบนามบัตรออกมาใบหนึ่งยื่นไปตรงหน้า

“อาทิตย์นี้แห้วเวลาว่างไปที่นี้หน่อยก็แล้วกัน”

ดาริกาเหลือบมองนามบัตรที่วางอยู่บนโต๊ะ เห็นว่าเป็นชื่อ นายแพทย์ ณ โรงพยาบาลดังแห่งหนึ่ง

“บอกว่าฉันแนะนำให้มา ที่เหลือทางนั้นจะจัดการเอง”

หากเมื่อครั้งยังเป็นเด็กดาริกาคงไม่กล้าขัดคำสั่งใดๆ ของมารดา เหตุเพราะไม่อยากถูกส่งไปอยู่กับบิดาและพี่ชายที่ต่างจังหวัด เธอหลงเล็งกับความมั่งคั่ง บ้านที่ใหญ่เหมือนกับวังของผู้เป็นตา เธอตั้งใจเรียนตามคำสั่งมารดา เพื่อให้ผู้เป็นตาพอใจ เธอเปรียบเสมือนสัตว์เลี้ยงแสนเชื่องของบ้านนั้น ให้หมอบ คลาน นั่ง เดิน ก็ไม่เคยบิปรากบ่น

ทุกอย่างเหมือนจะดีอยู่หลายปี กระทั่งตามีคำสั่งให้มารดาแต่งงานใหม่ จากที่เธอเคยเป็นที่หนึ่งของมารดาก็ถูกลดบทบาทลงอย่างรวดเร็ว จากที่สองรองจากตา ก็กลายเป็นที่ห้าต่อจากบิดาเลี้ยงและลูกชายของเขา และอีกปีต่อมาก็กลายเป็นถูกลืมเมื่อมารดามีลูกสาวคนใหม่

“ถ้าฉันไม่ไปล่ะคะ” ดาริกาเงยใบหน้าสบตา มีคนเคยบอกว่าความเจ็บปวดวัยเด็กไม่ว่าผ่านไปนานแค่ไหนก็ไม่มีทางลืม เธอยืนยันว่าเป็นความจริง

“แกช่วยฉันแค่นี้ไม่ได้หรือ”

“คุณยังไม่ได้บอกเลยว่าจะให้ฉันช่วยอะไร” ดาริกาเอ่ยเสียงเรียบ

ดารารายชักสีหน้า เหลือบแลซ้ายขวาเพราะกลัวสายตาคนรอบข้าง ท่าที่สืบค้นข้อมูลมา ดาริกาเรียบจบก็เข้าทำงานที่นี้และอยู่มาสิบกว่าปี แสดงว่าต้องมีรู้จักค่อนข้างมาก ไม่รู้ว่าจะสนิทถึงขั้นเล่าเรื่องส่วนตัวด้วยไหม หากรู้ว่าเธอมาด้วยจุดประสงค์อะไรไม่วยถูกตำหนิติเตียน ดีไม่ดีอาจมีคนคั่นหน้าคั่นตาเพราะเธอก็ออกงานสังคมบ่อยๆ หากมีใครจำได้จนตกเป็นข่าวอาจส่งผลลบกว่าเดิม

“ก็แค่อยากให้แกไปตรวจร่างกายสักหน่อย”

ดาริกายกยืม เอนหลังพิงพนักเก้าอี้อย่างใจเย็นที่สุด “เพื่ออะไรหรือคะ”

“เพื่อ...” ดารารายอีกอักขระพูดไม่ออก

“อยากให้ฉันบริจาคหัวใจให้คุณ หรือบริจาคไตให้ลูกสาวคุณล่ะคะ”

ดวงตามารดาลอกแล่ง บ่งบอกว่าที่เธอพูดไปนั้นถูกฝัง ดาริกามองบุคคลให้กำเนิดด้วยแวตาว่างเปล่า ถ้าจำไม่ผิดเหมือนน้องสาวต่างบิดาของเธอจะเป็นโรคไตแต่กำเนิด มาจนวันนี้อาการคงหนักขึ้นถึงได้บากหน้ามาขอให้เธอบริจาค

“คุณมีธุระแค่นี้ใช่ไหมคะ”

“นี่แกจะไม่ช่วยน้องหรือ”

ดาริกาชะงัก ไม่ทันเอ่ยอะไร มารดาก็ร้ายยาว

“แกอยู่ที่นี้มานานแล้วนี่ใช่ไหม ได้ข่าวว่ายังเป็นพนักงานธรรมดา ไม่ได้ตำแหน่งผู้จัดการอะไร เงินก็คงไม่กี่บาท ถ้าแกช่วยฉัน รับรองว่าแกไม่ต้องทนผอนคนคนโต ฉันซื้อบ้าน ซื้อรถให้ยังได้”

“บอกมาว่าอยากซื้อไตของฉันตรงๆ ก็ได้ค่ะ จะทำเป็นห่วงใยไปทำไม” ประโยคของเธอคงจี้จุดเข้าจริงๆ มารดาที่สงวนท่าทีมาตลอดถึงได้เสียอาการขนาดนี้

“แก! น้องเด็กเลี้ยงน้ำใจ น้องลูกอกตัญญู!”

รสชาติของการเป็นผู้ใหญ่

รอยยิ้มเธอยังติดอยู่มุมปาก กระบอกตาร้อนผ่าว แต่ก็พยายามกลืนเอาไว้ ในวัยสามสิบแปด เธอไม่อ่อนแอ เหมือนเก่าอีกต่อไปแล้ว

“ฉันจะไปคะ ถือว่าเป็นการคืนทุกสิ่งทุกอย่างให้คุณ” ดาริกาทหิบนามบัตรใบนั้นแล้วลุกเดินห่างออกมา ในใจยังแอบหวังจะมีคำพูด ‘ขอบคุณ’ หรืออะไรทำนองนั้นจากมารดา แต่จนกว่ามหาหลายก้าวก็มีเพียงความเงียบ พอหันกลับไปก็พบว่าท่านเก็บของ เดินออกจากลิโอบบี้ไปแล้ว

ริมฝีปากบางเหยียดยิ้ม เงยหน้าขึ้นให้หยาดน้ำที่คลอหน่วยไหลกลับที่เดิม เธอเสียน้ำตาเพราะมารดามากเกินไปพอแล้ว

“จันทร์”

เสียงทุ้มที่ดังขึ้นอีกทำให้ดาริกาสะดุ้ง พอหันไปทางต้นตอของเสียงก็ยิ่งแปลกใจมากกว่าเดิม ทำไมพนักนี้ผู้คนในอดีตถึงได้แวะเวียนมาให้ได้พบเจอบ่อยจัง

“จำฉันได้ใช่ไหม”

ดาริกาทำตัวไม่ถูกไปชั่วขณะ ทำไมจะจำไม่ได้ก็เพิ่งพบกันไปเมื่อวาน แต่ไม่รู้ควรแสดงออกเช่นไร ไหนจะเหตุการณ์ก่อนหน้าอีก ไม่รู้เขาจะได้เห็น หรือได้ยินมากน้อยแค่ไหน

“จำได้สิ”

ต้นหนยกยิ้ม “ขอโทษที่เมื่อวานไม่ได้ทักทาย ฉันไม่แน่ใจว่าใช่เธอไหม”

“ไม่เป็นไรหรอก เมื่อวานเราก็ไม่แน่ใจเหมือนกัน แล้วนายมาที่นี่ทำไม มาหาคุณหลิวเหรอ” ดาริกาถามไถ่ เห็นความสัมพันธ์ของทั้งสองเมื่อวานก็เดาได้ว่าน่าจะมากกว่าคนรู้จัก

“ฉันเอาของมาคืน”

ดาริกามองดูกระดาษในมือที่ติดแบรด์ร้านขายเครื่องดนตรีก็พอนึกออก

“หลิวบอกว่าน่าจะเป็นของเธอ”

“ของของฉันเอง ขอใจนะ” ดาริการับมาถือไว้

“ไม่คิดว่าเธอจะยังฟังเพลงจากแผ่นซีดี”

คำพูดของเขาทำให้เธอเหลือบขึ้นไปสบตา

“เออ ขอโทษที่เสียมารยาท ฉันเปิดดูเพราะหลิวอยากรู้ว่ามันคืออะไร”

คำแก้ตัวของเขาก็ดูว่าฟังขึ้น ไม่แปลกถ้าของอันน่าจะติดไปกับเขา และก็แปลกที่คนคบหากันจะเปิดของส่วนตัวกันได้หากอีกฝ่ายอนุญาต

“ไม่เป็นไร ฉันไม่ได้ซีเรียขนาดนั้น”

ต้นหนขมวดคิ้วราวแปลกใจ “เธอเปลี่ยนไปเยอะเหมือนกันนะ”

โดนทักขนาดนี้ดาริกาก็กำสำรวจตัวเองก่อนอันดับแรก ครั้งสุดท้ายที่เจอต้นหนคงจะวันสุดท้ายของการสอบไพนัลช่วงมัธยมปีที่หก หลังสอบเสร็จเธอก็รีบกลับมาหามารดา พอกลับไปอีกครั้งก็พบว่าครอบครัวเขาย้ายออกไปแล้ว เธอก็ไม่ได้สนิทกับใครเป็นพิเศษและไร้อารมณ์จะติดตามถามไถ่เพราะแค่เรื่องตัวเองก็หนักหนา ยี่สิบปีไม่ว่างกายหรือจิตใจ ย่อมแปรเปลี่ยนไป

“ฉันดูแลขนาดนั้นเลยเหรอ”

“ไม่ใช่อย่างนั้น” ต้นหนส่ายมือพัลวัน “ฉันแค่ไม่แน่ใจ ก็เราไม่เจอกันนานแล้วนี่นา”

ก็จริงดังเขาว่า มันผ่านมายี่สิบปีแล้วนี่นา อีกอย่างนิสัยเธอตอนนั้นก็ไม่น่าคบเอาเสียเลย ไบหน้าที่มีวีรกรรมตามวัยกระตุกยิ้ม “ตอนนั้นฉันคงร้ายกาจมากเลยใช่ไหม”

“ก็...แค่ไม่ค่อยเป็นมิตร” ตันหันตอบไปตามจริง “จะว่าไปก็ไม่ใช่แค่เธอหรอก เท่าที่จำได้เหมือนเพื่อนในห้องก็ แนนดีเธอมากเหมือนกัน”

“ก็ฉันไปเพื่อแย่งโควตาของนายนิ”

“ไม่ใช่ฉันหรอก”

ประโยคที่จู่ๆ ก็แทรกมาทำให้ดารีกาแปลกใจ น้ำเสียงเขาดูก้าวร้าวๆ พิกล “ไม่ใช่ นายเธอ”

“คนที่เธอแย่งที่นั่งนักศึกษาแพทย์ไป คือวันศุกร์”

“อืม โทษที เรื่องมันนานมาแล้ว ฉันจำไม่ค่อยได้ แล้วเขาเป็นยังไงบ้าง สบายดีไหม” ไหนๆ ก็เคยขึ้นมาแล้ว จึงถามถึงตามมารยาท เธอจำได้เลาๆ ว่าตอนนั้นมีคนหนึ่งเหมือนเป็นคู่แข่งของตัวเอง นึกว่าเป็นต้นหนคนนี้เสียอีก

ดวงตาเขาวาวโรจน์ขึ้นชั่วอึดใจ เสียงที่เอ่ยออกมาแทบพรวด “เสียแล้ว”

คนฟังอดใจหายไม่ได้ โบทันหน้าของคนชื่อ ‘วันศุกร์’ ในความทรงจำก็แสนเลื่อนราง “เขาเสียเพราะอะไรเธอ”

ตันหนมองหน้าเธอ แกวตาดเติมไปด้วยความหลากหลาย “อุบัติเหตุล่ะ”

“อายุยังน้อยแท้ๆ ไม่น่าอายุสั้นเลย เอ่อ คงไม่ใช่เพราะฉันใช้ไหม” ดารีกาอดถามไม่ได้ การแข่งขันย่อมมีแพ้ชนะ และที่เธอได้มาก็ไม่ถือว่าเป็นกลโกง อีกอย่างถ้าเรียนเก่งถึงขั้นเป็นตัวเต็งได้รับโควตา เขาก็น่าจะสอบรอบสองผ่านฉลุย หรือไม่ก็อดทนรอปีหน้าก็ยังได้

“เธอไปทำงานเถอะ” ตันหนเปลี่ยนเรื่องไปเสียเฉยๆ “ฉันไปก่อนล่ะ บ่ายนี้มีงาน ไว้มีโอกาสค่อยเจอกันใหม่”

“อืม ได้สิ” ดารีการับปากตามมารยาท ในยุคสมัยนี้นัดเจอกันได้ง่ายๆ ที่ไหน ทั้งงาน ทั้งครอบครัว หาเวลาอยู่กับตัวเองยังยากเลย

“ขอเบอร์เธอหน่อยสิ”

“ได้สิ” ดารีกาไม่คิดมาก เมื่อเขายื่นสมาร์ตโฟนมาให้ก็พิมพ์เบอร์ลงไปทันที “นายดูไม่เปลี่ยนไปเลยนะ เหมาะแล้วที่เป็นนักแสดง สมัยนั้นฉันจำได้ว่านายมั่นใจและชอบทำตัวโดดเด่น ไม่เห็นกลัวใคร เหมือนมีครั้งหนึ่งที่ลุกขึ้นเถียงแทนเพื่อนในชั้นเรียนด้วยนี่”

ตันหนกระตุกยิ้ม “ชอบทำตัวโดดเด่นนั่นฉันเอง แต่คนที่ออกตัวเถียงแทนเพื่อนนั่นวันศุกร์ต่างหาก”

คนฟังดีสีหน้าไม่ถูก ไม่คิดว่าจะจำผิด

“ฉันดีใจนะ ที่อย่างน้อยเธอก็ยังจำเรื่องของหมอนั่นได้บ้าง” แกวตาคคนพูดหมองเศร้า ไม่ได้สดใสเหมือนเมื่อวันวาน ‘เวลา’ คงดึงเอาหลายๆ อย่างจากเขาไปเหมือนกัน

“ไว้เจอกันใหม่นะ”

ดารีกาพยักหน้าก่อนจะเดินไปที่ลิฟต์ ไม่ลืมโบกมือลาเมื่อเข้าไปด้านในและประตูค่อยๆ ปิดลง พยายามค้นความทรงจำเกี่ยวกับ ‘วันศุกร์’ ที่ตันหนเอ่ยถึง เขาหน้าตาเป็นยังไงนะ ทำไมตันหนถึงบอกว่าดีใจที่เธอยังจำเรื่องของวันศุกร์ได้ล่ะ ยิ่งทบทวนก็ยิ่งหาสาเหตุไม่เจอ คงเพราะตอนนั้นเธอไม่เคยสนใจใครเลยนอกจากตัวเองกระมัง

แม้จะพยายามไม่ใส่ใจ แต่การพบมารดาครั้งแรกในรอบสิบกว่าปี อีกทั้งท่านยังมาแบบมีจุดประสงค์ก็ส่งผลให้สภาพจิตใจของดารีกาแย่แย่ จากที่แข็งแกร่งพึ่งพาตัวเองได้มาตลอดก็เริ่มอยากระบายความเจ็บช้ำนี้ให้ใครสักคนฟัง แต่ก็นั่นล่ะ...เธอไม่เหลือใคร ไม่มีครอบครัวและเพื่อนที่สนิท

“พีจันทร์ ไม่สบายเธอคะ”

ประโยคสอบถามมาจากอันนา ที่วันนี้ต้องออกไปทำงานนอกสถานที่ด้วยกันอีกครั้ง

“นิดหน่อยค่ะ”

“หยุดพักดีไหมคะ สีหน้าพีจันทร์ไม่ดีเลย” หญิงสาวที่ยังไฟแรงและสดใสตามวัย จับจ้องอย่างห่วงใย

ดารีกาถอนข้างลังเล เพราะงานที่เหลือก็ค่อนข้างสำคัญ ทว่าใจก็พองว่าไม่ไหว

“หลิวจัดการที่เหลือได้ค่ะ พีจันทร์หยุดได้เลย ไม่ต้องห่วงงาน”

จะบอกว่าไม่เชื่อมือก็ไม่ใช่ เพราะนอกจากประสบการณ์น้อย คุณสมบัติอื่นๆ ของอันนาถือว่าโดดเด่น ทั้งขยันขันแข็ง สู้งาน เรียนรู้เร็ว ฉลาดและเอาตัวรอดได้เสมอ เท่าที่คลุกคลีกันมาเกือบสองเดือนก็รู้แล้วว่าอันนาเป็นผู้นำที่ดี จะดีกว่าเธอด้วยซ้ำโดยเฉพาะเรื่องความเด็ดขาด ผิดคือผิด ถูกคือถูก แถมยังมีศิลปะการพูดที่ไม่ทำร้ายจิตใจใคร

“ก็ได้ค่ะ จันทน์พี่ฝากที่เหลือนะคะ”

“ไม่ต้องห่วงค่ะ พี่จันทน์พักให้สบาย เชื่อมือหิ้วได้”

ดาริกาเชื่อตามนั้น จึงขอให้คนขับรถของอันนาแวะส่งที่ป้ายรถเมล์ข้างทาง ก่อนปิดประตูก็ไม่วายกำชับ “ถ้ามีเรื่องด่วนอะไร โทร. หาพี่ได้ตลอดเลยนะคะ”

“ค่ะพี่จันทน์ พักผ่อนเยอะๆ นะคะ”

ดาริกาพยักหน้าก่อนจะถอยห่างออกมา ดีหน่อยที่วันศุกร์แล้วหวังว่าจะได้พักให้เต็มที่ก่อนที่วันอาทิตย์จะไปทำธุระของมารดาให้เสร็จสิ้นไป เธอผ่อนคลายมาใจแล้วขยับมานั่งเพื่อหาข้อมูลสายรถเมล์ ที่นี้ไม่ค่อยไกลจากคอนโดนัก แต่เป็นเส้นทางที่จะออกนอกเมือง เห็นข้อมูลที่ขึ้นมาแล้วก็ต้องถอนหายใจอีกเฮือก ถ้ารถเมล์ก็ประมาณสองชั่วโมงเพราะเป็นเส้นทางที่ค่อนข้างอ้อม แต่ถ้าเรียกแท็กซี่ก็ใช้เวลาได้ครึ่งหนึ่ง

ในสภาพที่ร่างกายและจิตใจอ่อนแอเช่นนี้ดาริกาก็เลือกใช้เงินแก้ปัญหา อย่างน้อยก็ได้พักเร็วขึ้นแถมไม่ต้องไปแออัดยัดเยียดกับผู้คนบนรถเมล์

แล้ววันอาทิตย์ก็มาถึง ดาริกาใช้เวลาในการเดินทางเกือบสองชั่วโมงกว่าจะเข้าไปถึงโรงพยาบาลเอกชนใจกลางกรุง ตามนัดหมายของมารดา และด้วยค่าบริการที่ค่อนข้างสูงจึงไม่แปลกใจเลยที่ผู้คนจะบางตา เธอตรงไปที่เคาน์เตอร์ประชาสัมพันธ์ ส่งนามบัตรให้ดู จากนั้นก็ถูกเจ้าหน้าที่พาไปกรอกเอกสารเพื่อตรวจร่างกายฉบับจัดเต็มตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า กว่าจะเสร็จก็ผ่านไปหลายชั่วโมง ท้ายสุดก็เอาเอกสารบริจากร่างกายมาให้กรอกระหว่างรอฟังผลตรวจบางรายการจากแพทย์

“ฮารุจะรีบไปไหน รอแม่ก่อนสิ”

เสียงที่ค่อนข้างดังดึงความสนใจจากเอกสารตรงหน้าได้ ดาริกาทิ้งไปมองตามสัญญาณ พอเห็นว่าหนึ่งในสองคนนั้นคือใครก็รีบขยับไปหลบบริเวณมุมตึก

“พี่จันทน์จะมากี่โมงคะ”

“ป้านี้คงกลับไปแล้วละ ลูกอย่าทำตัววุ่นวายสิ” ดารารายเอ็ด สายตาไม่วายกวาดมองรอบๆ อย่างหวาดระแวง

“เงินหนูจะไปหาพี่จันทน์”

“จะไปหาทำไม ลูกควรกลับไปพักผ่อนได้แล้ว” ดารารายอ่อนอกอ่อนใจในความคิดถึงของลูกสาววัยสิบแปดปี

“หนูควรต้องเจอคนที่จะบริจาคไตให้ก่อนสิคะ”

“จะเจอไปทำไม หนูไม่เชื่อแม่หรอก พี่เขาเต็มใจบริจาคให้หนูจริงๆ” ดารารายปลอบประโลมเสียงอ่อน

“หนูจะถามพี่จันทน์เองคะ” ภาริตาหมุนตัวเดินจะเดินออกจากห้อง แต่แล้วก็โงนเงนด้วยสภาพร่างกายที่ค่อนข้าง

อ่อนแอ

“ฮารุ!” ดารารายโวยวายเสียงดัง พยาบาลที่อยู่บริเวณนั้นก็กรูเข้าไปช่วยเหลือ

ดาริกาที่แอบมองอยู่ก็อดที่จะน้อยใจไม่ได้

“หนูไม่เป็นไรค่ะ” ภาริตายืนยันให้ทุกคนบริเวณนั้นสบายใจ พยาบาลที่เข้าไปเฝ้าระวังถึงได้ขยับห่างออกมาคงเหลือแต่ผู้เป็นมารดา “พาหนูไปหาพี่จันทน์หน่อยค่ะ”

“ป้านี้คงกลับไปแล้วนั่นละ”

“คุณแม่...”

“อย่าคิดมากสิลูก ยังไงก็พี่น้องกัน จันทน์จะเต็มใจหรือไม่เต็มใจก็ไม่ต้องสนใจหรอก หนูกลับมาแข็งแรงก็พอ”

สีหน้าภาริตาค่อนข้างตกใจ “คุณแม่พูดแบบนี้ได้ยังไงคะ”

“หนูก็อย่าคิดมากสิลูก อีกอย่างแม่อีกไม่ได้ขอให้พี่เขาทำพิธีฯ สักหน่อย แม่สัญญาแล้วว่าจะให้เงินพี่ไปตั้งตัว บางทีพี่เขาขอมอาจจะเป็นเพราะได้เงินนี่ก็ได้”

“คุณแม่!”

“เชิญคุณดาริกาที่ห้องตรวจสามค่ะ”

เสียงเรียกของพยาบาลเสมือนระฆังที่ดังขึ้นเพื่อดึงทุกคนให้มาเผชิญหน้ากัน ดาริกาออกมาจากมุมที่ยืนอยู่ หันมองทั้งสองคนด้วยแววตาเจ็บปวดที่ไม่อาจปิดบังได้

“จันทร์!”

มารดาเธอตกใจกว่าใคร ตีสีหน้าไม่ถูกตั้งคนที่ตั้งตัวไม่ทัน

“คุณดาริกา เชิญค่ะ”

เสียงพยาบาลย้ำอีกครั้ง เสมือนให้ดาริกาตัดสินใจว่าควรทำเช่นไร ถอยหลังแล้วปล่อยให้ปัญหาของคนที่ยืนอยู่ พยายามผลักเธอออกจากชีวิต หรือเข้าไปข้างในเพื่อให้ความตั้งใจแรกเริ่มนี้จบๆ ไป

ดาริกาเฝ้าริมฝีปากแล้วเข้าไปภายในห้องตรวจ พยายามเก็บอารมณ์ความรู้สึกเสมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น เดินไปนั่งเก้าอี้ข้างโต๊ะของคุณหมอสู่วัยคนหนึ่ง

“คุณดาริกานะครับ”

“ค่ะ” เธอตอบอย่างเลื่อนลอย บอกตรงๆ ว่าจับใจความอะไรไม่ได้มากนัก รู้แค่ว่าร่างกายเธอแข็งแรง สมบูรณ์ดี ไม่มีอะไรน่าห่วง ส่วนผลตรวจทางแล็บไม่เกินหนึ่งสัปดาห์จะมีเจ้าหน้าที่โทร. แจ้งผล ช่วงที่เดินออกจากห้องตรวจแอบลุ้นว่าจะไม่พบมารดาและน้องสาว แต่ดูเหมือนโชคจะไม่เข้าข้างเท่าไร เพราะทั้งสองยังคงรออยู่ เมื่อเผชิญหน้าก็แทบจะเป็นคนแปลกหน้าที่ไม่มีอะไรสนทนา บรรยากาศจึงค่อนข้างตึงเครียด

“เราไปหาที่เงียบๆ คุยกันดีไหมคะ” เป็นภริตาที่พยายามควบคุมสถานการณ์ให้ดีขึ้น

“ไปที่ห้องพัคดีใหม่” ดารารายช่วยเสริม เหตุผลหลักคงไม่กล้าสู้หน้าเจ้าหน้าที่ที่น่าจะได้ยินเรื่องราวก่อนหน้าทั้งหมด

“ไม่ต้องหรอกค่ะ ฉันต้องรีบกลับ” ดาริกากล่าวเสียงเย็นชา กำลังจะเดินออกมาแล้ว แต่มารดาที่รั้งไว้ด้วยคำถาม

“จันทร์จะบริจาคไตให้น้องใช่ไหม”

ดาริกากำมือแน่น ตอบโดยไม่หันกลับไป “ค่ะ”

ดารารายยิ้มกว้าง ผ่านลมหายใจเฮือก “ดีแล้วๆ ขอบใจมากนะลูก”

น้ำเสียงที่เต็มไปด้วยความปิติยินดีนั้นยิ่งทำให้ดาริกาสะเทือนใจ เหมือนจะจำได้คลับคล้ายคลับคลาว่าครั้งหนึ่งมารดาก็เคยให้ความพิเศษแบบนี้กับเธอ แต่ก็นั่นละ...นานจนแทบจำความรู้สึกเหล่านั้นไม่ได้แล้ว ดาริกาเดินห่างออกมา รอบนี้ไม่มีภรรยา มีเพียงประโยคตามหลังที่ทำให้เธอกลักร้อนสระอื่นไม่ไหว

“เสร็จเรื่องนี้เมื่อไหร่ ฉันจะโอนเงินให้”

“คุณแม่...”

เสียงถกเถียงของมารดากับน้องสาวต่างบิดา ยังแว่วมาให้ได้ยิน ดาริกาพยายามเดินอย่างมั่นคงจนพ้นจากทุกคน ก็ถึงตัวลงนั่งอย่างไรเร็วแรง ใบหน้าที่เรียบเฉยเป็นนิത്യกระตุกยิ้ม ปล่อยให้ให้น้ำใสๆ ร่วงหล่นข้างแก้มโดยไร้เสียงพึมพาย ‘รสชาติการเป็นผู้ใหญ่ก็แบบนี้’ ทำได้เพียงปลดปล่อยความเจ็บปวดเพียงลำพัง

ดาริกาปรากฏตัวที่ร้านคาเฟ่แห่งหนึ่งในช่วงบ่ายของวันเสาร์ เธอได้รับข้อความนัดหมายจากต้นหนซึ่งก็ไม่ลังเลที่จะมาตามนัด เพราะยังมีบางเรื่องที่ยากจะรู้

“หวัดดี นายมานานแล้วเธอ” เธอกล่าวทักทายเมื่อพนักงานพามายังห้องไพรเวตของร้าน สภาพห้องมืดซิดไม่ได้ทำให้แปลกใจนัก ก็เธอมาเจอกับนักแสดงชื่อดังผู้นี้

“เพิ่งมาถึงเหมือนกัน”

ไม่รู้ดาริการู้สึกไปเองไหม แต่ท่าทางเขาดูเย็นชากว่าสองครั้งก่อนอย่างเห็นได้ชัด

“สังขนมก่อนไหม”

“อืม” ดาริกาหยิบเมนูมาพลิกดูรายการขนมและเครื่องดื่มแล้วส่งไปเพียงอย่างละหนึ่ง ระหว่างรอคอร์ดอร์ก็ไม่วายกวาดตามองรอบๆ ห้อง สิ่งที่แปลกไปมีเพียงถุงกระดาษข้างตัวเขา

“ฉันมีของจะให้”

เหมือนเขาจะเห็นว่าเธอมองอะไรอยู่จึงนำขึ้นมาวางบนโต๊ะแล้วเลื่อนมาให้ พอเธอหยิบดูก็พบว่าข้างในเป็นเฟรนช์ชิปและซีดีเพลงหนึ่งแผ่น

“นาย...ให้ฉัน?”

“ไม่ใช่ของฉันหรอก ของใครคนหนึ่งที่ยากมอบทั้งหมดนี้ให้เธอนะ ฉันก็แค่สานต่อให้จบ”

“วันศุกร์” จู่ๆ ชื่อนี้ก็แวบเข้ามาในหัว เหมือนเจอกันครั้งก่อนต้นหนก็เอ่ยถึงชื่อนี้

“อืม เขาทำทุกอย่างนี้ให้เธอ”

ดาริกาหยิบสมุดเฟรนช์ชิปขึ้นมาเปิด เธอในตอนนั้นไม่สนใจเรื่องพวกนี้ ไม่เข้าสังคม ไม่คบหาใคร เพียงขยันเรียนเพื่อชิงโควตามาให้ได้เท่านั้น

หน้าแรกเป็นประโยคหนึ่งที่ถูกเขียนแทบจะเต็มพื้นที่

‘สวัสดีวันจันทร์’

เหมือนมีใครคนหนึ่งชอบทักทายเธอแบบนี้ ใบหน้าที่ประดับไปด้วยรอยยิ้มคล้ายชัดเจนขึ้นมาในความทรงจำ เขาคงนั่นคือ ‘วันศุกร์’ สិនะ เธอลองเปิดไปหน้าอื่นๆ ก็พบว่า เป็นข้อความจากเพื่อนในชั้นที่เขียนค่อนข้างสั้น บางคนแค่ประโยคเดียวอย่าง ‘ขอให้โชคดี’ อ่านแล้วก็อดขำไม่ได้จริงๆ

“วันศุกร์มีความพยายามมากนะ ที่ขอให้เพื่อนๆ เขียนให้ฉัน” ยังจำได้ว่าตอนนั้นไม่มีใครชอบหน้าเธอสักคน ต่างก็รู้จุดประสงค์ที่เธอไปที่นั่น ก็เพื่อแย่งโควตาเรียนต่อที่มีจำกัด

“หมอนั้น ทำเพื่อเธอมากเกินไปด้วยซ้ำ”

น้ำเสียงจริงจังทำให้อรอยยิ้มของดาริกาค่อยๆ จางลง เกือบลืมไปเลยว่าคนที่เธอเอ่ยถึงไม่ได้อยู่บนโลกนี้แล้ว “วันศุกร์ เสียเพราะอะไรกันแน่”

“อุบัติเหตุ ไม่สิ ถูกทำให้เป็นอุบัติเหตุมากกว่า”

คำตอบที่ได้ทำให้เธอตกตะลึง พุดเช่นนั้นก็หมายความว่า เขาถูกฆาตกรรมไม่ใช่เหรอ

“สาเหตุมาจากเธอ”

ประโยคต่อมทำให้เธอตัวขามากกว่าเดิม “เพราะ...ฉันเหรอ”

ต้นหนทำที่เย็นชา ไน้มตัวเข้ามาทำสองแขนลงบนโต๊ะ “มันน่าโมโหก็ตรงที่เธอไม่รู้อะไรเลยนี่ละ ฮี! หมอนั้นมันคนโง่ซัดๆ” สีหน้าเขายิ้มเยาะในประโยคท้าย แต่เป็นรอยยิ้มที่หดหู่มากเลยทีเดียว

“ช่วยเล่าให้ฉันฟังหน่อยได้ไหม ว่าเกิดอะไรขึ้น”

“ยากกับพ่อเธอไม่เคยเล่าให้ฟังเหรอ” ต้นหนถามกลับ ดวงตาที่จับจ้องยังทำให้คนฟังร้อนๆ หนาวๆ

ดารिकास่ายหน้า “พี่ชายฉันประสบอุบัติเหตุในวันที่ฉันกลับมากลางกรุงเทพฯ นอนโคม่าอยู่หลายเดือนกว่าจะเสียชีวิต พ่อฉันตรอมใจเสียชีวิตหลังจากนั้นไม่กี่เดือน ยากก็ไม่เคยพุดถึงเรื่องพวกนี้อีก”

“พี่ชายเธอกับวันศุกร์ประสบอุบัติเหตุวันเดียวกัน”

“หมายความว่ายังไง!” ดาริกาถามกลับในทันที ก็ก่อนหน้านี้ต้นหนเพิ่งบอกว่าศุภฤกษ์เสียเพราะเธอ หรือเธอจะเป็นสาเหตุของการสูญเสียเขตแดนด้วย

“ก็หมายความว่าตามที่เธอคิดนั่นแหละ”

ดาริกาลมหายใจสะดุด ช่วงเวลานั้นเธอมุ่งมั่นอยู่แค่การเรียน ไม่เคยยุ่งเกี่ยวกับใคร จะเกี่ยวกับเธอได้ยังไง

“ไม่จริงใช่ไหม นายแค่หลอกฉันใช่ไหมหรือเปล่า”

“สองคนนั้นเสียเพราะเธอ!”

เธอรู้สึกว่าสรรพสิ่งรอบกายพลันเงียบงัน ดวงตาพร่าเลือนจนจับไฟก๊สไม่ถูก สิ่งสุดท้ายที่ได้ยินเป็นเพียงเสียงเรียกของเพื่อนร่วมชั้นที่เชิญเธอมา

“จันทร์!”

ดารีกาตื่นมาในห้องสีขาวห้องหนึ่ง กวาดตามองเพียงรอบเดียวก็รู้ว่าคงเป็นห้องพิเศษของโรงพยาบาลที่ไหนสักแห่ง เธอหลับตาลงเพื่อตั้งสติ ข้างกายเห็นเพียงเสาน้ำเกลือ เหลือบขึ้นไปอีกนิดบนโต๊ะข้างเตียงมีโทรศัพท์วางอยู่ จึงพยายามเอื้อมไปหยิบ แต่ยังไม่ทันถึง ก็มีเสียงแทรกขึ้นมาเสียก่อน

“พี่จันทร์ พี่นแล้วเหอะคะ”

“คุณหลิว” ดารีกาเห็นว่าอย่างแปลกใจ เหตุใดผู้จัดการแผนกของเธอถึงมาอยู่ที่นี้ได้

“อย่าเพิ่งลุกเลยคะ ขอลิวตามพยาบาลก่อน” อันนาปรีเข้ามากดสัญญาณเรียกพยาบาล ระหว่างรอก็กึ่งบังคับไม่ให้เธอขยับตัว ไม่กี่นาทีต่อมาทั้งหมดทั้งพยาบาลก็รูดเข้ามาสี่ห้าคน ถามนู่น นี นั่น จนดารีกาเริ่มจะมึนหัวอีกรอบ

“น่าจะอ่อนเพลียเพราะพักผ่อนน้อย พอเจอเรื่องทีกระทบกระเทือนจิตใจเลยหมดสติครับ นอนพักสักคืนพรุ่งนี้ก็กลับบ้านได้แล้วครับ”

“ขอบคุณมากนะคะ” อันนาทำหน้าที่คนเฝ้าได้อย่างดี พอพยาบาลกับหมอออกไปกันหมดก็ยังไม่วายหันมากำชับเธออีก “พี่จันทร์พักผ่อนเยอะๆ นะคะ ไม่ต้องคิดอะไรทั้งนั้น”

ดารีกายอมรับ กระนั้นก็ยังมิซ้อสงสัยมากมาย “ว่าแต่ พี่มาอยู่ที่นี้ได้ยังไงคะ”

“พี่โด่งกับผู้จัดการพามาส่งคะ พี่จันทร์จำไม่ได้เหอะคะ”

พอโดนถามกลับถึงได้ใคร่ครวญดู เหมือนเธอจะหมดสติไปหลังจากรับรู้การเสียชีวิตของศุภฤกษ์กับเขตแดน “โด่งล่ะคะ พี่ยังมีเรื่องต้องถามเขาหน่อย”

“พี่โด่งบินไปทำงานต่างประเทศคะ น่าจะอีกสักพักกว่าจะกลับ” อันนาตอบไปตามจริง “พี่โด่งฝากขอโทษพี่จันทร์ด้วยคะ เขาบอกว่าตอนนั้นระดับอารมณ์ไม่อยู่ เลยหลุดคำพูดแรงแบบนั้น”

สีหน้าแววตาของต้นหนตอนบอกว่า ‘สองคนนั้นเสียเพราะเธอ’ เต็มไปด้วยความคับแค้นใจ ซึ่งถ้าเป็นเรื่องจริงตามที่เขาว่า ก็สมควรแล้วที่จะโกรธเคือง

“พี่โด่งพูดอะไรกับพี่จันทร์เหอะคะ”

ดูเหมือนความสนิทสนมระหว่างต้นหนกับอันนาก็ยังมีช่องว่างอยู่ หลอนถึงได้ไม่รู้เรื่องนี้ “พี่ขอถามเรื่องส่วนตัวหน่อยได้ไหมคะ”

“หลิวกับพี่โด่งเกี่ยวข้องกันยังไงใหม่คะ”

ดารีกาพยักหน้า ไม่ได้อยากละล้าปลั่งความสัมพันธ์ แต่ในเมื่อค่อนข้างสนิทกันก็อาจจะสอบถามสิ่งที่ติดค้างในใจได้

“พี่โด่งเป็นพี่ชายคะ ที่จริงหลิวเป็นลูกสาวของเพื่อนแม่พี่วันศุกร์ พอพี่วันศุกร์เสีย พี่โด่งเลยมาดูแลแม่พี่วันศุกร์แทน ทำให้ได้เจอกันบ่อยๆ ก็เลยสนิทกัน”

คำตอบที่ได้ทำให้ดารีกาพยายามย่นตัวลุกขึ้นนั่ง จนคนยืนอยู่ต้องเข้ามาช่วยพยุง

“ใจเย็นๆ ค่ะพี่จันทร์”

“พี่ไม่เป็นไรคะ” ถึงจะมึนหัวอยู่มากก็พยายามตั้งสติให้มัน คำว่ามือเล็กมาเขย่า “น้องหลิวสนิทกับวันศุกร์เหอะคะ”

“คะ ตอนเด็กๆ เจอกันบ่อยๆ แม้จะตกใจ แต่อันนาก็ตอบไปตามตรง

“แล้ววันศุกร์เสียเพราะอะไรเหอะคะ” ดารีการอพึงคำตอบอย่างลุ่มระทึก ในฐานะที่มารดาเป็นเพื่อนสนิทกัน อาจจะเคยพูดถึงเรื่องนี้กันบ้าง

“เหมือนจะเกิดอุบัติเหตุคะ หลิวก็ไม่แน่ใจ คือมันผ่านมานานแล้วอะคะ”

“ไม่ได้ถูกฆาตกรรมเหอะคะ” ดารีกาหลุดปากถามออกไป ทำเอาคนพึ่งหน้าตาตื่น

“ฮา! ไม่ใช่คะ พี่จันทร์ไปฟังมาจากไหนกันคะ”

คำตอบที่ได้ทำให้คิดได้สองอย่างคือ อันนาไม่รู้จริงๆ หรือไม่ต้นหนก็หาเรื่องให้เธอ

“พี่โต้งบอกพี่จันทร์แบบนั้นเธอคะ”

“ปะ...เปล่าคะ พี่คงจำผิดไป” เธอตอบปัด เพราะยังไม่รู้แน่ชัดว่าความจริงคืออะไรกันแน่

“เห็นพี่โต้งบอกว่าพี่จันทร์เป็นเพื่อนร่วมชั้นตอน ม. ๖ ช่วงนั้นคงมีข่าวซุบซิบเยอะสินะคะ”

คนฟังพยักหน้าช้าๆ ไม่อาจบอกความจริงได้ว่าเธอไม่รู้อะไรเลยต่างหาก

“แล้วตอนนั้นพี่วันศุกร์เป็นยังไงบ้างเธอคะ หล่อมากเลยใช่ไหม”

ดาริกาพยายามนึกย้อนความทรงจำถึงบุคคลที่ถูกเอ่ยถึง สิ่งที่จำได้มีเพียงใบหน้าสดใส ลักยิ้มมุมปากสองข้าง และรอยยิ้มที่เป็นมิตร “เหมือนจะใส่นะคะ ดูเป็นคนใจดีมากๆ”

“ใช่ไหมล่ะคะ เอ้อ ไม่น่าอายุสั้นเลย ไม่งั้นหลิวคงแต่งงานไปตั้งแต่เรียนจบแล้ว ว่าที่เจ้าบ่าวหลิวเลยนะคะนั่น” อันนากล่าวที่เล่นที่จริง คงเพราะความสูญเสียผ่านไปนานมากแล้ว พอเอ่ยถึงก็ไม่สั่นคลอนจิตใจนัก

ดาริกายิ้มรับ ดูเหมือนคนที่จะคลายความสงสัยได้มีเพียงต้นหน ช่วงค่านั้นจึงลงส่งข้อความหาเขา แต่ก็ไม่มีใครอ่าน เธอพยายามรออย่างใจเย็นจนหายดีออกจากโรงพยาบาล จนกลับมาทำงานก็ไม่มีเวลาเคลื่อนไหวใด ถามอันนาก็บอกแต่เพียงว่าช่วงทำงานน่าจะไม่ค่อยพักโทรศัพท์ ต้องมีเรื่องด่วนถึงแจ้งผู้จัดการไว้ได้ ซึ่งแน่นอนว่าเรื่องของเธอไม่ใช่เรื่องด่วนอะไร

กรีง!

เสียงโทรศัพท์ในบ่ายวันพฤหัสบดี ดังสติที่เหม่อลอยของดาริกาให้ตื่นรู้ขึ้นมา พอเห็นหมายเลขปลายทางก็ถอนหายใจก่อนหนึ่งรอบ

“สวัสดีค่ะ” เธอส่งเสียงไปจากนั้นก็ฟังอย่างเดียว โรงพยาบาลของพ่อเลี้ยงที่เธอไปตรวจร่างกายโทร. มาแจ้งว่าร่างกายเธอแข็งแรงสมบูรณ์ดี มีเลือดออกจากการพักผ่อนน้อยแต่ไม่เป็นปัญหา สามารถบริจาคไตได้ ซึ่งก็ออกหมายนัดมาเรียบร้อยคืออีกสามเดือนข้างหน้า “ขอบคุณค่ะ” เธอเอ่ยปิดท้ายก่อนวางสายไป กระตุกยิ้มเยาะให้ตัวเองอย่างอดสมเพชไม่ได้ มารดาไม่สนใจ อยู่ตัวคนเดียว ยังจะใจบุญบริจาคไตให้น้องสาวต่างบิดาที่เห็นหน้ากันเพียงไม่กี่ครั้งอีก

วางสายจากโรงพยาบาลไปไม่นานเท่าไร โทรศัพท์เธอก็ดังขึ้นอีก คราวนี้ปลายสายบ่งบอกว่าเป็นเบอร์ส่วนตัวจึงกดรับ เพราะอาจจะเป็นสายจากต้นหนที่รอมาหลายวัน

“สวัสดีค่ะ” เธอกรอกราคำทักทายเหมือนเดิม แต่ปลายสายกลับเป็นเสียงผู้หญิงที่ร่าเริงกว่าปกติ

“จันทร์เธอถูก สบายดีไหม”

ดาริกาส่งเสียง ฮี! อย่างกลั้นไม่อยู่ “ฉันได้รับสายจากโรงพยาบาลแล้วค่ะ ไม่ต้องห่วง ฉันไปตามนัดแน่นอนอน สวัสดีค่ะ” เธอควางสายไปทันที ไม่อยากฟังน้ำเสียงดีอกดีใจ หรือความห่วงใยใดๆ ทั้งนั้น

“พี่จันทร์คะ”

ชื่อที่ถูกเรียกในระยะใกล้ทำให้เธอรีบปาดน้ำตาออกจากใบหน้า

“สีหน้าพี่จันทร์ดูไม่ดีเลย เป็นอะไรหรือเปล่าคะ” เป็นความห่วงใยจากอันนา ที่หลายวันนี้แหวะเวียนมาถามไถ่เธอ

เสมอ

“พี่รู้สึกไม่สบายนิดหน่อยนะคะ” ดาริกาตอบไปตามตรง ไร้เหตุผลจะปิดบังความอ่อนแอ

“งั้นกลับบ้านก่อนดีไหมคะ เดี่ยวหลิวให้คนขับรถไปส่ง”

ดาริกาก็มองงานบนโต๊ะก่อนเป็นอันดับแรก ทว่าจิตใจก็ไม่พร้อมจะทนนั่งต่อไป “งั้นพี่ขอลางานนะคะ”

“ได้เลยค่ะ เดี่ยวหลิวโทร. บอกคนขับ...”

“ไม่ต้องค่ะ พี่กลับเองได้” ดาริกาไม่ยากรบกวณ ถึงจะอ่อนไหวแต่ก็ไม่ได้อ่อนแอขนาดนั้น เธอยืนหยัดมาโดยลำพังกว่ายี่สิบปีแล้ว

“ไหวแน่นอนคะ” อันนายังถามย้ำ ด้วยสีหน้าห่วงใย

“แน่ใจคะ งั้นพี่ขอลาหยุดจนถึงจันทร์หน้าเลยนะคะ”

“ได้เลยค่ะ ถ้ายังไม่ดีขึ้นจะลาต่อก็ได้ เดี่ยวหลิวจัดการทางนี้ให้เอง”

คาริกากล่าวขอบคุณ นี่คงเป็นข้อดีข้อหนึ่งของการสนิทชิดเชื้อกับผู้บริหารระมัง เคยได้ยินมาว่า 'เส้นสาย' ถ้ามีก็ใช้บ้างก็ได้ ถ้าไม่เบียดเบียนคนอื่นจนเกินไป ที่ผ่านมาก็ทุ่มเทกับงานจนแทบไม่เคยลาหยุด ถือว่าลาหนนี้เป็นการชดเชยแล้วกัน

การเดินทางจากบริษัทมาคอนโดถือว่าเร็วกว่าปกติเพราะยังไม่ถึงชั่วโมงเร่งด่วน เธอทิ้งตัวบนโซฟาห้องนั่งเล่น สายตามองเหม่อไปยังเพดานขาว ปล่อน้ำตาให้ไหลไปเพื่อระบายความอัดอั้นตันใจที่มี เรื่องของมารดา เรื่องของงาน ข้อกล่าวหาว่าเป็นสาเหตุให้เพื่อนและพี่ชายเสียชีวิต

ดูเหมือนหลายสิ่งรุมเร้าเธอมากจริงๆ

...

'สวัสดิ์วันจันทร์' เบื้องหน้าปรากฏเด็กหนุ่มวัยสิบแปดปี สูงประมาณร้อยแปดสิบเซนติเมตร ทรงผมรองทรงสูง แบบฉบับนักเรียนมัธยมปลาย ใบหน้าค่อนข้างขาว จมูกโด่ง ใสแว่นกรอบดำสไตล์เด็กเนิร์ด ข้างแก้มมีลักยิ้มทั้งสองข้าง ส่งยิ้มทักทายจนเห็นเหล็กดัดฟันด้านใน เอ่ยทักทายเธอด้วยน้ำเสียงสดใส 'จำเราได้ไหม'

'วันศุกร์เหรอ'

ประโยคของเธอทำให้เขายิ้มกว้างกว่าเดิม 'ไม่คิดว่าเธอจะจำเราได้ รีบขึ้นห้องเรียนเถอะ สายแล้วเดี๋ยวครูศุภดิหำ เรื่องหักคะแนนอีก' เขาว่าแล้วเดินนำไป เธอจึงรีบก้าวตามไปดิ่งแขนไว้

'นายยังไม่ตายเหรอ'

คนฟังสีหน้างงวย 'เราเพิ่งเจอกันไม่กี่ครั้งเองนะ เธอแข่งเราแล้วเหรอ' ถึงจะพูดอย่างนั้น แต่ใบหน้าเขาก็ยังประดับไปด้วยรอยยิ้ม

'วันศุกร์!' เสียงตะโกนดังมาจากด้านหลังของเธอ ไม่ทันหันไปมองก็มีชายหญิงวัยรุ่นสองคนวิ่งผ่านเธอไปกระโดดกอดคอเขา

'มาไม่รอญูเลยนะ'

'นั่นสิ ช่วงนี้แกมาเข้าผิตปกติไปเปล่า'

ผู้ชายคนแรกที่หันมาคือต้นหน แต่ผู้หญิงอีกคนเหมือนจะเป็นเพื่อน ม. ๖ ที่ชื่อ 'ปัท' หรือ ปัทมา ดาริกาจำได้ว่า ทั้งสามสนิทสนมกันมาก เพราะเติบโตมาด้วยกันตั้งแต่เด็ก ที่ยิ่งกว่านั้น เธอจำได้ว่าปัทมาเสียชีวิตไปแล้ว

'หวัดดีจันทร์' ปัทมาหันมาโบกไม้โบกมือให้เธอ ส่วนต้นหนจากสีหน้ายิ้มๆ กลับบึ้งตึงแล้วอย่างสามซุ่มเข้ามาหา

'เธอ เป็นคนฆ่าวันศุกร์นี้!'

ดาริกาสะดุ้งตื่น บรรยากาศรอบกายปกคลุมไปด้วยความมืดสลัว หันมองโดยรอบพบว่าเป็นห้องของตัวเองก็พยายามทำใจให้สงบ ก่อนคว้าโทรศัพท์มาดูเวลา 'หนึ่งทุ่มเก้านาที' ถึงจะเป็นช่วงหัวค่ำ แต่ถ้านับตั้งแต่กลับมาถึงห้องก็ถือว่าหลับไปหลายชั่วโมง ดาริกายกมือลูบใบหน้าที่ยื่นเหยียด หัวใจยังเต้นแรงกับฝันร้ายเมื่อครู่

พอตั้งสติได้ก็เดินไปเปิดไฟ เดินเข้าห้องน้ำไปอาบน้ำอาบทำให้จิตใจได้ผ่อนคลายขึ้น เสรีก็กลับมาเปิดกระตึก น้ำร้อนต้มน้ำรินใส่ถ้วยมาใหม่ที่แกะใส่ถ้วยเตรียมไว้ ไม่ลืมหยิบไข่ต้มสำเร็จที่ซื้อติดมาเมื่อหลายวันก่อนไปด้วย ระหว่างรอให้เส้นสุกก็เห็นว่าโทรศัพท์ที่ปิดเสียง สั่นและสว่างวาบเป็นระยะจึงหยิบมาดู พบว่ามีสายโทร. เข้าจากทั้งมารดา อันนา หลายครั้ง รวมทั้งข้อความของทั้งสอง แต่ที่เรียกความสนใจได้มากที่สุดคือข้อความจากต้นหน ส่งมาเพียงสั้นๆ ว่าให้ไปเจอกันวันอาทิตย์ ส่วนสถานที่ก็คือวัด ซึ่งเป็นบ้านเกิดของย่า สถานที่ที่เธอเคยไปอยู่ช่วง ม. ๖

'ฉันจะทำบุญครบรอบยี่สิบปีให้วันศุกร์'

เหมือนเป็นการเฉลยว่าทำไมเขาถึงได้นัดในสถานที่ที่ไกลขนาดนั้น ดาริกาตอบตกลงอย่างไม่ลังเลเพราะต้องการรู้เรื่องราวทั้งหมด และก็นั่นใจว่าต้นหนไม่ได้คิดร้ายอะไร

ข้อความจบตรงนั้น ปลายทางขึ้นว่าอ่านแล้วแต่ก็ไม่มีสิ่งใดตอบกลับมา เธอจึงคว้ารีโมตทีวีมาเปิดให้พอมีเสียง เริ่มกินบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปที่สุกได้ที่

“อีกสองวันจะมีดาวตกจะเกิดปรากฏการณ์ฝนดาวตกไอโรอนนิด์ส บริเวณกลุ่มดาวนายพราน อัตราการตกสูงสุดเฉลี่ยประมาณ ๒๐ ดวงชั่วโมง หากฟ้าใสไร้ฝน สามารถลุ้นชมความสวยงามได้ทั่วประเทศคะ”

‘ไว้ไปดูดาวกันนะ’

ดาริกาสะดุ้ง รวากับได้ยินเสียงใครมากระซิบข้างหู “โดนผีหลอกหรือไงเนี่ย” อตชนลุกไม่ได้กับเหตุการณ์น่าพิศวง แต่ก็แค่นั้นด้วยความที่อยู่คนเดียวจนชิน หลังจากกินอิมก็ลุกขึ้นไปล้างช้อน แปรงฟัน แล้วก็เริ่มเก็บเสื้อผ้าใส่กระเป๋า ไหนๆ ก็ลาหยุดมาแล้วก็กลับไปพักที่บ้านเก่าของย่าที่ทิ้งร้างมานานสักหลายๆ วัน จะได้สืบเรื่องราวที่เกิดขึ้นในปีนั้นไปในตัว หากพอมีข่าวอะไรบ้างจะได้แจ้งขอกล่าวหาที่ต้นหนโยนให้เธอได้

การเดินทางจากเมืองกรุงมุ่งสู่จังหวัดทางภาคเหนือตอนล่างใช้เวลาราวๆ แปดชั่วโมง ถึงแม้จะมีสนามบินไปถึง แต่ดาริกาก็เลือกวิธีเดินทางคลาสสิกอย่างรถทัวร์เพื่อรำลึกความหลังในอดีต ช่วงเรียนจบแล้วเธอได้งานทำก็กลับไปหาย่า ด้วยวิธีนี้ ยังไม่ทันได้พาท่านมาอยู่ด้วยกันที่กรุงเทพฯ ท่านก็เสียชีวิตไปเสียก่อน

อดีตตอนนั้น ชมชื่นมากจริงๆ

เพียงย้อนนึกถึงกระบอกตาก็ร้อนผ่าว การต้องต่อสู้มาลำพังไม่ใช่เรื่องง่ายเลย

ดาริกาเข้ามาถึงบ้านย่าในเวลาเย็นมากแล้ว สภาพบ้านครึ่งไม้ ครึ่งปูนสีขาวทรวดโถมไปเยอะ แต่ก็ยังถือว่าสะอาดเรียบร้อย ไม่มีต้นไม้ ต้นหญ้าปกคลุมเพราะเธอจ้างให้ญาติของย่าช่วยดูแลโดยจ่ายเป็นรายเดือนมาตลอดสิบกว่าปี นับตั้งแต่งานศพของย่าก็นับเป็นครั้งแรกที่กลับมา

“หนูจันทร์”

เธอหันไปมองทางคนที่เดินเข้ามา พบว่าเป็นญาติของย่าที่มีที่ดินติดกัน “สวัสดิ์คะ น้ำเซิ้มไม่เจอกันนานเลย สบายดีไหมคะ” เธอยกมือไหว้ทักทายพร้อมถามสารทุกข์สุกดิบ น้ำเซิ้มดูโรยราขึ้นเยอะจากการพบเจอครั้งล่าสุด

“ก็เจ็บออดๆ แอดๆ ตามประสาช้านั้นแหละ เหนื่อย กุญแจ”

มือเหยี่ยวยื่นกุญแจบ้านมาให้ คาดว่าคงได้ยินเสียงรถที่เข้ามาส่งถึงได้เดินมาถึงรวดเร็วเช่นนี้ ทั้งๆ ที่หากนับตัวบ้านจริงๆ ก็ไกลกันหลายสิบลเมตร แต่สังคมชนบทก็ไม่ได้ตัวใครตัวท่านเหมือนเมืองกรุง บ้านไม่ได้มีรั้วรอบขอบชิดขนาดนั้น

“ขอบคุณที่ช่วยดูแลบ้านนะคะ” ดาริการับมาแล้วกล่าวขอบคุณอย่างจริงจัง

“เรื่องเล็กน้อยนะ ไม่ได้ลำบากอะไร หนูจันทร์ก็ส่งเงินมาให้ทุกเดือนอยู่แล้ว”

เงินที่เธอส่งให้ไม่ได้เยอะอะไร หากไม่ใช่เพราะใจอยากช่วยเหลือ น้ำเซิ้มก็คงไม่ยอมทำ

“แล้วจะอยู่กี่วันล่ะ”

“สักสองสามวันคะ”

“อืม ดีแล้วๆ ย่าจำปา ตาจอม ตาเขตคงดีใจที่หนูจันทร์แวะมาที่นี้บ้าง” คนพูดสีหน้ายิ้มแย้ม มีเพียงแววตาที่หม่น แสงลงตามวัย

ดาริกายิ้มรับ หันมองบ้านที่ตั้งตระหง่านแล้วก็อดนึกถึงวันวานไม่ได้ รอบแรกที่เธอมาอยู่ยังบึ้งตึงใส่ทุกคน ไม่ว่าพี่ชาย บิดา ย่า จะพยายามเข้าหาขนาดไหนก็ไม่สนใจ รอบสองตอนกลับมาบิดากับพี่ชายก็ไม่อยู่แล้ว มีเพียงย่าที่ต้องใช้ชีวิตลำพัง นั่นทำให้เธอพยายามทำตัวให้ดีขึ้น เป็นทุกอย่างให้ท่านเพื่อชดเชยส่วนที่ขาดหายไป

ย่าจำปาเข้มแข็งมากจริงๆ ท่านอดทนจนเธอเรียนจบ มีงานทำ แล้วถึงล้มป่วยแล้วจากไปอย่างสงบ

“เข้าบ้านเถอะ เดี่ยวจะมีดจะค้ำเสียก่อน เมื่อเข้าน้ำให้หลานมาปิดกวาดให้บ้างแล้ว ไม่รู้จะสะอาดดีไหมนะ”

“ขอบคุณมากคะ”

“ไม่เป็นไร เรื่องแค่นี้เอง แล้วมือเย็นไปกินข้าวบ้านน้ำดีไหม” คนสูงวัยยังถามต่ออย่างห่วงใย คงกังวลที่คนเมืองกรุงอย่างเธอกลับมาชนบทแล้วจะอดอยาก

“จันทร์พอมีปะหมี่ก็สำเร็จรูป กับขนมปังมาคะ”

“กินแต่ของอย่างนั้นได้อย่างไร ไปกินข้าวบ้านน้ำดีแล้วกัน เดี่ยวค้ำๆ น้ำให้หลานมาตาม”

ดาริกาไม่รู้จะปฏิเสธเช่นไร จึงยอมรับปาก มองตามจนคนสูงวัยเดินลับสายตาถึงได้เข้าไปเปิดประตูบ้านไม้ที่เป็นบานพับ เสียงเอี้ยดอ้าดั่งขึ้นตามอายุ ภายในบ้านดูสะอาดสะอ้านใช้ได้ เธอหิวกระเพาะไปวางข้างโซฟาไม้แล้วนั่งลง ความคุ้นเคยนี้ทำให้อดนึกถึงคืนวันเก่าๆ ไม่ได้

ยามปกติ บิดากับพี่ชายจะนั่งวิพากษ์วิจารณ์ละครเย็นอยู่ ย่าจะสาละวนกับอาหารในครัว ส่วนเธอ...จะเก็บตัวอยู่ในห้องส่วนตัว

“ตาแดนมาตั้งโต๊ะได้แล้ว”

“จ๋าอย่า” เขตแดนลุกขึ้นไปช่วยคนสูงวัยในทันที ยกจากครัวมาวางบนโต๊ะก็ไม่วายหยิบมาชิมอย่างอดใจไม่ไหวจนโดนย่ำจำปาที่ตามมา ตีแขนไปหนึ่งที

“ล้างมือหรือยังเนี่ย”

“ล้างแล้วลิย่า ล้างตั้งแต่เช้าแล้ว” เขตแดนล่อหลอกอย่างทะเล้น ก่อนจะโดนลงไม้ลงมืออีกรอบก็รีบวิ่งจิวเข้าครัวไปหยิบกับข้าวด้วยอื่นๆ ออกมา

“ล้างมือด้วยล่ะ” ย่าจำปามองตามอย่างเหนียวใจ ก่อนจะตะโกนเสียงดัง ‘จันทร! กินข้าวลูก’

ยามนั้นบิดาเธอเดินไปนั่งประจำที่ ย่าจำปาก็นั่งลง เขตแดนที่ออกมาจากครัวก็กำลังจะนั่งลง แต่ก็ถูกย่ำห้ามไว้ “ไปตามน้องก่อนสิ”

“โธ่! ย่า เดียวจันทรก็ลงมาเองแหละ” เขตแดนไม่ยอมทำตาม แต่พอจะนั่งลงก็โดนสายตาเข้มๆ ของบิดาร่วมกอดันด้วย

“ไปตามน้อง”

“คำกั๊นน้อง สองคำกั๊นน้อง ไซ้สิ! ผมมันหมาหัวเน่านี้” เขตแดนบ่นอย่างแข็งๆ แต่ก็มุ่งหน้าไปทางบันได ยังไม่ทันเดินขึ้นไปดาริกาก็ลงมาพอดี “องค์หญิง เขียวเสด็จพะยะคะ” พี่ชายเล่นใหญ่ ใช้สองมือผายไปยังโต๊ะอาหารแถมกำศีระชะอย่างเชื่องเชียว พอเธอเดินผ่านไปโดยไม่พูดอะไรก็ยกมือทำท่าจะพาดข้างหลังอย่างหมั่นไส้เต็มประดา

...

ดาริกาเหมือนได้เห็นบรรยากาศเหล่านั้นอีกครั้ง ดวงตากลมโตคลอหน่วย เคยคิดว่าตัวเองเข้มแข็ง อยู่คนเดียวได้ แต่ลึกๆ ข้างในก็ยังมีหยาครอบครวั อยากมีคนคอยให้กำลังใจและอยู่เคียงข้าง ‘ถ้าย้อนเวลากลับไปได้ก็คงจะดี’

‘ผมปลุกยายจันทรตีใหม่’

‘ปลุกทำไมล่ะ ปล่อยให้นอนไปเถอะ’

‘แต่ยายนี่นอนนานไปแล้วนะ ตายไปแล้วมั้งเนี่ย’

ดาริกาเหมือนได้ยินเสียงพิมพ์าดังอยู่รอบกาย จึงปรือตาขึ้นมองเห็นยายกับบิดากำลังแจกมะเหงกใส่พี่ชายที่นั่งอยู่ตรงกลางระหว่างทั้งสอง

‘พวกแกนะเสียงดัง หลานฉันตื่นเลยเห็นไหม’ ย่าจำปาเอ็ด

‘ผมเปล่านะแม่’

‘ผมก็เปล่า อีอย่างผมก็หลานย่านะ’ เขตแดนเถียงกลับอย่างแง่งอน

ยายจำปาตัวคัด้อน แล้วกันไปยิ้มให้คนที่นอนอยู่ ‘ไหนๆ ก็ตื่นแล้ว ลงไปกินข้าวตีใหม่’

‘จันทรยังไม่หิวเลย อยากนอนต่ออีกหน่อย’ ดาริกาตอบเสียงอู้อี้

‘ก็ได้ๆ จันหิวแล้วก็ลงไปนะ ย่าเตรียมของขอบไว้ให้จันทรหลายอย่างเลย’ ย่าจำปาลูบผมเธอแล้วดันพี่ชายให้ลุกขึ้น ซึ่งก็หันมาย่นจุมูกใส่เธออย่างแง่งอน ส่วนบิดาขยับมาห่มผ้าให้เธอก่อนจะตามไปอีกคน

ดาริกาอมยิ้ม มองทั้งสามเดินห่างออกไป ‘อบอุ่น’ ความรู้สึกที่ไม่ได้สัมผัสมานาน เปลือกตาบางปิดลงก่อนจะลืมขึ้นอีกครั้งเมื่อเสียงนาฬิกาปลุกที่ตั้งไว้ในโทรศัพท์ดังขึ้น จึงเอื้อมมือไปหยิบมากดปิดจึงพบว่าเพ็งเจ็ดโมงเช้า เธอถอนหายใจแล้วยันกายลุกขึ้นนั่ง รอบข้างว่างเปล่า มีเพียงเสียงไก่อันที่ดังแว่วมาแต่ไกล

‘ฝันเหวอ’ เป็นฝันที่ดีที่สุดในรอบหลายปีเลย

เมื่อก่อนยากก็ชอบมานั่งจ้องเธอแบบนี้ ตอนนั้นเธอก็คิดแต่เพียงว่า ท่านคงคิดถึงลูกชายกับหลานชายที่เสียไป จึงมาจับจ้องใบหน้าเธอที่ละม้ายคล้ายกับทั้งสอง ไม่คิดว่าวันนี้จะพบบิดากับพี่ชายมาด้วย เป็นอีกครั้งที่เธอรู้สึกว้าว ถ้าทุกคนยังอยู่ ก็คงจะดี

ถึงจะปรารถนาเพียงใด แต่ความจริงก็คือความจริง ดาริกานั่งซึ้งอยู่ครู่ก็ตัดสินใจลุกขึ้นมา เมื่อวานน้ำเซ็มบอกแล้วว่าจะให้หลานเอาปืนโตมาให้เดี๋ยวคงมาถึง หลังกินข้าวเสร็จก็คิดว่าจะออกสำรวจรอบบ้านเสียหน่อย ดูว่ามีตรงไหนทรุดโทรมบ้างเผื่อว่าจะต้องซ่อมแซมก่อนจะฟังลงมา

บ้านสวนของย่าพื้นที่ราวสองไร่ บัดนี้โดยรอบบ้านจึงค่อนข้างรกไปด้วยต้นไม้ใหญ่ ที่จริงเมื่อก่อนด้านหนึ่งจะเป็นพื้นที่ปลูกผักสวนครัว แล้วย่าก็ยังมีการทำเกษตรกรรมอีกหลายอย่าง ซึ่งตอนนั้นเธอก็ให้ชาวบ้านแถมนี้เข้าไป ซึ่งผลตอบแทนก็ไม่ได้เยอะนัก

หลังจากช่วงเช้าหมดเวลาไปกับการสำรวจพื้นที่รอบบ้านแล้ว ช่วงบ่ายเธอก็ได้มีโอกาสออกไปเดินในหมู่บ้านเพื่อหาซื้อของกินมือเย็น เพราะไม่ค่อยชอบกินบ้านน้ำเซ็มทุกมื้อ ดูเหมือนแถมนี้จะเจริญขึ้นกว่าแต่ก่อน โรงเรียนที่เคยเรียนช่วง ม. ๖ ก็มีตึกขึ้นหลายตึก แถมยังมีร้านสะดวกซื้อที่เปิดยี่สิบสี่ชั่วโมง ร้านก๋วยเตี๋ยวที่มีแฟรนไชส์ทั่วประเทศ มีเพียงผู้คนที่ไม่ค่อยคุ้นเคยเช่นเดิม

“น้องจันทร์...ใช่ไหม” เป็นคำถามมาจากใครคนหนึ่งที่ได้เดินเข้ามาทักทายขณะที่เธอยืนซื้อก๋วยเตี๋ยวอยู่หน้าร้านสะดวกซื้อ แม้จะมองหน้าซัดๆ แล้ว เธอก็ยังจำไม่ได้ “คะ คุณคือ...”

“พี่นิตจ๊ะ เมื่อก่อนพี่เปิดร้านไอศกรีมกับร้านเครื่องเขียนไง”

ดาริกาคลิบคล้ายคลิบคลาอยู่เพราะแถมนี้มีร้านเครื่องเขียนอยู่ร้านเดียว ซึ่งข้างๆ เป็นร้านขายพวกไอศกรีม น้ำปั่นและเบเกอรี่ “อ้อ พี่นิต ขอโทษนะคะที่จำไม่ได้”

“ไม่เป็นไรจ้ะ จันทร์ไม่ได้มาที่นี้นานแล้วนี่นา” หญิงที่อายุเยอะกว่าเธอลายสิบปียกมือส่ายไปมาอย่างไม่ถือสา “แล้วนี่กลับมาเที่ยวเหวอ”

“คะ” เธอตอบไปแบบไม่ลงรายละเอียด

“ยังพูดน้อยเหมือนเดิมเลยนะ แล้วนี่มาที่วันละ”

“มะรึนก็กลับแล้วคะ” ดาริกาบอกไปตามตรง ไหนๆ ก็มาแล้วจึงอยากอยู่ดูดาวตกที่จะเกิดขึ้นในคืนวันอาทิตย์ เพราะน่าจะเห็นชัดกว่าท้องฟ้าในเมือง จึงส่งข้อความไปลาหยุดเพิ่มอีกหนึ่งวัน

“อ้อจ้ะ พักผ่อนให้เต็มที่นะ ขาดเหลืออะไรบอกพี่ได้ พี่อยู่ที่ร้านตลอดจ้ะ” หญิงสาวบึ้งปากไปทางร้านสะดวกซื้อใหญ่โตทางด้านหลัง

“ขอบคุณคะ”

“ไม่เป็นไรจ้ะ อ้อ นี่ร้านก๋วยเตี๋ยวพี่เอง ไม่ต้องจ่ายนะ พี่เลี้ยง”

“ขอบคุณคะ” ดาริกาเอ่ยซ้ำอีกหนซึ่งหญิงสาวก็ยิ้มรับแล้วเดินเข้าร้านสะดวกซื้อไป เธอไม่เวลายมองตามอย่างแปลกใจที่ยังมีคนจำเธอได้ การมารอบแคว้นร้านเครื่องเขียนแบบนับครั้งได้ ใต้ครั้นมานั่งกินไอศกรีมหรือเบเกอรี่อะไรก็เหมือนจะไม่เคย

“ก๋วยเตี๋ยวได้แล้ว”

เสียงเรียกของแม่ค้าดึงเธอให้กลับมา เปิดกระเป๋าหาเงินจ่าย เพราะไม่ชินกับของฟรี แต่แม่ค้าก็ห้ามเสียงหัวน

“ไม่ต้องหรอก พี่นิตบอกเลี้ยงเธอไง”

“จ้ะ ขอบใจนะ” ดาริกายื่นมือไปรับมา แต่แม่ค้ากลับดึงมือกลับ

“จำฉันไม่ได้เหวอ”

ดาริกาได้แต่จับจ้องอยู่อย่างนั้น เพราะไม่คุ้นกับใครเลยจริงๆ

“ฉันแถมนะ”

ดวงตากลมโตค่อยๆ เบิกกว้าง ความทรงจำกับคนชื่อนี้ค่อยๆ ชัดเจนในหัว เอมหรืออินทริราในความทรงจำคือสาวสวย ดาวโรงเรียนผู้โดดเด่น ไม่คิดว่าจะแปรเปลี่ยนเป็นหญิงวัยกลางคน แถมมาเป็นลูกจ้างร้านก๋วยเตี๋ยวเช่นนี้

“ทำหน้าแบบนี้หมายความว่าไง สมเพชฉันหรือ”

ดาริกาผ่นลมหายใจซ้ำๆ ไม่แปลกใจหรือที่ได้ยินคำพูดและน้ำเสียงเช่นนี้ อินทริราตั้งตัวเป็นศัตรูกับเธอตั้งแต่มัธยมก่อนแล้ว

“เปล่า” เธอตอบสั้นๆ แล้วคว้าถุงก๋วยเตี๋ยวมาถือ “ฉันมาทำบุญให้วันศุกร์ พุงนี้ถ้าว่างแวะไปที่วัดสิ”

“เธอนี่นะ จะทำบุญให้วันศุกร์”

คำถามบวกลบสับสนที่เต็มไปด้วยความแปลกใจทำให้เธอใคร่รู้มากขึ้น ว่าคนอื่นคิดว่าความสัมพันธ์ระหว่างเธอกับเขาเป็นเช่นไร

“อืม...ทำไมหรือ”

“ไม่ทำไม แค่ไม่คิดว่าเธอจะจำวันศุกร์ได้”

ดวงตาดาริกาหลุบลง ‘ก็จำไม่ได้จริงๆ นั่นแหละ’ ถ้าไม่เพราะต้นหนพุดถึงและบอกว่าเธอเป็นสาเหตุให้เขาเสียชีวิต ก็ไม่มีชื่อนี้ในความทรงจำด้วยซ้ำ “เธอสนิทกับวันศุกร์ใช่ไหม”

“ก็...นิดหน่อย” อินทริราตอบรับไม่เต็มปาก

“งั้นพอจะรู้ไหม ว่าตอนนั้นวันศุกร์มีศัตรูที่ไหนหรือเปล่า”

“วันศุกร์อะนะจะมีศัตรู เป็นคนดีเสียขนาดนั้น” อินทริราทอดถอนใจ นึกสงสารคนดีที่มาด่วนจากไปก่อนวัยอัน

ควร

“แล้วเขาเสียเพราะอะไรหรือ”

“เธอไม่รู้?” อินทริราถามกลับอย่างแปลกใจ

“ไม่ค่อยแน่ใจ เหมือนจะได้ยินว่าเป็นอุบัติเหตุ”

“ไม่รู้แล้วยังอุตสาห์ถามมาทำบุญให้ฉันนะ แม่พระจริงๆ”

เป็นคำประชดประชันที่น่าจะติดเป็นนิสัยไปเสียแล้ว ดาริกาจึงไม่ได้ถือสาหาความ ยังคงนิ่งเพื่อรอคำตอบที่แท้จริง

“อุบัติเหตุที่นั่นแหละ เหมือนวันศุกร์ไปทำธุระในเมือง ขากลับโดนรถหกล้อพุ่งมาชน”

“วันศุกร์ไปคนเดียวหรือ” ดาริกายังถามต่อ เพราะที่ต้นหนบอกมามันอีกเรื่องหนึ่งเลย

“ไปคนเดียว แต่อุบัติเหตุครั้งนั้นค่อนข้างใหญ่ เหมือนจะมีคนเสียชีวิตหลายคนเหมือนกัน” อินทริราเล่าไปเท่าที่จำได้ พอดีกับมีคนมาซื้อก๋วยเตี๋ยวจึงเริ่มให้ความสนใจกับลูกค้าแทน

“ขอบใจนะ ฉันฉันไปก่อน ถ้ามีเวลาอย่าลืมไปละ พุงนี้ลืบเอ็ดโมง”

ฝ่ายนั้นพยักหน้ารับ หันไปสาละวณกับการทำมาหากิน ดาริกาจึงเดินห่างออกมา ระยะทางกลับบ้านยังคงเท่าเดิม แต่มาเดินในตอนนี้กลับเจ็บเหงากว่าเดิม อาจเพราะครั้งนี้ไม่มีบิดาคอยขับรถตามเหมือนเมื่อครั้งยังเด็ก แค่คิดก็อดที่จะเหลียวกลับไปมองทางด้านหลังไม่ได้

ว่างเปล่า...เหมือนความรู้สึกของเธอในตอนนั้นเลย

‘จันทร์...ตื่นได้แล้วลูกเดี่ยวไปโรงเรียนสายนะ’ เสียงตะโกนดังแว่วมา ดาริกายังอยู่ในสภาวะสะลึมสะลือ พลิกกายหนีอย่างซึ่เกียจ

‘ไม่เป็นไรแม่ ให้ลูกนอนไปก่อนเดี๋ยวผมไปส่งเอง’

‘เดี๋ยวจะกินข้าวเช้าไม่ทันเอานะสิ’ คนสูงวัยบ่นอุบ

‘เอาใส่กล่องไปให้เลยดีไหม’

ดาริกาพลิกกายอีกรอบพร้อมถอนหายใจ ถ้าจะยากขนาดนั้น เธอถูกไปกินก็ได้ “ตื่นแล้วค่า กำลังจะลงไป” เธอลุกขึ้นนั่งแล้วตะโกนตอบ ก่อนจะหันมองซ้ายขวาแล้วพบว่าบรรยากาศบ้านเงียบสงัด

ฝันอีกแล้วหรือ? ทำไมทุกอย่างช่างเหมือนจริงขนาดนี้

พลันก็รู้สึกเสียดายจนอยากหลับฝันต่อ แต่โทรศัพท์ก็ดังขึ้นพอดี พอหยิบมาดูก็พบว่า เป็นข้อความจากต้นหน บอกว่าเจอกันสิบเจ็ดโมงที่วัดประจำหมู่บ้าน เธอเหลือบมองนาฬิกาพบว่าเพิ่งจะแปดโมง 'ไอ้ครั้นจะนอนต่อก็คงหลับไม่ลง จึงลุกขึ้นไปอาบน้ำแต่งตัวแล้วไปที่บ้านของน้ำเข็ม เมื่อวานเธอบอกท่านว่าวันนี้ทำบุญให้เพื่อน ท่านจึงบอกว่าจะทำอาหารไปร่วมถวายพระด้วย ในเมื่อยังมีเวลาขนาดนี้จึงไปช่วยด้วยอีกแรง

บรรยากาศที่วัดประจำหมู่บ้านค่อนข้างเงียบตามแบบฉบับวัดชนบท หลังจากทำบุญให้ศุภฤกษ์เสร็จโดยมีผู้เข้าร่วมประมาณสิบคน คือตาริกา น้ำเข็ม อินทริกากับลูกสองคน ต้นหน ผู้จัดการส่วนตัวและผู้ช่วย เธอก็แวะมายังพื้นที่เจดีย์บรรจุอัฐิ ซึ่งย่า บิดา และพี่ชายของเธอก็อยู่ที่นี้ เมื่อมีโอกาสได้มากก็ไม่ลืมที่จะแวะมาทักทาย

ปกติวันครบรอบวันเสียชีวิตของพวกท่าน เธอไม่มีโอกาสได้กลับมาสักที เพียงฝากน้ำเข็มให้มาทำบุญและปิดกวาดเช็ดถู ส่วนเธอก็ไปถวายสังฆทานวัดแถวกรุงเทพฯ แทน

“ย่า พ่อ พี่แดน สบายดีไหม ขอขอบคุณนะคะที่แวะมาเยี่ยมจันทร์บ่อยๆ” เธอเปิดประโยคสนทนาพร้อมปิดกวาดเช็ดถูเจดีย์ที่บรรจุอัฐิของทั้งสามคน เธอเลือกให้พวกท่านอยู่ด้วยกันเพื่อจะได้ไม่เหงาจนเกินไป “จันทร์สบายดีค่ะ งานก็เรื่อยๆ ไม่มีปัญหาอะไร เรื่องเงินก็ไม่ได้มีหนี้สินที่หนักหนา จันทร์ไม่เอาแต่ใจเหมือนเมื่อก่อนแล้วก็เลยพอมีเพื่อนที่ทำงานบ้าง ทุกคนไม่ต้องกลัวว่าจันทร์จะเหงาหรอกนะ” เธอไม่วายปรับทุกข์ไปตามประสา เล่าถึงเรื่องงานบ้าง เรื่องชีวิตประจำวันบ้าง เพื่อให้คนจากไปไม่กังวลจนเกินไป

“ไม่ต้องเป็นห่วงจันทร์นะคะ จันทร์อยู่ได้” เธอส่งยิ้มให้แก่อุปภาพทั้งสามที่ยิ้มแย้มสดใส ภาพนี้เธอเป็นคนถ่ายช่วงปีใหม่ ๒๕๔๗ ที่ได้ฉลองกับทุกคนเป็นครั้งแรก และยังมีอีกรูปที่ตั้งใจถ่าย ซึ่งตั้งใจเก็บไว้ใช้ตอนที่เธอไปอยู่กับพวกท่านด้วย

“สบายดีอะไร เธอมีปัญหากับแม่อยู่”

เสียงที่ดังมาจากด้านหลังทำให้เธอหันขวับ ได้แต่หละว่ใคร “ฉันไม่จำเป็นต้องบอกทุกเรื่อง”

“ก็จริง บอกไปก็ไม่มีใครได้ยิน”

ตาริกาถอนลมหายใจ เห็นชัดว่าต้นหนไม่ชอบหน้าเธอก็ตั้งแต่เขาหาว่าเธอเป็นต้นเหตุให้ศุภฤกษ์เสียนั่นแหละ “ฉันกลับละ”

“ไม่แวะไปหาวันศุกร์หน่อยหรือ”

สองเท้าที่จะเดินห่างออกมาชะงัก บนศาลาเห็นเพียงรูปภาพของเขา “ไปสิ”

ต้นหนเดินนำออกไปทันที เจดีย์ดังกล่าวก็อยู่ไม่ไกลจากครอบครัวเธอนัก ยามไปยืนหน้าเจดีย์แล้วเห็นใบหน้ายิ้มจนตาหยี สองแก้มแดงลึกลับเด่นชัด

“ไฉน มึง คิดไม่ถึงซะใหม่ว่ากูจะชวนยายนี้มาได้”

ตาริกาเหลือบมองคนพูด รู้สึกไม่สบอารมณ์อย่างบอกไม่ถูก “สวัสดีวันศุกร์” เธอส่งยิ้มให้รูปภาพนั้น ซึ่งดูแล้วก็รู้สึกสบายใจว่าคนที่ยืนอยู่ข้างๆ เยอะ “ขอโทษที่จำนายไม่ได้ ไร้มีโอกาสรอจะมาหานายบ่อยๆ นะ”

“อย่าพูดอะไรที่ทำได้”

ตาริกาตวัดค้อน ทำเป็นไม่ได้ยินสิ่งที่ต้นหนพูด “เรามาแน่นอน หรือถ้านายอยากให้เรามาเมื่อไหร่ก็แวะมาเข้าฝันเราหน่อยก็แล้วกัน อ้อ เราอ่านเฟรนด์ชิปที่นายทำให้แล้ว ขอขอบคุณที่หาเพื่อเราขนาดนี้ ที่นายชวนเราดูดาว คืนนี้เราจะดูแทนนะ” เธอพูดไปตามอารมณ์ความรู้สึก แล้วก็อดเหลือบไปมองคนที่ยืนอยู่ด้วยไม่ได้ “มีคนบอกเราว่า นาย...ตายเพราะเรา เราไม่เคยรู้เลยจริงๆ แล้วก็คิดไม่ออกด้วยว่าทำไมคนคนนั้นถึงพูดอย่างนั้น”

“นี่!”

ดูเหมือนคนยืนฟังอยู่จะไม่สบอารมณ์ แต่มีหรือจะสนใจ ก็เธอไม่รู้ต้นสายปลายเหตุจริงๆ นี่นา “ถ้านายมีอะไรอยากบอกก็มาเข้าฝันเราได้ตลอดเลยนะ เรายินดีรับฟัง แล้วถ้าเราผิดจริงเราจะหาทางแก้ไขและชดเชยให้นายอย่างแน่นอน”

“ซดเซย ฮี! พุดมาได้”

ดารีกาสูดลมหายใจเข้าอย่างอดทน ไม่อยากทะเลาะกับเพื่อนต่อหน้าศุภฤกษ์ “เราไปก่อนนะ เราจะมาหานายใหม่”

“เดี๋ยว!”

ดารีกาชะงักฝีเท้า แล้วจู่ๆ ก็มีของบางอย่างยื่นมาให้ คิ้วบางจึงเลิกสูง

“วันศุกร์มันซื้อให้เธอ!”

น้ำเสียงยังคงกระซอกโฮกฮาก แต่ดารีกาก็ไม่มีใครจะสนใจเสียแล้ว สิ่งที่อยู่ในมือเขาน่าสนใจมากกว่า

“ให้ฉัน?”

“อืม รับไปสิ” ดันหนยัดเยียดใส่มือ ก่อนจะหันไปมองทางเจดีย์ศุภฤกษ์ “กูเก็บไว้ให้มึงนานพอแล้ว กูเอาให้คนที่มึงอยากได้แล้วนะ”

ดารีกา มองสร้อยข้อมือถักเชือกลวดลายผีเสื้อ ในมืออย่างสับสน พอหันไปทางดันหนพบว่าในมือยังมีสร้อยข้อมือแบบเดียวกันอีกสามเส้น “อันนั้น...”

ดันหนก้มมองกล่องในมือ “ของฉัน บัท และวันศุกร์” เขาตอบเสียงเรียบ ดูแล้วอีกฝ่ายยังสับสนเลยอธิบายยาวขึ้นอีกนิด “ตอน ม. ๖ เราไปทัศนศึกษากัน แต่เธอไม่ได้ไป วันศุกร์มันเลยซื้อของฝากกลับมา แต่ไม่มีโอกาสได้ให้”

ดารีกา ก้มมองสร้อยข้อมือ พร้อมกับคำถามที่ปรากฏขึ้นในใจหัว ‘เขาทำอะไรเพื่อเธอไปบ้างนะ’ คิดแล้วก็อดมองไปที่เจดีย์ของคนที่เราตัวตนในโลกนี้ “ทำไมนาย...”

“โง่! ไซ้ใหม่ ฉันก็ว่ามันโง่เหมือนกัน ถ้ามันฉลาดกว่านี้สักหน่อย รักตัวเองให้มากหน่อยก็คงไม่ตาย”

ดารีกา ตวัดคิ้วคนจู่ๆ ก็ต่อประโยคเธอ จึงเริ่มหมดความอดทน “แล้วจะให้ฉันทำยังไง”

“ตายตามมันไปสิ!”

คนฟังงะ ดันหนดูจะโกรธแค้นเธอมากจริงๆ

“ไม่กล้าไซ้ใหม่ละ ฮี!”

ดารีกา กำมือแน่น ไม่รู้สึกโมโหใครขนาดนี้มานานแล้ว แต่ยังไม่ทันพูดอะไร จู่ๆ ก็มีเสียงคล้ายคนเหยียบกิ่งไม้ดังขึ้น

แกรบ!

สองคนพร้อมใจกันหันไปมอง แต่ก็พบเพียงความว่างเปล่า ดารีกา รู้สึกไม่อยากอยู่ลำพังกับเขาต่อจึงหมุนตัวเดินออกมา

“จะไปไหน” ดันหนถามเสียงห้วน

“กลับบ้าน ทำไม? อยากให้ฉันอยู่หรือไง”

คำถามกวนอารมณ์ทำให้ดันหนกลายเป็นฝ่ายหมดความอดทนบ้าง “ไม่รู้แม่คนนี้มีอะไร ศุภฤกษ์ถึงได้ชอบนักชอบหนา “ฉันแค่อยากให้เธออยู่กับวันศุกร์นานอีกหน่อย”

ดารีกา สูดลมหายใจลึกๆ “ได้...ฉันอยู่ ส่วนนาย ช่วยไปไกลๆ หน่อย โอเคไหม”

“นี่!”

“ไม่จั้นฉันกลับ”

ดันหนพนลมหายใจพรี๊ด ยอมเดินห่างออกไปแต่โดยดี

ดารีกา สบายใจขึ้นหน่อย หันมองภาพหน้าเจดีย์บรรจจุธฐิแล้วเดินมานั่งลงบนฐาน “เพื่อนนายนิสัยไม่ดีไม่เหมือนนายเลยนะ แต่ก็ยังดีที่หมอนั่นดูรักนายจริงๆ” เธอพูดไปด้วยอารมณ์ แล้วปล่อยให้ความเงิบค่อยๆ ปกคลุม มีลมพัดเย็นโชยเอื่อยๆ

“นายตายเพราะฉันจริงๆ เหนอ ฉันไม่รู้จริงๆ ว่าควรเชื่อดีไหม เป็นไปได้ไหมที่เพื่อนนายจะเข้าใจผิด ฉันพยายามนึกแล้วนึกอีกก็นึกไม่ออกจริงๆ ว่าเราเกี่ยวข้องกันตอนไหน”

ถ้าจำไม่ได้ผิดเหมือนเขาจะนั่งอยู่ข้างหลังเธอ และค่อนข้างแน่ใจว่าไม่ได้สนิทสนมกันเป็นพิเศษเพราะมาอยู่เพียงหนึ่งปี โอกาสที่จะใกล้ชิดที่สุดเห็นจะเป็นงานกลุ่ม ซึ่งเอาจริงๆ ก็จำไม่ได้เพราะผ่านมานานขนาดนี้

มีเพียงความเจ็บและสายลมที่พัดผ่าน ดาริกาถอนหายใจ “ช่างเถอะ ไหนๆ ก็ผ่านมาเป็นยี่สิบปีแล้ว นายก็คงไปเกิดใหม่แล้วใช่ไหม เหลือเพียงคนที่ยังมีชีวิตอยู่นี้แหละที่ทุกชีวิตมาน”

ไม่ใช่แค่นั้นหรอก แต่เธอก็ยังจมอยู่กับความคิดถึงครอบครัวเช่นกัน เธอนั่งเล่นอยู่ที่นั่นอีกพักใหญ่ถึงได้บอกลา อธิ์ของศุภฤกษ์แล้วเดินออกมา คิดว่าทุกคนโดยเฉพาะต้นหนคงกลับไปแล้ว แต่ที่ไหนได้ กลับเจอเขานั่งหลับตาอยู่ข้างเจดีย์ของใครคนหนึ่ง

ดาริกาชะลอฝีเท้าจนไปยืนหน้าเจดีย์นั้น จึงเห็นว่าเป็นภาพของหญิงสาวคนหนึ่ง ใบหน้าถึงไม่ได้สวยโดดเด่น แต่รอยยิ้มก็เป็นเอกลักษณ์ โดยเฉพาะดวงตากลมโตที่เปล่งประกาย ขนาดมองจากภาพถ่ายยังรู้สึกได้ถึงความสุขใส ‘บัทมา’ เพื่อนอีกคนของต้นหนที่เธอฝันถึงเมื่อหลายวันก่อน ช่วงที่เธอกลับมาที่นี่หลังจากลาออกจากการเรียนแพทย์ก็ทราบข่าวลือว่าหล่อนเสียชีวิตแล้วจากโรคประจำตัว คิดแล้วก็ปลงตก อายุสามสิบแปดควรจะเข้าใจได้กับการสูญเสีย

“ฉันขอกลับก่อน”

ต้นหนปรือตาขึ้นมอง ยังไม่ค่อยพอใจถ้าเทียบกับสิ่งที่เพื่อนเขาทำให้ แต่ก็เห็นว่าป่วยมากแล้วจึงไม่อยากจะไว้ “เธอจะกลับกรุงเทพฯ เมื่อไหร่”

“พรุ่งนี้”

“กลับวันนี้สิ จะได้ไปพร้อมกัน” ต้นหนเสนอบอย่างมีน้ำใจ อย่างน้อยก็เพื่อตอบแทนที่หล่อนอุตส่าห์มาทำบุญให้ศุภฤกษ์

“ฉันยังมีเรื่องที่ต้องทำนะ อีอย่าง...ฉันไม่อยากจะนั่งในรถหลายชั่วโมงกับคนไม่ชอบหน้าฉันนะ”

ต้นหนมองบน มองตามคนที่เดินห่างไปอย่างไม่สบอารมณ์ “บัท! แกดูดิ นิสัยอย่างนี้ไม่รู้ใช้วันศุกร์มันจะชอบอะไรนักหนา เธอก็เหมือนกัน ชอบเข้าข้างยายนั่นนั่น” คนบนถอนหายใจ ความอาลัยอาวรณ์ไม่ว่าผ่านไปนานแค่ไหนก็ยังอยู่ “ถ้าแกกับวันศุกร์ยังอยู่ก็คงดี ฉันคงไม่ต้องมานั่งพูดคนเดียวเหมือนคนบ้าอย่างนี้ ฉันคิดถึงแกนะ คิดถึงวันศุกร์มันด้วยพวกแกสบายกันเลยใช่ไหม ถึงไม่มาหาฉันเลยเนี่ย”

ประโยคเหล่านั้นยังแว่วไปยังคนที่เดินห่างออกไป จนอดไม่ได้ที่จะหันกลับมามอง แกวตาดต้นหนดูเศร้าหมอง ผิดกับลูกนักแสดงชื่อดังที่เคยเห็นตามป้ายโฆษณาทั่วไป

การพลัดพราก ไม่ว่าจะเกิดขึ้นกับใคร สถานะไหน แข็งแกร่งเพียงใด ก็ทำให้อ่อนแอได้ทุกคน

“จะกลับแล้วหรือโยม”

ประโยคที่ตั้งมาจากมุมหนึ่งทำให้ดารีกาชะลอฝีเท้า หันไปก็พบว่าเป็นหลวงตารูปหนึ่ง

“ค่ะ” เธอตอบพร้อมยกมือขึ้นพนมอย่างเก๋ๆ กังๆ ไม่คุ้นเคยการสนทนากับพระสงฆ์ ต่อให้ทำบุญให้บิดา ย่า และพี่ชายทุกปีก็เพียงถวายสังฆทานซึ่งไม่มีบทสนทนาอื่นใด

“เอานี้ หลวงตามีของจะให้” ท่านยื่นกระดิ่งลมรูปประฆังขนาดส่วนสูงประมาณสองนิ้ว มีสายยาวลงมาเป็นกระดาศีเหล็กม้วนผ้า ที่ยามต้องลมก็พลิวไหว

“ให้จันทร์หรือคะ” ดารีกาถามเพื่อความแน่ใจ

“อืม”

คำตอบรับสั้นๆ ทำให้ดารีกาขมวดคิ้วเข้าหากัน คงเพราะเธอไม่เคยมาที่นี่พอได้รับของเลยแปลกใจ

“โยมจำปาเคยบริจาคเงินให้ที่นี่ตลอด ถือว่าเอามาตอบแทนน้ำใจของโยมจำปากี่แล้วกัน”

พอหลวงตาเอ่ยถึงย่ำขึ้นมาพลันในใจก็อุบวบ ขนาดท่านจากไปหลายปีก็ยังทิ้งคุณงามความดีไว้ข้างหลังจนเธอพลอยได้รับผลตอบแทนนี้ด้วย ดารีกาแบมือยื่นไป พอหลวงตาทิ้งกระดิ่งลมลงบนฝ่ามือก็ยกมือไหว้

“ต้องเดินทางไกล ระวังระวังตัวให้ดีนะ ทุกอย่างอยู่ที่การตัดสินใจของโยมทั้งนั้น”

หลวงตาคงหมายถึงเดินทางกลับกรุงเทพฯ ไซ้ใหม่ แล้วอยู่ที่การตัดสินใจของเธอนี่คืออะไร ดารีกาอยากจะถามแต่พอจะพริบตาอีกทีหลวงตาก็หายไปแล้ว พยายามหันมองโดยรอบก็ไม่เห็นแม่เงา

“คงไม่โดนผีหลอกในวัด กลางวันแสดๆ หรือคะ” แค่คิดก็ขนลุกชัน กระชับกระดิ่งลมในมือแน่นแล้วจำข้าวออกจากสถานที่นั้นอย่างรวดเร็ว

ดารีกาฝากท้องมือเย็นไว้กับกับข้าวทำบุญของน้ำเซิมที่แบ่งใส่ปิ่นโตไว้ให้ ช่วงหัวค่ำด้วยความไม่มีอะไรทำเลยนั่งคั่นดูกล่องเก็บของเก่าๆ จนไปเจอเข้ากับเครื่องเล่นซีดีของเซตแดนจึงหยิบออกมา เพราะจำได้ว่าในกล่องที่ต้นหนเอาข้าวของวันศุกร์มามอบให้นั้นมีซีดีเพลงอยู่ด้วย

เธอเอาเครื่องเล่นมาใส่ถ่านก็พบว่ายังใช้ได้ จึงนำออกมาพร้อมกับสมุดเฟรนต์ชิปที่ยังอ่านไม่จบ ระเบียบบ้านชั้นสองคือสถานที่ในการดูดาวค่าคืนนี้ เพราะมีพื้นที่บางส่วนของโผล่พ้นหลังคาออกมา ดารีกาแขวนกระดิ่งลมไว้ตรงชายคาเตรียมเสื้อ ผ้าห่มและยาแก้ปวดมาวางไว้ แล้วเปิดเว็บไซต์เพื่อดูข้อมูลของดาวตก ตามบทความดาวตกจะเริ่มตั้งแต่ช่วงสี่ทุ่มยาวไปถึงรุ่งเช้าของวันใหม่ จึงคิดปักหลักข้ามคืนตรงนี้เสียเลย

“สวัสดีวันจันทร์” เป็นเสียงเริ่มแรกของซีดีเพลงแผ่นนั้น น้ำเสียงเขาไม่ค่อยคุ้นหูเธอเท่าไร ไม่รู้เลยว่าเขาเล่นดนตรีได้และร้องเพลงเพราะ

“หวังว่าเธอจะชอบเพลงที่เราเลือกมานะ หวังว่าเธอจะฟังจนจบ”

“มึงจะเริ่มได้ยัง”

“ฮู! มึงอย่าแทรกสิ เสียงเข้าไปแล้วมึงเนี่ย” เจ้าของเสียงเริ่มตื้นหันไปตอบคนที่ตะโกนแทรกเข้ามา

“สักทีเหอะ ใ้บัทรออยู่นะ”

“เออๆ มึงก็บ่นจริง เหมือนใ้บัทไปทุกทีแล้วเนี่ย”

ดารีกาฟังแล้วก็ขำออกมา ศุภฤกษ์ก็มีมุมนี่เหมือนกันสินะ นึกว่าเขาจะสุภาพและใจดีกับทุกคนเสียอีก

“มันจะบ่นกว่านี้อีก ถ้ารู้ว่ามึงมาอัดเพลงให้สาวอยู่เนี่ย”

“เออๆ เริ่มเลย” ศุภฤกษ์ตัดบท ก่อนเสียงต่างๆ จะเงียบไปแล้วค่อยเริ่มเป็นเสียงดนตรีดังขึ้นมา เป็นเพลงแอบรักที่โด่งดังในยุคนั้น ดนตรีไม่เบ๊มาก เสียงร้องก็เพี้ยนบ้าง แต่บทเพลงที่เล่นไปก็ทำให้คนฟังอมยิ้ม ถ้าจำไม่ผิดสมัยนั้นเวลาหนุ่มสาวแอบรักกัน จะแอบไปขอเพลงตามสถานีวิทยุ แคมมาหน่อยก็ขอเป็นเสียงตามสายในโรงเรียนที่เปิดช่วงพักเที่ยง

ไม่รู้เหมือนกันว่าตอนนั้นมีคนขอให้เธอใหม่ เพราะความสนใจเรื่องนี้เป็นศูนย์ พอมองย้อนกลับไปที่เหมือนเป็นความทรงจำที่สวยงาม

เสียงเพลงยังดังคลอเรื่อย ๆ เพลงแล้วเพลงเล่า ดาริกาเอาเฟรนต์ชิปมาเปิดอ่านไปเรื่อย ๆ ยอมรับเลยว่าส่วนมากจำหน้าไม่ได้ด้วยซ้ำว่าใครเป็นใคร จนมาถึงหน้าสุดท้ายที่เป็นของศุภฤกษ์

‘สวัสดีวันจันทร์’

จั่วหัวได้เหมือนกับชื่อเพลงที่เธอเปิดฟัง จนอดซ้ำไม่ได้ นึกถึงรูปดอกไม้ที่คนสูงวัยส่งหาในแต่ละวัน ตั้งแต่สวัสดีวันจันทร์ยันวันอาทิตย์

‘มีหลายอย่างที่เธออยากบอกกับจันทร์ แต่เราก็อยากพูดต่อหน้ามากกว่า

ไว้เจอกันที่มหาวิทยาลัยนะ หวังว่าถึงตอนนั้นจันทร์จะยอมรับฟัง

หวังว่าเราจะได้เจอกันบ่อยขึ้น

เราได้ยินว่าจันทร์ชอบดูดาว ไว้ไปดูดาวด้วยกันนะ

จากวันศุกร์ถึงวันจันทร์’

“ชอบดูดาว” ดาริกาทวนคำ เป็นคำพูดสวยหรูที่เธอตอบทุกครั้ง ยามถามว่าชอบทำกิจกรรมอะไร ดูหนัง ฟังเพลง คิดว่าธรรมดาไป เลยหาอะไรที่แปลกใหม่และดูเท่ในตอนนั้น ไม่คิดว่าเขาจะจำได้ “นายจำทุกอย่างเกี่ยวกับฉันเลยสินะ”

ไม่รู้ว่าคุณคิดใจหรือเศร้าใจ ทั้งๆ ที่มีคนสนใจเธอขนาดนี้ แต่เธอไม่รู้อะไรเลย ถ้ากลับกันเป็นเธอที่รู้ทุกอย่าง แต่อีกฝ่ายไม่รู้อะไร คงเศร้าใจน่าดู

คิดแล้วก็ถอนหายใจ ลุกขึ้นไปปิดไฟระเบียงหน้าบ้าน ใส่หูฟังเพลงที่ศุภฤกษ์อัดมาให้แล้วมองดูดาวบนท้องฟ้า ความมืดไร้แสงจันทร์ทำให้ดวงดาวสว่างไสว สวยกว่าครั้งไหนๆ ที่เคยเงยหน้าขึ้นมอง

“ดาวตก!” นอนไปสักพักก็เริ่มมีดาวตกให้เห็น จึงอดตื่นเต้นไม่ได้ที่ได้สัมผัสสิ่งมหัศจรรย์ทางธรรมชาตินี้ด้วยตัวเอง เธอยกมือขึ้นไหว้ อธิษฐานตามที่เคยได้ยินมาว่าจะทำให้สมหวัง

“ขอให้ทุกคนมีความสุข ถ้าเป็นไปได้...จันทร์ก็อยากเจอทุกคนอีกสักครั้ง” มีลมพัดมาวูบใหญ่ เสียงกิ้งกิ้งจกจากกระดิ่งลมที่แขวนไว้ดังคล้ายตอบรับคำอธิษฐานของเธอก็ไม่ปาน

ดาริกาผ่นลมหายใจ ลุกก็รู้สึกโดดเดี่ยวขึ้นมา ‘หากทุกคนยังอยู่พร้อมหน้าพร้อมตาก็คงดี’ คิดแล้วก็เศร้าจนน้ำตาซึม ปล່อยใจให้อ่อนแอ สายตายังจับจ้องท้องฟ้ากว้างเพื่อดูดาวที่ตกมาเป็นระยะ

ไม่รู้เวลาผ่านไปนานเท่าไร แต่รอบข้างเริ่มเงียบงัน พร้อมกับหน้าต่างที่ใกล้จะปิดเต็มที

‘ไว้ไปดูดาวด้วยกันนะ’

ประโยคของต้นหนคล้ายดังแว่วขึ้นมา

“อืม...ไว้ไปดูดาวด้วยกัน” ดาริกาพึมพำคล้ายตอบรับคนในภวังค์

‘จันทร์ ตื่นได้แล้วเดี๋ยวไปโรงเรียนสายนะลูก’

“หือ ค่าย่า” เธอยังตอบรับอย่างไม่รู้สึกรู้สึ

‘ไปจันทร์ พ่อไปส่งที่โรงเรียน’

“คะพ่อ”

‘จันทร์ พี่ชื่อขนมมาฝาก’

เสียงพวกนั้นคล้ายดังอยู่ข้างหู ริมฝีปากประดับยิ้มอย่างอบอุ่นใจ รวากับทุกคนยังอยู่รอบกาย

“แฉีกๆ” แล้วพลันก็มีกลิ่นแปลกๆ ไชยมาจนแทบจมูกไปหมด เธอจึงพยายามลืมตาขึ้นมา พบว่ารอบกายคละคลุ้งไปด้วยกลุ่มควัน ‘ไฟไหม้หรือ’ เธอพยายามร้องเรียกหาคนช่วยสุดพลัง แต่กลายเป็นเพียงเสียงพึมพำ ยิ่งสลบกับเสียงไอด้วยแล้ว ยิ่งฟังไม่ได้ศัพท์

ดาริกาไม่รู้สึกรู้สึหันตานั้นก็ ลมหายใจติดขัดขึ้นทุกที รอบข้างเงียบงัน มีเพียงเสียงกระดิ่งลมที่ไต่ย่นชัดเจน

“ชะ...ช่วยด้วย ใคร...ก็ได้” จบประโยคของเธอก็มีเงาดำหนึ่งชะโงกหน้ามามอง ความกลัวเข้าเกาะกุมหัวใจ

เธอกำลังจะถูกฆ่ากันหรือ?

เพราะอะไรล่ะ?

เธอไม่ได้ทำอะไรให้ใครเลยนะ?

“เธอไม่น่ากลับมาที่นี่เลย”

เป็นประโยคสุดท้ายก่อนความมืดมิดคือปลานเข้ามาจนเธอมองไม่เห็นสิ่งใด

ที่นี่ที่ไหน?

กรุงศรีฯ

เสียงกระดิ่งลมล่อลวงเป็นทำนองเฉพาะ ดาริกาหันมองโดยรอบเพื่อจับต้นตอของเสียง แต่ความมืดก็ยังเป็นปัญหาใหญ่ จนเห็นแสงวาบคล้ายดาวตกจึงก้าวเท้าตามไป ยิ่งสาวเท้าเร็วขึ้นก็ยิ่งได้ยินเสียงกระดิ่งลม และเห็นแสงสว่างจากที่ไกลๆ

“จันทร์”

“ยายจันทร์ลูก”

ชื่อของเธอถูกเรียกมาจากหลายทิศทาง นั่นยิ่งทำให้เธอวิ่งเร็วกว่าเดิมจนสุดท้ายรอบตัวก็สว่างวาบ

“จันทร์ตื่นได้แล้วลูก!”

ดาริกาลืมตาขึ้นอย่างละลឹกละลือ สิ่งที่เห็นคือผ้าสีขาวลวดลายคุ้นตา ด้านข้างเป็นหน้าต่างล้อมรอบติดผ้าม่านสีชมพูลายการ์ตูนหมาสีขา

เธอฝันอยู่หรือ?

“อ้าว ตื่นแล้วนี่ ไปๆ อาบน้ำแต่งตัวจะได้ลงไปกินข้าว เดียวไปโรงเรียนสายนะ”

ดาริกาพยายามลืมตาขึ้นมา แต่ก็รู้สึกหนักอึ้ง “อย่ามาเข้าฝันจันทร์อีกแล้วหรือ”

คนที่กำลังจะเดินออกไป หันกลับมาซ้ำๆ “เข้าฝัน?”

“ใช่สิ ก็อย่าเสียไปตั้งสิบกว่าปีแล้วนี่นา” ดาริกาตอบเสียงอู้อี้ เพราะยังง่วงนอน เมื่อคืนเธอนอนดูดาวอยู่ระเบียงหน้าบ้าน แล้วก็ฝันว่าหลงไปอยู่ที่ไหนไม่รู้ที่มีแต่ความมืดมิด กว่าจะตื่นมาได้ก็วิ่งจนเหนื่อย

“พูดอะไรนะ นี่ถึงขั้นแข่งกันแล้ววรี”

น้ำเสียงติดล้อเล่นมากกว่ากรุ่นโกรธ ดาริกาก็ไม่ได้ก็ยังไม่พยายามนอนต่อ

“ลุกได้แล้ว วันนี้โรงเรียนมีกิจกรรมไม่ใช่หรือ ไปๆ ล้างหน้าล้างตา”

ความรู้สึกยิ่งเหมือนจริงมากกว่าเดิม เมื่อมีแรงเขยื้อนที่ต้นแขน ดาริกาจึงฝืนลืมตาขึ้นมา บุคคลตรงหน้าคือย่าจำปาจริงๆ ทว่าไม่แก่เท่าความทรงจำล่าสุดที่จำได้ ผมยังดำขลับน่าจะมีเพ็ญยิ้มมาหมาดๆ รอยยิ้มยังสดใส แววต่ายังอ่อนโยน ความอบอุ่นที่ยังอยู่บนต้นแขนทำให้เธอคว้ามือนั้นไว้

“อย่าหรือคะ”

“เอ้า ก็ย่านะสิ เห็นเป็นนางฟ้านางสวรรค์หรือไง” จำปามองหลานสาวที่ดูแปลกไปกว่าทุกวันอย่างประหลาดใจ

“ย่า...” ดาริกาเผลอขึ้นไปกอดคนที่นั่งอยู่ข้างเตียง หยดน้ำตาพร้งพร้ออย่างกลั้นไม่อยู่ “ย่าจริงๆ ด้วย”

“เป็นอะไรไปนะเรา ฝันร้ายหรือ” จำปาดูตกใจ ยกมือลูบแผ่นหลังอย่างปลอบประโลม

ดาริกาผละออก แล้วจ้องหน้าคนสูงวัย “ฝันวันนี้ เหมือนจริงกว่าทุกวันเลยคะ”

จำปายื่นมือมาประคองข้างแก้ม ก่อนจะบิดอย่างมันเขี้ยว “เหมือนจริงพอไหม”

“โอ๊ย! จันทร์เจ็บนะ”

“ก็เอาแต่พูดอะไรแปลกๆ ไม่สบายหรือไงอี”

น้ำเสียง สิ้นหนั ทำทางที่ทอดมองมาไม่ใช่ภาพลวงตา ไหนจะความเจ็บเมื่อครู่นี้อีก

“ตัวก็ไม้อ่อนนี้ หรือว่าไม่สบายใจอะไร”

เธอส่ายหน้า เปลือกตากะพริบบริบๆ “ย่าคะ วันนี้วันอะไรหรือ”

จำปาที่ตามองหลานสาวคนเดียว “วันพุธไง”

ดาริกาสายหน้า “จันทร์หมายถึงวัน เดือน ปี พ.ศ.”

“เป็นอะไรมากไหม ทิม” คำถามหลังวันหลังคืนเช่นนี้ทำให้จำปาใจคอไม่ดี

“เถอะน่า ย่าบอกจันทร์หน่อย” เธอยื่นมือไปเขย่าแขนอวบ

“วันพุธที่ ๒๓ มิถุนายน ๒๕๔๗”

“๒๕๔๗” ดาริกาทวนปีพุทธศักราชแล้วตาโต ยกมือขึ้นหนีคางตัวเองแรงๆ อีกครั้งจนหน้าเหยงด้วยความเจ็บ เธอไม่ได้ฝันไป นี่เธอกลับมาอยู่ในช่วงที่ตัวเองอายุสิบแปดปี!

“แกทำให้ย่ากลัวแล้วนะ ให้พ่อแกพาไปหาหมอดีไหม”

“พ่อเหรอ?” เธอหันขยับ ความทรงจำของบิดาเลื่อนรางไปมาก เพราะท่านเสียหลังจากที่เธอจบ ม.๖ ได้ไม่นาน “ตอนนี้พ่ออยู่ไหน”

“เข้าไปดูผักในสวนไง เดี่ยวก็คงกลับมาแล้ว” บ้านของย่าจำปามีสวนผักขนาดย่อมอยู่ข้างบ้าน นอกจากไว้บริโภคเองแล้วก็ขายส่งให้แก้วน้าทั่วๆ ไป นอกจากบิดาแล้วยังมีอีกคนที่ดาริกาคิดถึง “แล้วพี่แดนล่ะคะ”

“เจ้าแดนก็อยู่มหาวิทยาลัยไง เพิ่งกลับมาเมื่อวันหยุดที่แล้วนี่เอง”

คำตอบที่ได้ทำให้ดาริกาน้ำตาคลอ ทุกคนยังอยู่ ยังไม่มีใครจากเธอไปไหน

“เป็นอะไรไปนะ ไม่สบายมากเลยเหรอ” จำปาขยับมาโอบกอดร่างบอบบางที่กำลังสะอึกสะอื้น “ปวดหัว ปวดท้อง หรือว่าเครียดอะไร หึ”

ดาริกาเฝ้านั่งสวมกอดคนสูงวัย ซึมซับอ้อมกอดอบอุ่นที่ไม่ได้สัมผัสมาเกือบยี่สิบปี “จันทร์ไม่เป็นไรคะ” เธอไม่รู้ควรพูดอะไร ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าสิ่งที่สัมผัสอยู่นี้จริงแท้แค่ไหน อาจเป็นฝันที่เหมือนจริงสุดๆ หรือว่าเธอย้อนเวลากลับมาได้จริงๆ สิ่งที่ต้องการก็เพียงสัมผัสสิ่งเหล่านี้ไว้ให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ เผื่อว่าลืมตาขึ้นมาจะพบว่าตัวเองกลับไปโดดเดี่ยวเดียวดายในปี ๒๕๖๗ อีก

“จันทร์ไปอาบน้ำก่อนดีกว่าคะ” ด้วยความไม่อยากให้ย่าต้องเป็นห่วง จึงรีบเนียนไปกับกิจกรรมประจำวัน ย่าบอกว่าเธอต้องไปโรงเรียนนี่นา

“อืม ไปเถอะ แล้วไปกินข้าวกินปลากัน ถ้ายังไม่ดีขึ้นเดี๋ยวให้พ่อพาไปนอนมัย”

ดาริกายกหน้า ยืนมองจนย่าออกจากห้องไปถึงได้หันกลับมาพิจารณาบรรยากาศรอบๆ อีกครั้ง บ้านไม่ทรุดโทรมเท่าตอนที่เธอมาค้าง เดินไปริมหน้าต่างยังมีม่านสีขาวพลัว ต้นมะม่วงริมรั้วก็ยังอยู่ ต้นลำไยกะโหลกข้างสระน้ำก็ยังอยู่ พื้นที่ว่างเกือบไร่ก็ยังเต็มไปด้วยพืชผักสวนครัว และบิดาก็ยังขยันรดน้ำพรุนดิน เหมือนเมื่อครั้งในความทรงจำ

เธอตายแล้วย้อนกลับมาตอนอายุสิบแปดเหรอ? ความมหัศจรรย์นี้ทำให้ยากจะเชื่อได้จริงๆ เพราะเคยเห็นแต่ในภาพยนตร์ ละคร หรือซีรีส์เท่านั้น แต่แทนที่จะเครียด ดาริกากลับยกยิ้มกว้าง จะเกิดจากอะไรก็ช่าง เธอไม่รู้ว่าปฏิกิริยานี้จะอยู่นานแค่ไหนจึงอยากตัดดวงความสุขนี้ให้พอสายก่อน

จิตใจของสาววัยสามสิบแปดซึ่งเคยแห่งเหี่ยวและตายด้านมานานเริ่มกระตุกอีกรอบ ดาริกาอาบน้ำแต่งตัว คว้าชุดนักเรียนมอปลายมาใส่ ผมที่ยาวสลวยก็ถูกเป็นเปียสองข้างแล้วติดด้วยโบสีน้ำเงิน บำรุงหน้าด้วยเครื่องสำอางบางเบา และอุทัยทิพย์ที่โหนกแก้มและริมฝีปากบางๆ เธอมองกระจกที่สะท้อนเงาตัวเองแล้วรู้สึกเบิกบานหัวใจสุดๆ ใบหน้าไม่มีริ้วรอย ดวงตายังสดใสเปล่งประกาย ผมยังไม่ร่วง ที่สำคัญหันซ้าย หันขวา ลูก นิ่ง กระโดด ก็ไม่ปวดเมื่อยอีกด้วย

“เป็นเด็กมันดีอย่างนี้เอง”

ดาริกาหมุนตัวหน้ากระจกเสียหลายรอบก่อนจะเดินออกมาจากห้องส่วนตัว กลิ่นในบ้านอวลไปด้วยกลิ่นแมกไม้ และกลิ่นดินอย่างเป็นเอกลักษณ์

“เมื่อคืนฝันตกหรือไงนะ” เธอสูดจุกพุดพิດด้วยไม่ได้สัมผัสกลิ่นเหล่านี้มานาน พอวิ่งลงบันไดมาที่ชั้นล่างพบบิดาที่เดินเข้ามาพอดีจึงเผลอไปกอดแน่น

“พ่อ!”

บิดายืนตัวแข็งทื่อ คงไม่คาดคิดว่าจะเกิดเหตุการณ์เช่นนี้ เหตุเพราะกาลก่อนตั้งแต่บิดามารดาแยกทางกัน เธอก็ทำตัวหมกมุ่นกับบิดาเสมอ ยังเชื่อว่าสาเหตุของการบ้านแตกสาแหรกขาดเป็นเพราะบิดาไม่ทุ่มเทมากพอ ทำให้มารดาพี่ชาย และเธอลำบาก มารดาถึงได้เลือกกลับไปอยู่บ้านตัวเอง

“จันทร์คิดถึงพ่อที่สุดเลย” ดาริกาถลันน้ำตาไว้เต็มที

“ไม่สบายหรือเปล่าลูก”

คำถามเหมือนยาจำปาไม่มีผิด แต่ดาริกาถลันยิ้มกว้าง ผละออกมาแล้วเขย่งเท้าหอมแก้มบิดาพอดใหญ่ “จันทร์รักพ่อนะ” กล่าวจบก็วิ่งฉิวเข้าไปในห้องครัว “ย่ามีอะไรกินบ้าง”

ไพรัชยืนนิ่งไม่ไหวติง มองตามบุตรสาวที่ดูแปลกไปอย่างฉงนสนเท่ห์ มือหยาบยกช้อนลูบข้างแก้ม ก่อนริมฝีปากจะค่อยๆ ยกยิ้ม ดวงตาที่เคยเหือดแห้งเพราะเรื่องราวต่างๆ ในชีวิตค่อยๆ สิ้นไหว

“พ่อกินข้าวเร็ว ย่าทำแกงขนุนที่จันทร์กับพ่อชอบด้วย”

มือเล็กกวักไหวๆ ไพรัชถึงได้รู้สึกตัว “อะ...อืม ขอพอล้างเนื้อล้างตัวแปบหนึ่ง”

“เร็วๆ เลยพ่อ จันทร์หิวแล้ว”

คำแรงเฝ้าได้ผล ไพรัชสาวเท้าไปยังห้องน้ำชั้นล่างที่แยกสุขาจากห้องอาบน้ำอย่างเป็นส่วน เมื่อเรียบร้อยก็เดินไปนั่งเก้าอี้ข้างบุตรสาวที่เริ่มกินไปข้างแล้ว

“ค่อยๆ กินก็ได้ เดี่ยวก็สำลักหรอก” เป็นยาจำปาที่ปากบ่นไปอย่างนั้น แต่มือก็ยังขยับตักกับข้าวนานาชนิดใส่จานให้หลาน ทั้งไข่เจียว หมูทอด และแกงขนุน

“จันทร์คิดถึงกับข้าวฝีมือย่าที่สุด ไม่ได้กินตั้งนานยังอร่อยเหมือนเดิมเลย”

คำพูดคำจาทີไม่เหมือนเดิม ทำให้จำปาเหลือบไปทางบุตรชายที่หันมาสบตาด้วยพอดี

“นานอะไร ก็กินอยู่ทุกวัน”

“ทุกวันที่ไหน จันทร์ไม่ได้กินฝีมือย่ามาตั้งสี่สิบปี”

แก๊ว!

เป็นเสียงซอของบิดาที่ตกกระทบจาน ทำให้ดาริกาเพิ่งรู้ตัวว่าพูดอะไรออกมา พอเงยหน้าขึ้นก็พบว่าทั้งสองต่างจับจ้องอยู่

“จันทร์ล้อเล่น จันทร์หมายถึงไม่ได้กินแกงขนุนนาน” เธอยกยิ้มกว้าง ก้มหน้าก้มตากินต่อ ปล่อยให้ย่ากับพ่อสนทนากันทางสายตาก็ครั้ง

“นานอะไร แกงขนุนนี้หม้อเดียวกับเมื่อวานที่กินไม่หมด จนต้องอุ่นอีกในเช้าวันใหม่”

“พ่อจะไปส่งจันทร์ที่โรงเรียนใช่ไหม” ดาริกาถามไถ่ พยายามทำตัวให้เป็นปกติ ทั้งสองจะได้ไม่คิดว่าเธอเพี้ยน บิดาหันไปจับจ้อง เพราะดาริกาอยู่มาจะสองเดือนไม่เคยขอให้ไปส่งที่โรงเรียน เขาเคยอาสา เธอก็ปฏิเสธบอกโตแล้ว ไม่จำเป็นต้องมีผู้ปกครองคอยตาม

“ไปเถอะ สายกว่านี้เดี๋ยวไม่ทันกิจกรรม” ดาริกาแสร้งเร่งเร้า ซึ่งก็ได้ผล เพราะบิดาให้ความสำคัญกับการเรียนค่อนข้างมาก “จันทร์ไปโรงเรียนก่อนนะย่า เจอกันตอนเย็นคะ” เธอเข้าไปกอดคนสูงวัยแกมยังหอมพอดใหญ่ ก่อนเดินไปใส่รองเท้าที่หน้าบ้าน เล่นเอาไพรัชกับจำปามองหน้ากันอีกหน

“พ่อ!”

“ไปเดี๋ยวนี้แหละ” ไพรัชลูบแขนมารดา เป็นเชิงให้ใจเย็นแล้วรีบเดินไปใส่รองเท้าที่หน้าบ้าน ก่อนเดินไปสมทบกับลูกสาวที่ยืนรออยู่ตรงมอเตอร์ไซค์คันเก่ง

ดาริกาจับปลายกระโปรงไว้แล้วกวาดเท้าขึ้นนั่งคร่อม สองมือกอดรอบเอวหนา “ชิงไปเลยพ่อ!”

“จัดให้!”

รถมอเตอร์ไซค์ยามาฮาฮาเทนาลีแดงแล่นไปตามถนนที่โรยกรวดไปยังถนนใหญ่ จำปามองลูกชายกับหลานสาวด้วยใบหน้าที่ยังเคลือบแคลง

“ร้อยวันพันปี ยายจันทร์ยอมให้พ่อไปส่งที่โรงเรียนที่ไหน เอ้อ...สงสัยเย็นนี้ต้องพาไปหาหลวงพ่ที่วัดสักหน่อยแล้ว”

บรรยากาศของโรงเรียนมัธยมยังคงเหมือนเมื่อครั้งวันวาน ดาริกาลงรถมอเตอร์ไซค์ได้ก็บอกลาแล้ววิ่งเข้ามาด้วยกลัวบิดาจะซักไซ้ถึงความเปลี่ยนแปลงภายในตัวข้ามคืน ก็ใครล่ะจะไม่แปลกใจ เธอจำได้ว่าครั้งก่อนตอนถูกส่งมาที่นี่ไม่ได้สนใจใครรอบข้างเลยไม่ว่าจะเป็น พ่อ ย่า พี่ชายหรือเพื่อน ตั้งหน้าตั้งตาเรียนเพื่อกลับไปหามารดาที่กรุงเทพฯ เธอไม่ชอบความลำบาก เบื่อวันเวลาที่แสนเนิบนาบ ทะยานอยากที่จะเป็นลูกคุณหนู ใช้ชีวิตสะดวกสบายและฟุ้งเฟ้อ

แล้วสิ่งเหล่านั้นก็เป็นเพียงภาพลวงตา ไม่ชอบความลำบากนั้นหรือ? ดูเหมือนตั้งแต่มารดาตัดสินใจทิ้งที่นี้กลับไปอยู่กับตา ก็ไม่มีอะไรที่เรียกว่าสบาย นอกจากใช้จ่ายได้คล่องขึ้น แต่นั่นก็แลกกับการเสียมารดาที่รักและเอ็นดูเธอไป ท่านดูเหมือนจะกลัวความลำบากมากกว่าเธอเสียอีก ถึงได้ไร้ปากเสียงทำตามคำสั่งตาทุกอย่างจนเธอถูกลดระดับความสำคัญลงไปกลายเป็นไรต์ตัวตน

ดาริกาอดตีเท้าลงเมื่อเข้ามาสู่ทางเดินของโรงเรียน อยากชิมชั้บบรรยากาศเหล่านี้ไว้ให้นานเท่านานด้วยไม่ว่าจะหายไปเมื่อไร อาจเป็นอีกวินาทีข้างหน้า ชั่วโมงข้างหน้า หรือไม่กี่วันพรุ่งนี้ แค่คิดก็ใจหายจนสายหน้าระริว ช่างเถอะ! อะไรที่ยังไม่เกิดก็อย่าไปกลัวจะดีกว่า ในเมื่อตอนนี้เธอได้อยู่ที่นี่ก็ต้องตักตวงให้คุ้มค่าที่สุด เจอย่าแล้ว เจอพ่อแล้ว ส่วนพี่ชายล้วนสุดวิสัยหวังว่าจะได้อยู่จนเจอกัน ตอนนี้อยู่เหลืออีกคนที่เธออยากเจอ

“ห้อง ม. ๖/๑ ไปทางนี้ใช้ไหมนะ” พืมพำแล้วเดินไปตามทางเดินในความทรงจำที่เลือนราง ก็ยี่สิบปีแล้วนี่นาที่เธอไม่ได้มา

“จันทร์! โหนบอกรวันนี่ไม่มาไง”

เสียงเรียกดังลั่นจากที่ไหนสักที่ เล่นเอาคนที่เดินอยู่บนถนนสะดุ้ง รีบหันมองโดยรอบ ทำไมในความทรงจำของเธอไม่มีใครที่กล้าเรียกเธอแบบสนิทชิดเชื้อแบบนี้ละ

“บนนี่ๆ”

ดาริกาเงยหน้าขึ้น มีใบไม้บังสายตาดึงขยับเดินหน้าไปอีกหนึ่งก้าวถึงเห็นว่าเป็นปัทมา เด็กสาวผู้พลังงานล้นเหลือ ใบหน้าเนียนใสนั้นถูกแต่งแต้มด้วยเครื่องสำอางจันทน์ทั้งแก้ม ทั้งปากแดงแบร็ด ทรงผมถูกยัดจนพอง มีพวงดอกไม้พลาสติกสีชมพูวางอยู่กึ่งกลาง อิม...ก็แพ้นั้นล้าสุดของสมัยนี้แหละ

เธอยกยิ้มเมื่อได้เห็นใบหน้านั้น แต่แล้วก็ค่อยๆ สลดลงเมื่อจำได้ว่าในวันเวลาปัจจุบันเธอเพิ่งไปเจอปัทมา มา แต่เป็นเพียงเจดีย์ที่บรรจุอัฐิ

“ม้วยนิ่งทำไม ขึ้นมาบนนี่เร็ว”

ดาริกาพยักหน้าแล้วมุ่งหน้าไปยังบันไดขึ้นชั้นสองของอาคารสามชั้น โรงเรียนนี้นับว่าเป็นขนาดเล็กหากนับจากจำนวนนักเรียนทั้งหมด อาคารเรียนมีเพียงสามตึก มีเพียงหลังนี้ที่มีสามชั้น อาคารที่สองเป็นสองชั้น แต่ชั้นล่างปล่อยโล่ง มีสหกรณ์โรงเรียน มีมุมดูทีวีของช่องยูบีซี มีโต๊ะหินอ่อน มีโต๊ะปิงปอง และมุมเวทีขนาดเล็กเพื่อทำกิจกรรม ตึกหลังชั้นบนเป็นห้องเรียน ชั้นล่างเป็นห้องสมุด ห้องศิลปะ และห้องพลศึกษา ถ้าจำไม่ผิดโรงเรียนนี้เหมือนเด่นเรื่องปิงปองและการวิ่ง มีนักกีฬาระดับเขตที่ได้ทุนการศึกษาและได้โควตาเรียนต่อมหาวิทยาลัย ที่เหลือก็เป็นหอประชุม โรงอาหาร อาคารช่างหอพักนักเรียน พื้นที่ด้านหลังเป็นบ้านพักครูซึ่งถัดไปก็เป็นทุ่งนาของชาวบ้าน

เมื่อขึ้นมาถึงชั้นสองดาริกาก็เริ่มได้ยินเสียงเพลงดังมาจากหลายห้อง ขณะเดินผ่านและมองเข้าไปก็พบเด็กนักเรียนกำลังยุ่งกับการเตรียมกิจกรรมกันสุดฤทธิ์ ทั้งแต่งหน้า ทำผม ซ้อมเต้น ซ้อมรำ เห็นแล้วก็อดยิ้มไม่ได้ ้วยมัธยมคือวัยแห่งความสดใส ทุ้มเทและกระตือรือร้น เครียดสุดน่าจะเรื่องการเรียน ถัดมาก็แม่บ้าน พ่อตี ครูดู และออกหัก ไม่ต้องเครียดเรื่องงาน เรื่องเงิน หากจะมีความรักก็ลุยเต็มที่ไม่ต้องคำนึงว่าเหมาะสมหรือไม่ ครอบครัวยังทั้งสองฝั่งเป็นอย่างไร จะกลายเป็นกิ๊กหรือเมียหน่อยใครไหม เขาเป็นว่าการเป็นผู้ใหญ่นี่น่าจะวัดจากวิธีรับมือกับปัญหาของแต่ละคนนั่นละ

“มองอะไรนะ”

สงสัยว่าเธอจะยืนเหม่อมากไป ปัทมาถึงวิ่งมาหาถึงที่

“หุย ห้องสามนี่ลোকเราชัดๆ รู้ว่าเราจะเดินแบบละสิถึงเอาบ้าง” ปัทมาทอดคอกมองอย่างไม่พอใจ

“เดินแบบ?” ดาริกาถามย่ำ แล้วมองเข้าไปด้านในห้อง ม. ๖/๓ อีกรอบ ชุดแต่ละคนก็ไม่ได้รู้สึกว้าวสร้างสรรค์อะไรขนาดนั้น เสื้อครอปที่อปตัวเล็กสีสดใส กับกางเกงยีนตัวโคร่ง แฟชั่นวายบูเทที่กำลังกลับมาฮิตดีๆ นี่เอง “ห้องเราก็แบบนี้แหละ” เธออดถามไม่ได้ ถ้าเป็นแบบนี้ก็ไม่น่าจะเอามาชนกันดีกว่า

“ใช่ แต่ห้องเราเด็ดกว่า” ปัทมาขยิบตา แล้วควงแขนลากดาริกากลับไปที่ห้องซึ่งอยู่กึ่งกลางอาคาร ที่จริงห้องนี้คือห้องเรียนฟิสิกส์ แต่เพราะอาจารย์ที่สอนวิชานี้เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาของ ม.๖/๑ ด้วยจึงเป็นห้องประจำไปโดยปริยาย

“นี่! ดูสิใครมา”

ดาริการู้สึกลมหายใจสะดุดที่อยู่ๆ คนทั้งสองก็หันมามองเธอเป็นตาเดียว เธอค่อนข้างขัดเขินจึงยกมือขึ้นโบกแล้วเอ่ยคำถามออกไป “เออ หัวดี มีอะไรให้เราช่วยไหม”

ทั้งสองยังเงียบอยู่ชั่วอึดใจ ก่อนจะหันมองหน้ากันแล้วพิมพ์อย่างจับใจความไม่ค่อยได้

“จี้ ยายพวกนี้” ปัทมาน่าจะกลัวเธออารมณ์เสียเลยขยับมายืนบังด้านหลัง “เธออยากช่วยจริงหรือเปล่า”

“อืม เอลิ” ดาริกาพยักหน้า ไหนๆ ก็ย้อนกลับมาห้วงเวลานี้แล้วก็ตั้งใจจะทำทุกอย่างที่ไม่เคยทำ และถ้าเป็นไปได้ จะพยายามเปลี่ยนแปลงทุกอย่างที่สามารถทำให้ดีขึ้นด้วย

“จั้นตามมาทางนี้” ปัทมายิ้มกว้าง ลากเธอผ่านกลุ่มเพื่อนเข้าไปยังด้านหลังชั้นเรียน ซึ่งมีเพื่อนอีกสองสามคนกำลังแต่งหน้าทำผมกันอยู่ “ไหนๆ เธอก็รับปากแล้ว จั้นที่จั้นเคยถามเธอไว้...”

“อะไรเหรอ” ดาริกาเดาไม่ถูกจริงๆ ยี่สิบปีผ่านไปใครจะจำอะไรได้

“ช่วยเดินแบบเป็นนางวันทองให้หน่อยนะ”

คนถูกขอร้องกะพริบตาปริบๆ จำไม่ได้มาก่อนว่าเคยถูกขอให้เดินแบบเป็นนางวันทอง ถึงว่ายี่สิบปีก่อนเธอถึงไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรมนี้

“สวยๆ อย่างวันจันทร์ รับรองโดดเด่นแน่ น้า...ช่วยเราหน่อยนะ” ปัทมาขู่มอง สีหน้าท่าทางลุ้นกับคำตอบสุดท้าย

“แล้วก่อนหน้านี้ใครต้องใส่เหรอ” หากเธอปฏิเสธไปก่อนหน้านี้แสดงว่าปัทมาก็คงหาคนแทนไว้แล้ว ดาริกาไม่ยอมมีปัญหาใดๆ

“เออ เอมนะ”

เพียงได้ยินชื่อดาริกาก็อยากจะปฏิเสธ แต่ปัทมาก็ตะครุบมือไว้ทันที

“แต่จู้ๆ นางก็มาบอกว่าจะขึ้นร้องเพลงกับวงดนตรีของโรงเรียน นี่จวนได้เวลาจะขึ้นโชว์แล้วยังไม่ยอมมาแต่งตัว”

“ซึ่งไปแล้วแหละ นางอยากร้องเพลงจะตาย พอรู้ว่าอายน้ำตาไหลจนเสียงหาย นางรีบเสนอดตัว” เพื่อนสาวที่ตั้งตนเป็นช่างแต่งหน้าประจำห้องแทรกขึ้นมา

“เธออย่าคิดว่ามาแทนใครเลย คิดเสียว่าทำเพื่อห้องเราก็แล้วกัน” เพื่อนอีกคนที่รับหน้าที่ทำผมเสริมขึ้น

“แทนที่ไหน จั้นจ้องจันทร์เป็นแม่วันทองแต่แรกแล้ว” ปัทมาคุยโว

มาถึงขั้นนี้ดาริกาจะทำอะไรได้นอกจากเลยตามเลย ร่วมเล่นไปกับเด็กอายุสิบแปดก็ไม่เสียหายอะไร “ก็ได้ แต่...” อาการดีใจของสามสาวระงังชั่วขณะเมื่อเธอดูเหมือนจะมีเงื่อนไขต่อท้าย “เราขอแต่งหน้าทำผมเองได้ไหม”

“ได้สิ ได้เลย เต็มที่” ปัทมารีบดึงมือดาริกาลงนั่ง ตั้งกลัวจะเปลี่ยนใจ

“เราไม่ได้ว่าพวกเธอทำไม่สวยนะ เราแค่ไม่ชินที่ให้คนอื่นทำให้” ดาริกากลับไปแก้ตัวกับสองสาวที่ประจำหน้าที่นี่

“ไม่เป็นไร เรายังต้องแต่งให้อีกหลายคน” หนึ่งในนั้นโบกไม้โบกมือปฏิเสธ ส่วนอีกคนก็พยักหน้าตาม “จั้นเธอจัดการได้เลย เดี่ยวเราแต่งให้คนอื่นต่อ” ว่าแล้วชื่อเพื่อนคนใหม่ก็ถูกตะโกนเรียกให้ลากเก้าอี้มานั่งข้างๆ เพื่อแต่งหน้าทำผมตามลำดับ

๕
สวัสดิ์วันศุกร์

ดาริกาทันมองความวุ่นวายภายในห้องเรียนแล้วยกยิ้ม แม้จะนำรำคาญไปบ้างเพราะยังงะเธอก็อยู่กับความโดดเดี่ยวหรือที่คนยุคปัจจุบันเรียกว่าเป็นบุคลิกแบบ introvert มานาน แต่ก็ปฏิเสธไม่ได้ว่าบรรยากาศแบบนี้ชวนให้มีชีวิตชีวา

“ชุดจันทร์อยู่นี่นะ ส่วนนี้แบบของนางวันทองตามหนังสือ” ปัทมาเอาชุด เอาภาพในนิตยสารมาวางให้เป็นแบบ แต่เธอดูแล้วก็แอบคิดว่าเซยหน่อยๆ “เราแต่งตามความรู้สึกได้ไหม แบบว่า นางวันทองในความคิดของเรา”

“ได้สิ เต็มที่เลย ขอแค่ไม่โดดจากธัมมากก็พอ”

พอได้รับอนุญาตดาริกาก็รู้สึกมั่นใจขึ้น พยายามเดินวิธีการแต่งหน้า ทำผมแบบที่เคยแอบไปเรียนตอนสมัยที่อายุยังน้อย ส่วนนางวันทองที่เธอชอบคงไม่พ้น ‘ใหม่ ดาวิกา’ นางวันทองเวอร์ชันล่าสุดในปี ๒๕๖๔ เธอจำได้คลับคล้ายคลับคลาว่าชุดเป็นสีแดงทั้งสไบและผ้าถุง ส่วนทรงผมก็ปล่อยให้ยาวสลวย ด้านหน้าเสกกลางแล้วยกขึ้นนิดๆ เพื่อโชว์กรอบหน้า เครื่องสำอางก็แต่งแต่บางเบา เน้นโชว์ผิว ไม่นั้นสีสันเหมือนคนอื่น ๆ

ดาริกาค่อยๆ แต่งหน้าทำผมไปแบบไม่รีบร้อน และเพราะเป็นวันกิจกรรมในห้องเรียนจึงสามารถเอาขนมมณเฑียรขึ้นมารับประทานได้ บรรยากาศจึงคล้ายปาร์ตี้ขนาดย่อมๆ จนผ่านไปพักใหญ่ก็แต่งองค์ทรงเครื่องเรียบร้อย

แปะ แปะ แปะ

เสียงปรบมือจากปัทมาดังขึ้น แถมยังมาเดินวนรอบเธออย่างชื่นชม “สวยมาก ก. ไกล้านตัว”

“ชอบใจนะ แต่ไม่เป็นไรใช่ไหม เธอไปขึ้นแบบนี้” ดาริกาใช้เพียงสไบพันส่วนบน บริเวณเอวจึงโชว์เนื้อหนังมังสาเล็กน้อย

“ไม่เป็นไร ไม่เป็นไรเลย” ปัทมาลากเสียงยาวอีก แล้วชี้ไปยังเพื่อนสาวอีกคน “แม่บัวคลี่สิ ยิ่งกว่าอีก”

ดาริกามองตามเห็นตัวละครบัวคลี่มีเพียงเกาะอกและใจกระเบนก็เบาใจ

“ว่าแต่หน้าจันทร์จะไม่ซีดไปหรือ”

ดาริกาทันมองกระจกแล้วมองเพื่อนคนอื่นๆ ที่สองแแก้มยังแต่งแต้มสีสันโดดเด่น เอาจริง ๆ ก็ใช้ว่าจะไม่สวย เพียงแต่เธอไม่ชินตา “เราชอบแบบนี้แหละ”

“งั้นก็แล้วแต่เธอ แค่กลัวพวกเราจะเดินเกินเธอไปนะ”

“ไม่เป็นไร เราเน้นเข้าร่วมมากกว่า” ดาริกายิ้มกว้าง ไม่ได้ซีเรียสเรื่องเดินน้อย เดินมาก

กลุ่มเพื่อนจับจ้องแบบตาไม่กะพริบ เล่นเอาเธอขัดเงินแปลกๆ

“จันทร์ดูแปลกไปนะวันนี้”

“นั่นสิ ไม่ได้ป่วยใช่ไหม”

คำถามจากสองสาวมือทำผมและมือแต่งหน้าเล่นเอาดาริกาลงหัวเราะ ตั้งแต่ตื่นมาในยุคนี้ล้วนทักว่าเธอป่วยกันทั้งนั้น “เราสบายดี เราอยากร่วมสนุกด้วยนะ อยู่มัธยมปีสุดท้ายแล้วนี่นา”

“จริงด้วย เรามาสนุกกันให้เต็มที่ดีกว่า จบ ม. ๖ ก็ไม่รู้จะได้เจอกันอีกไหม” ปัทมาเสริมด้วยรอยยิ้มแฉ่ง ซึ่งอีกสองสาวก็พยักหน้าเห็นด้วย

ดาริกาฟังแล้วก็อดมองไปที่คนพูดไม่ได้ ทำทางว่าจริงจังใสไม่น่าเชื่อว่าปัทมาจะเสียชีวิตเร็วขนาดนั้น และแม้จะเป็นเรื่องที่เคยออกมายาก แต่ก็ยังอยากเตือนให้ปัทมารู้ตัว

“ปัท...”

“หือ”

“เธอ...”

“อะไรกัน! ทำไมชุดฉันถึงไปอยู่ที่เธอได้”

ยังไม่ทันที่ดาริกาจะพูดจบ จู่ๆ ก็มีเสียงโวยดังลั่น คนเดียวที่เข้ามาก็คืออินทิดาที่ใครๆ มอบตำแหน่งดาวโรงเรียนให้ และแน่นอนว่าเป็นเจ้าของชุดนางวันทองที่เธอสวมอยู่

“ฉันให้จันทร์ใส่เอง” ปัทมาขยับมายืนตรงกลางระหว่างคนทั้งสอง

“ทำอย่างนี้ได้ยังไง เธอเป็นคนขอให้ฉันมาช่วยเองนะ” อินทிரากมือเท้าเอว สายตาจับจ้องที่ดาริกาอย่างไม่พอใจ

“ก็เธอไม่สนใจพวกเราเลย ตามหลายรอบกับอกบัตไปเรื่อย” เพื่อนมือนำผมช่วยเสริมอีกคน

“ฉันก็มาแล้วนี่ไง แต่งหน้าทำผมมาแล้วด้วย เหลือแค่เปลี่ยนชุดเอง” อินทிரากเอาเสียงเข้าสู้

“แล้วเธอจะใส่ชุดไทยไปร้องเพลงเหรอ เห็นว่าวงดนตรีก็ขึ้นถัดจากเรานี้”

“ทันอยู่แล้ว เธอรีบไปถอดเลย” อินทிரากเซ็ดหน้า แม้ความจริงตั้งใจแะมาปฏิเสธเพราะอยากกร้องเพลงมากกว่า แต่พอมาเห็นชุดโดนแย่งไปก็รู้สึกยอมไม่ได้

ดาริกามองคนไวยวายแล้วแอบถอนหายใจ ภาพอินทிரากที่ยืนขยักขยี้ตัวเดียวหน้าร้านสะดวกซื้อซ้อนทับกับวัยรุ่นสาวในตอนนั้น จนรู้สึกสะท้อนใจแปลกๆ “เราถอดให้ก็ได้”

“จันทร์”

“ไม่เป็นไรหรอกปัท ไม่ต้องคิดมาก” เธอปลดมือของปัทมาที่ยื่นมาไว้ ทว่ายังไม่ทันได้เดินไปไหน จู่ๆ วัยรุ่นชายคนหนึ่งก็วิ่งเข้ามา “เอม เรียบร้อยยัง ครูศุภกิจให้มาตามแล้ว”

คนที่วิ่งเข้ามาคือ ‘ต้นหน’ ดาริกาลมหายใจสะดุดเล็กน้อย เพราะยังจำสีหน้าท่าทางเขาในยุคปัจจุบันได้ รอบนี้หมอนั้นไม่ได้สนใจเธอ กลับเดินเข้าไปหาอินทிரากที่สีหน้าจืดเจื่อน

“มีอะไรเหรอ หรือว่าเพื่อนๆ ไม่ยอม” ต้นหนถามต่อ ท่าทางดูอ่อนโยนกว่าปกติ

“ไม่ยอมอะไรละ” ปัทมาขยับเข้าไปประจันหน้าอย่างไม่กลัวเกรง

“ก็เอมจะมาบอกเรื่อง ขอไม่เดินแพชั่นอะไรของแกไง”

“อ้อ หรา” ปัทมาลากเสียงยาว กอดอกแล้วหันไปมองคนที่ไวยวายก่อนหน้านี้ “ตกลงเธอจะร้องเพลง หรือจะเดินแพชั่น”

อินทிரากวัดค้อนใส่ทั้งปัทมาและดาริกา ก่อนจะหมุนตัวออกจากห้องไป

“อะไรกัน เดียวเอม!” ต้นหนสับสน กำสั่งจะตามไป แต่ก็ต้องชะงักแล้วเหลียวกลับมาอีกครั้ง “จันทร์...”

“ก็ีชณะสิยะ จะทำอะไร” ปัทมาเข้าขวางอีกเช่นเคย แล้วผลักเพื่อนสนิทให้ห่างออก “รีบตามยายนั่นไปเลยละ!”

ต้นหนผลักเพื่อนสนิทให้หลบไปแล้วขยับมาทางดาริกา สายตาที่จับจ้องทำให้เธอรู้สึกกร้อนๆ นหนาวๆ เขาคงไม่ย่อนเวลากลับมาอีกคนหรอกนะ

“อย่างจ๊าบอะ!” ต้นหนยกนิ้วโป้ง ก่อนจะหมุนตัวออกจากห้องไป

“ไ้หน้าหม้อเฮีย” ปัทมาไม่วายด่าส่ง เหตุเพราะเจ้าหมอนี่ตามติดแจกับอินทிரามาหลายปีแล้ว แต่ก็ยังไม่วายชมผู้หญิงคนอื่น “จันทร์ เป็นอะไรไป จันทร์!”

“ฮะ!”

“เป็นอะไรไป รู้สึกไม่สบายเหรอ” ปัทมาขยับเข้ามาใกล้อย่างห่วงใย “มือเย็นเฉียบเลย เหงื่อออกด้วย หรือจะเป็นลม”

“ปะ...เปล่า ไม่เป็นอะไร” ดาริกาพยายามสุดลมหายใจเข้าปอดซ้ำๆ การเจอต้นหนทำให้นึกได้ว่าเขากล่าวหาเธอว่ายังไง “วันศุกร์ อยู่ไหนเหรอ”

“มันก็ซ้อมดนตรีอยู่ไง”

จริงสินะ เธอจำได้เลาๆ ว่าศุภฤกษ์ชอบตีกลองและร้องเพลงเก่ง ซีดีแผ่นนั้นเขายังอุตุสำหรับอัดเสียงร้องของตัวเองมาให้เธอเลย

“อยู่ๆ ก็ถามถึงวันศุกร์ ชักแปลกๆ อยู่นะ”

“แปลกอะไร คือถามถึงเพื่อนร่วมชั้นเอง” ดาริกาตีหน้าชื่อสุดๆ เห็นทั้งสามยังส่งสายตามาไม่เลิกก็เสเปลี่ยนเรื่อง “ใกล้ถึงเวลาแสดงหรือยัง ต้องซ้อมเดินไหม เราไปก่อนเวลากันดิหรือเปล่า”

“อืม...” ปัทมาขานรับราวล้อเลียน

เธอตามเพื่อนคนอื่นๆ ออกจากห้องมุ่งหน้าไปยังเวทีเล็กใต้อาคารสอง กิจกรรมของห้องอื่นๆ ดูเหมือนจะเริ่มไปสักพักแล้ว ไล่ตามชั้นตั้งแต่มัธยมหนึ่งขึ้นมา ส่วน ม. ๖ ก็อยู่ช่วงบ่าย ก่อนจะปิดท้ายด้วยวงดนตรีของโรงเรียนที่หอประชุมอเนกประสงค์

เอาจริงๆ เธอก็แทบไม่รู้จะอะไรเกี่ยวกับวันสุนทรภู่ ถึงจะเคยเรียนตอนเด็กก็ลืมเลือนไปตามกาลเวลา แต่กิจกรรมที่โรงเรียนจัดขึ้นวันนี้ก็สนุกสนานและสร้างสรรค์ดี ตามประสาเด็กวัยรุ่นที่พลังงานเหลือล้นและจินตนาการกว้างไกล มีทั้งการแสดงละครตามนิทาน การเล่นนิทาน แต่งกาพย์กลอน การร่ายรำต่างๆ แน่่อนว่าบางกิจกรรมก็มีซ้ำกันบ้าง แต่ก็มีเอกลักษณ์เฉพาะของแต่ละชั้น

“เตรียมตัวเถอะ ใกล้ถึงคิวเราแล้ว” ปัทมาตบมือเรียกขวัญกำลังใจทุกคน พร้อมเรียกพวกพ้องที่มีเกือบยี่สิบคนให้เข้ามาสแตนด์บาย “ทำให้เต็มที่นะ เพื่อสิบคะแนนของเรา”

“เขาแข่งกันด้วยเหรอ” ดาริกาพอรู้มาบ้างว่ากิจกรรมนี้มีคะแนนของวิชาภาษาไทย แต่ไม่คิดว่าจะประเมินกันที่ผลแพ้ชนะ

ปัทมาเอนกายออกห่างราวอยากมองเห็นให้ชัดๆ คงคิดว่าเรื่องสำคัญขนาดนี้ลืมได้อย่างไร “ก็ใช้นะสิ ถ้าชนะได้สิบเต็มเลยนะ”

คนฟังพยักหน้าซ้ๆ สงสัยต้องหาเวลาไปเจรจากับอาจารย์ภาควิชาที่เสียหน่อยแล้ว เอาจริงๆ แค่เข้าร่วมกิจกรรมก็ควรให้คะแนนเด็กจะได้ไม่ต้องมายึดมั่นถือมั่นกับผลแพ้ชนะมาก “แล้วถ้าไม่ชนะพวกเธอโอเคไหม”

“พวกเรานะโอเค แต่คนที่ไม่โอเคก็พวกคะแนนสอบน้อยๆแหละ คะแนนสองคะแนนก็มีผลต่อเกรดเฉยี่นี่นา” เพื่อนคนหนึ่งบ่นปากไปยังคนอื่น ๆ ที่ทุ่มเตแต่เต็มกัน มีทั้งขุนช้าง ขุนแผน พระ แต่งเป็นคนสูงวัยแบบนางศรีประจัน กระทั่งม้าสีหมอกและกุมารทอง

“เราสงสัยอย่างหนึ่ง ทำไมขุนช้าง ขุนแผนเป็นพวกเธอสองคนอะ” ดาริกาไม่แปลกใจกับบทบาทคนอื่น แต่ขุนช้าง ขุนแผนซึ่งควรจะเป็นตัวเด่นไม่แพ้วันทอง กลับเป็นสองสาวที่รับหน้าที่แต่งหน้าทำผมก่อนหน้า

สองสาวสงเสียด สี! อย่างพร้อมเพรียงแล้วก็ปัทมาที่เดินเข้ามาออกคอสองสาวแล้วเฉลยข้อสงสัยนี้

“ที่จริงสองตัวละครนี้เป็นของวันศุกร์กับโด่งนะ แต่ก็อย่างที่รู้สองคนนั้นทุ่มเทกับการช้อมดนตรีมาก ก็เลยต้องเป็นสองคนนี่”

“นั่นเรามาคว้าสิบคะแนนนี้กันเถอะ” ดาริกาปลุกปลอบใจให้สองสาวไม่ต้องเครียด อย่างน้อยเราก็ทำเพราะมีจุดประสงค์

คำของเธอดูเหมือนจะดังพอที่เพื่อนคนอื่นๆ ในห้องได้ยินจึงฮึกเหิมขึ้นมาก พอถึงคิวขึ้นไปเดินโชว์ต่างก็ปล่อยของกันสุดฤทธิ์ ดาริกาเดินออกไปคนสุดท้ายหลังขุนช้างกับขุนแผน แม้จะตื่นเต้นไปบ้างเพราะไม่เคยทำกิจกรรมแบบนี้เลย อย่างไรก็ตามว่าครั้งก่อนก็เอาแต่เรียน พอเข้ามาวิทยาลัยก็เจอปัญหาฮาโถมมากมาย คิดแต่ใช้ชีวิตและเอาตัวให้รอดไปวันๆ มาครั้งนี้เธอจะชดเชยที่ไม่ได้ทำให้หมด

“จันทร์ ถึงคิวแล้ว”

เพื่อนคนที่ทำหน้าที่ปล่อยคิวให้สัญญาณ เธอจึงกำมือที่เย็นเฉียบเข้าหากัน กิจกรรมเล็กๆ แค่นี้เองจะตื่นเต้นไม่ได้ ยิ่งไงเธอก็อายุสามสิบแปดแล้ว

สองเท้าก้าวขึ้นบันไดอย่างมาดมั่น พยายามก้าวเดินอย่างมั่นคงแม้จะไม่ชินกับสันสูงเท่าไร เมื่อถึงปลายเวทีก็หยุดโพสตามทีฝึกซ้อมก่อนหน้านี้ แกรมยังส่งยิ้มหวานให้ทั่วทุ่มแบบที่ปัทมาย้ำนักหนา

“ผลการแข่งขันนอกจากจะตัดสินจากคะแนนของอาจารย์ดีแล้วยังมีสติ๊กเกอร์หัวใจจากคนดูด้วย เพราะฉะนั้นเธอต้องกวาดส่วนนี้มาให้หมดนะ”

ประโยคยาวๆ นั้นยังก้องในหัว ดาริกาจึงฉีกยิ้มเต็มที่ แล้วก็ปล้นได้สบตากับใครคนหนึ่ง เด็กหนุ่มรูปร่างสูงโปร่งผมสั้นเกรียน สีผิวค่อนข้างขาว คิ้วเข้ม จมูกโด่ง ริมฝีปากกระชับ ดวงตาที่มองมาทอประกาย เขายืนอยู่ด้านซ้ายของเวที ทำทางยังกระหืดกระหอบ ใบหน้าตื่นๆ ของเขาค่อยๆ ยกยิ้มจนเห็นลักยิ้มทั้งสองข้าง

‘ยินดีที่ได้เจอกันอีกครั้ง วันศุกร์’

เธอยิ้มตอบพร้อมหัวใจที่อึดอึด ก่อนที่เธอจะหันไปทางมุมอื่นๆ ทิ้งเวลาให้คนได้ปรบมือและถ่ายรูป ก่อนจะเดินกลับลงจากเวที

มือที่ยื่นมาหาระหว่างก้าวลงบันไดทำให้เธอชะงัก พอเงยขึ้นมองหน้าก็พบว่า เป็นคนที่เพิ่งสังเกตเห็นเมื่อครู่

“ไม่นึกว่าจันทร์จะร่วมกิจกรรมนี้ด้วย”

เธอยิ้ม แล้วจับมือเขาเพื่อให้เป็นหลักยึดขณะก้าวลงบันได จนมายืนอย่างปลอดภัยด้านล่าง “สวัสดีวันศุกร์”

ดวงตาศุภฤกษ์วูบไหว ค่อนข้างแปลกใจเพราะดาริกาไม่เคยทักทายเขามาก่อน แต่กระนั้นก็ยิ้มกว้างแล้วเอ่ยประโยคที่แสนชินปาก “สวัสดีวันจันทร์”

“วี๊ดวี๊ด”

คำทักทายของทั้งสองคนเหมือนจะตกอยู่ในความสนใจของเพื่อนคนอื่นๆ ถึงได้ส่งเสียงแซวกันกระหึ่ม

“นี่! จันทร์ก็ชื่อจันทร์เฉยๆ ไหม ทำไมต้องเติมวันให้เหมือนชื่อนายด้วยอะ” ปัทมาขยับมายืนใกล้เพื่อนสนิท ใช้ศอกสะกิดถามอย่างใคร่รู้ ซึ่งคนถูกสะกิดก็คล้ายจะบอกว่า ‘เลือก’ ผ่านสายตา

“คนอื่นๆ เขาอยากรู้ไง” ปัทมายังไม่สายสานต่อ ที่จริงก็พอจะรู้เพราะเดาอุปนิสัยเพื่อนออก แต่เรื่องแบบนี้จะแค่ว่าได้ใจ มันต้องพูดตรงๆ แล้วจะฉายให้คนอื่นรู้ด้วย

ศุภฤกษ์เหลือบมองดาริกา ท่าที่สงสัยใคร่รู้ด้วยทำให้เขาอึดอึด “เออ ก็...”

“จะได้คล้องจองกับวันศุกร์ไง”

คนเฉลยคือต้นหน ที่เดินมากอดคอศุภฤกษ์แล้วชิงตอบแทน

“ฮือ...”

เสียงแซวดังทั่วบริเวณอีกครั้ง ศุภฤกษ์หน้าแดงก่ำ ชัดเจนผู้คนจนแทบจะมุดดินหนี

“แล้วเธอล่ะ วันศุกร์เรียกแบบนี้ได้ไหม” ต้นหนยังเจ้ากี้เจ้าการ หันไปถามเจ้าของชื่อ

ดาริกายังประหม่าตอนเจอต้นหน ยังกดีที่ตอนนี้เขาดูไม่โกรธเกรี้ยวเหมือนในห้วงเวลาที่จากมา

“ว่าไง”

ต้นหนยังถามย้ำ แถมศุภฤกษ์ยังเหลือบมาทางเธออย่างลุ้นในคำตอบ

“ก็ไม่เป็นไรนี่ อยากเรียกแบบไหนก็ตามสบายเลย”

“ฮือ...”

เสียงให้แซวดังอีกหน คราวนี้คนรอบข้างต่างก็เริ่มหันมองอย่างสนใจ

“แกโอเคแล้วใช่ไหม รีบกลับไปสแตนด์บายได้แล้ว” ต้นหนเรียกสติเพื่อน ออกแรงลากไปทางอาคารอเนกประสงค์ ซึ่งบัดนี้คนทั้งโรงเรียนกำลังทยอยเดินไปที่นั่น เพื่อร่วมกิจกรรมสุดท้ายของวันนี้

“อย่าลืมไปดูเราเล่นดนตรีนะ” เหมือนวิญญาณจะกลับเข้าร่างแล้ว ศุภฤกษ์จึงหันมาย้ำถึงท้าย

ดาริกาพยักหน้า มองตามจนสองคนนั้นเดินหายไปกับฝูงชนถึงได้ผ่อนลมหายใจ โหนๆ ก็ได้กลับมา สิ่งที่ต้องรู้และต้องป้องกันไม่ให้เกิดขึ้นคือการเสียชีวิตของศุภฤกษ์และเซตแดน เธอต้องแก้ไขจุดจบของทุกคนให้ได้

“จันทร์รีบเปลี่ยนรองเท้าเถอะ”

เป็นคำห่วงใยจากปัทมา เธอจึงรีบรองเท้าผ้าใบที่อีกฝ่ายส่งให้มาเปลี่ยนกับรองเท้าส้นสูงที่สวมอยู่ ขณะนั้นเองก็เห็นว่ามิใคร่คนอื่นยืนอยู่ทางด้านหลัง แน่نونว่ายังไม่ทันพูดอะไร อินทिरาก็เดินเข้ามากระแทกไหล่จนเซ

“ยายเอม!” ปัทมาเห็นเหตุการณ์ทั้งหมดจึงเข้ามาประคองเธอ พร้อมตะโกนเรียกคนที่เดินห่างออกไปดั่งลัน “ดูทำเข้า นิสัยไม่ดีเลยจริงๆ จันทร์เป็นอะไรมาไหม”

“ไม่เป็นไร”

ปัทมาเป่าปากอย่างโล่งใจ หยิบรองเท้ามาวางให้และช่วยเป็นหลักในการเปลี่ยน “ถ้ายายเอมหาเรื่องแกลั้งเธอก็อย่าไปยอมง่ายๆ นะ ยายนี่เสียนิสัยเพราะมีแต่คนเอาใจนั่นแหละ” จะเรียกว่าเป็นสิทธิพิเศษของคนหน้าตาดีก็คงไม่ผิดเวลาทำอะไรถึงมีแต่คนคอยให้ท้าย จนบางครั้งก็อาจจะมองข้ามความถูกผิดไป

“เห็นฉันเป็นคนหงอๆ หรือไง”

“ก็ไม่ใช่เชิง ฉันแค่เห็นเธอไม่ค่อยยุ่งกับใครเท่าไร” ปัทมาตอบไปตามจริง
“ปัทมาลืมภาพพวกนั้นไปได้เลย จากนั้นฉันจะวุ่นวายจนพวกเธอจำคาญเลยละ” ไม่ใช่บอกแค่ปัทมา แต่ยากับตัวเอง
ด้วย อย่างน้อยก็จนกว่าเธอจะกลับไปในยุคปัจจุบัน
“ให้มันจริงเถอะ ไม่ใช่พุงนี่ก็กลับไปนั่งเจียบๆ โบกหน้าบึ้งตึงอยู่คนเดียวอีก”
“ถ้าฉันเป็นแบบนั้น เธอก็เลิกคบไปได้เลย แบบไม่ต้องสนใจกันอีก” จะเรียกว่าเป็นคำเตือนก็ได้ เพราะเธอกลับไป
ไอ้นิสัยไม่สนใจคนอื่นก็อาจเหมือนเดิม

“หา!”
“เอาเป็นว่าฉันมีเข้ามือออกนะ ไม่ต้องสนใจมากหรอก ไปดูดนตรีกันเถอะ”
ปัทมาได้แต่พยักหน้าซ้ำๆ รู้สึกขลุ่ยอย่างบอกไม่ถูก
“ไปเถอะ”
“คะ...เดี๋ยว เธอจะไม่เปลี่ยนชุดก่อนหรือ” ปัทมารั้งแขนเล็กไว้
“เปลี่ยนก็ไม่ทันดูวันศุกร์เล่นสิ” จำได้เลาๆ ว่าโรงเรียนสนับสนุนกิจกรรมเต็มที่ วงดนตรีก็เช่นกัน ที่ไม่ได้มีแค่วง
ของวันศุกร์ แต่ยังมีวงของชั้นเรียนอื่นด้วย
“วันศุกร์!”
“ทำไมหรือ” ดาริกาถามกลับ เพราะดูจะแปลกใจกับประโยคที่เธอพูด
“ไม่ทำไม แค่นางๆ ส่วนมากจะสนใจไอ้โด่งมากกว่าวันศุกร์นี่ เราเลยแปลกใจ”
ดาริกายิ้มแหยๆ ไม่อยากเกี่ยวข้องกับต้นหนสัคนิด “เราว่าวันศุกร์ดูดีกว่านะ”
“ฮันแน่!”
“ฮันนง ฮันแน่อะไร ไปเถอะ” ดาริกาไม่อยากสนใจคำล้อเลียนเด็กๆ ผู้ใช้เวลาที่ได้มาราวปาฏิหาริย์นี้ให้คุ้มจะ
ดีกว่า

เสียงดนตรีดังกึกก้องภายในหอประชุมมอเนกประสงค์ ดาริกามาค่อนข้างช้าจึงทำเพียงเขย่งมองอยู่ด้านข้าง วง
ดนตรีที่กำลังเล่นอยู่ดูเหมือนจะเป็นเด็กมัธยมต้น แต่ฝีมือลายมือไม่ธรรมดาเลย

“มีทั้งหมดกี่วงหรือ”
“ของโรงเรียนเราเหมือนจะมีแค่สามนะ แล้วก็มีวงดนตรีมืออาชีพจากข้างนอกมาปิดท้าย” ปัทมาตอบไปตามที่รู้
มา

“วงข้างนอก?”
“วงของรุ่นพี่ที่จบไปนะ เห็นว่าอาจารย์ขอให้มาช่วย”
ดาริกาพยักหน้าซ้ำๆ ยืนฟังเพลงซ้ำๆ ซ้ำๆ ที่เด็กน้อยขับร้องอย่างเพลิดเพลิน
“น่ารักดีนะเนี่ย”
“หือ!” เธอเหลียวมองหน้าปัทมา เพราะมัวแต่แอบซำกับทำที่อินเพลงของเด็กชายตัวน้อยที่อายุไม่น่าจะถึงสิบห้า
ปีบนเวที

“น้องเน็กโง่ สูง ขาว ตาโต หล่อเชียว”
ดาริกามองตามมือที่ชี้ไปทางเวที “น่ารักอ่ะหรือ”
“ใช่ที่ไหน คนที่เล่นกีตาร์ด้านซ้ายต่างหาก” ปัทมาจับจ้องตาพราว ยกมือเธอลืมมามากุมอย่างเผลอไผล “จับเด็กผิด
ไหมนะ”

“ผิด!” ดาริกาท้วงแหวะเบาๆ แล้วดึงมือตัวเองออกมา ปัทมาจึงได้แต่ย่นจมูก “และฉันว่าเธอจับไม่ทันแล้วด้วย” พุด
พลางนุ้ยไปหน้าเวที ซึ่งตอนนี้สองสาวเพื่อนร่วมชั้นที่รับหน้าที่แต่งหน้าทำผมยืนกรีดกร้าอยู่

“หุ้ย! ยายสองคนนี่เผลอเป็นไม่ได้ ฉันไปด้วยดีกว่า เธอล่ะจะไปไหม”
“ปัทไปเถอะ เราไม่อยากเบียดกับคนเยอะๆ นะ”

“โอเค เดี่ยวเรากลับมานะ” ว่าแล้วปัทมาก็ทำทีถกแขนเสื้อขึ้น เพราะยังอยู่ในชุดนางละเวง ซึ่งเป็นสไตล์ยุโรปแขนยาว กระโปรงสู่มินิคิว แหวกผู้คนเข้าไปจนถึงหน้าเวทีในที่สุด

ดารีกาเห็นแล้วก็หัวเราะเสียงใส ภาพความสนุกเหล่านี้แทบไม่เคยได้สัมผัสเลย “ฉันที่ความรู้สึกแบบนี้ไปตั้งแต่เมื่อไหร่” พึมพำกับตัวเองพร้อมกับรอยยิ้มที่ค่อยๆ จางหาย คำตอบคงตั้งแต่วินาทีที่บิดากับมารดาเลิกกันกระมัง ความสุขความสดใสของเธอเลือนหายไปตอนนั้น พร้อมกับสมาชิกครอบครัวที่คล้ายกับแยกย้ายไปคนละทาง

ช่างเถอะ! จะมัวไปคิดถึงเรื่องราวแสนเจ็บปวดนั้นทำไม ในเมื่อวันนี้เธอกลับมาเพื่อเริ่มต้นใหม่แล้ว แม้ไม่รู้จะเลือนหายไปตอนไหน แม้ไม่รู้จะแก้ไขอะไรได้แค่ไหน แต่ก็จะอยู่กับปัจจุบันให้มีความสุขที่สุด

“จันทร์ไปสนุกด้วยกันเถอะ” เป็นปัทมาที่น่าจะเห็นเธอยืนเหงวอยู่คนเดียววงกระมังถึงได้ฝ่าฝูงชนออกมาหาเธออีกรอบ

“ไปสิ” คราวนี้เธอไม่ปฏิเสธน้ำใจใคร คัวมือปัทมาแล้วพากันแหวกฝูงชนเข้าไปสมทบเพื่อนๆ ที่กำลังตะเบ็งเสียงแข่งกับนักร้องกันอย่างสุดเหวี่ยง

“ยายพวกนี้เสียงเพี้ยนแล้วยังจะมันหน้าอีก” ปัทมาว่า ก่อนจะร่วมตะเบ็งเสียงไปด้วย

ดารีกาหัวเราะ แล้วส่งเสียงตาม เพลงในตอนนี้อาจถือว่าใหม่ แต่ในอีกสี่สิบปีข้างหน้ามันคือเพลงเก่าที่เปิดฟังซ้ำแล้วซ้ำเล่า

งานกิจกรรมยังคงดำเนินไปอย่างสนุกสนาน จนถึงช่วงที่วงของต้นหนขึ้นแสดง ดารีกากับพรรคพวกยังจับจองพื้นที่หน้าเวที

“กรี๊ด! ต้นหน ต้นหน ต้นหน!”

เสียงสาว ๆ ที่ร้องเรียกต้นหนเป็นเสียงเดียว บ่งบอกได้ถึงความฮอตเป็นอย่างดี คนถูกเรียกเดินขึ้นไปโบกไม้โบกมือ มาหยุดที่ตำแหน่งนักร้องนำ ที่ตัวยังสะพายกีตาร์

“อืม ออว่าโดดเด่นเหมาะจะเป็นนักร้อง นักแสดงชื่อดังในอนาคตจริงๆ” ดารีกายอมรับจุดนี้ แต่ก็แค่นั้น สายตายังมองหาใครอีกคนที่ชวนเธอมาดูเขาเล่นดนตรีเมื่อไม่กี่นาทีก่อน

แล้วก็สบตากับเขาจนได้ ศุภฤกษ์ผู้เป็นมือกลองอยู่ทางด้านหลัง เธอโบกมือให้แล้วพูดว่า ‘สู้ๆ’ ดูเขาก็เหมือนจะเข้าใจจึงยิ้มกว้างตอบกลับมา

เธอไม่ได้ลำเอียงนะ แต่ศุภฤกษ์ก็ไม่ได้ดูรอบไปกว่าต้นหนเลยสักนิด

วงดนตรีใช้เวลาเซตเครื่องต่างๆ ไม่กี่นาที ศุภฤกษ์ก็ชูไม้กลองขึ้นเคาะเป็นจังหวะ แล้วเริ่มเล่นเพลงร็อกชื่อดังแห่งยุคที่เพียงเสียงกลองกับเบสซิ่งก็เรียกเสียงกรี๊ดได้สนั่น ผู้คนทั้งหอประชุมกระโดดอย่างพร้อมเพรียง

“อย่าโกรธกันเลย...”

ทั้งนี้ร้องที่ตรงไปตรงมา และทำนองที่กระแทกใจ ดารีกาแทบอยากจะยกมือถืออัดคลิบไว้ เสียหายที่ยุคนั้นยังไม่สามารถทำได้ อยากที่จะเก็บภาพความประทับใจเหล่านี้ไว้ดูในยามที่อายุล่วงเลย นีละวัยเยาว์ที่แสนสดใสและเบ่งบาน ไม่มีอะไรหนักหนาไปกว่าเรียนไม่รู้เรื่อง สอบไม่ผ่าน ทะเลาะกับเพื่อนและอกหัก ช่วงวัยที่เต็มไปด้วยความฝัน ความหวัง ความทะเยอทะยาน

ดารีกาถอดคอกระโดดไปกับปัทมาอยู่หลายเพลง ก่อนดนตรีจะเงียบลงแล้วต้นหนแนะนำนักร้องคนต่อไป

“เพลงต่อไป เรามาเปลี่ยนจังหวะเป็นเพลงรักหวานๆ กันบ้างนะครับ ขอเชิญพบกับนักร้องแสนสวยของเรา เอ็มอินทิดา!”

แม้ก่อนหน้าจะกระทบกระทั่งกันมา แต่พอเพื่อนร่วมห้องขึ้นแสดง ปัทมากับพรรคพวกก็ส่งเสียงให้กำลังใจเต็มที่ เป็นอีกหนึ่งความรู้สึกที่ดารีกาชอบ และเพลงที่อินทิดาร้องก็นับเป็นเพลงอมตะที่ยังได้ยินทุกครั้งตามงานแต่ง แน่نونว่าเป็นอีกเพลงที่เธอร้องตามได้จนจบ

“เสียงจันทร์เพราะนะเนี่ย” เพื่อนที่อยู่ใกล้ๆ ในชุดชุดขนแผนเอ๋อชม ตามด้วยลูกคู่อย่างคนที่แต่งตัวเป็นขุนช้าง “นั่นสิ! ไม่คิดว่าจะร้องเพลงเพราะขนาดนี้”

ดารีกาไม่รู้เหมือนกันว่าเสียงตัวเองเพราะหรือไม่ ปกติก็ร้องเล่นไปเรื่อยเปื่อยตอนอยู่คนเดียว

“งานคราวหน้าต้องส่งตัวไปชิงตำแหน่งนักร้องกับยายเอมหน่อยแล้ว” ปัทมาที่ได้ฟังเหมือนกันขยับเข้ามาเสริม แต่ประโยคช่วงท้ายเล่นเอาดริกาสาส์หน้าระรัว

“อย่าหาเรื่องดีกว่า แค่นี้ก็ดูเอมไม่ค่อยชอบเราเท่าไร”

“ยายเอมเคยชอบผู้หญิงสวยๆ คนไหนบ้าง” ปัทมาตั้งแง่

“นั่นสิ โดยเฉพาะกับจันทร์ที่วันศุกร์แสดงความสนใจอย่างชัดเจน” เพื่อนในชุดขุนแผนขยับมากระแทกไหล่ อย่างลือเลียน

“ไร้สาระน่า สนใจอะไรกัน เพื่อนกันทั้งนั้น”

“หრა!” สามสาวพร้อมมอกพร้อมใจกันยื่นหน้ามาหา จנדริกาคอดไม่ได้ที่จะหันมองไปทางคนที่ตักลองอยู่ทางด้าน หลัง

“วันศุกร์สนใจเธอขนาดนี้เลยหรอ เธอไม่เคยรู้มาก่อนจริงๆ”

เพลงสุดท้ายของวงศุภฤกษ์เป็นเพลงดังแห่งยุคอย่างวงโลโซ แน่نونว่าร้องตามกันได้ทุกคน เสียงจึงกระหึ่ม หอบประมุขมอกประสงค์จนจบเพลง แต่ระหว่างที่ทุกคนกำลังจะเดินลงเวทีเพื่อให้วงรุ่นพี่มาเล่นปิดตามแผน จู่ๆ อินทริกา กลับประกาศบางสิ่งออกไมค์

“ทุกคนอยากฟังเสียงเพลงจากเพื่อนใหม่กันไหมคะ”

ผู้คนส่วนมากยังตามไม่ทันว่าอะไรเป็นอะไร รวมทั้งไม่รู้คิวการแสดงโชว์ บางส่วนจึงส่งเสียงสนับสนุน

“ทุกคนรู้ใช่ไหมว่าห้อง ม. ๖/๑ มีเพื่อนใหม่ย้ายเข้ามา”

“ยายเอมจะทำอะไรเนี่ย” ปัทมาทำเอมมองคนบนเวทีตาขวาง ส่วนนักดนตรีรวมทั้งต้นหนต่างมองหน้ากัน ก่อน จะส่งสัญญาณให้ต้นหนที่อยู่ใกล้สุดเข้าไปควบคุมสถานการณ์ แต่อินทริกา ก็เบี่ยงตัวหนี

“เราให้จันทร์มาร้องเพลงให้ฟังสักเพลงดีไหมคะ”

“ดี!” คนร่วมร้อยส่งเสียงกันพร้อมเพรียง เล่นเอาดริกาทำตัวไม่ถูก

“เอาไงดี คนมองใหญ่แล้ว” เพื่อนในชุดขุนแผนหันซ้ายหันขวา ด้วยความที่โรงเรียนเล็ก คนส่วนมากจึงรู้ว่าใคร ที่มาใหม่

“ไม่โอเคไม่ต้องขึ้นไปหรอก” อีกคนที่อยู่ในชุดขุนช้างเสนอความคิดเห็น เพราะสถานการณ์นั้นนอกแผนชัดๆ

“ไอ้ไม่ต้องไปสนใจ” ปัทมาช่วยเสริม

ดริกาอมองรอบๆ แล้วผ่านลมหายใจ “พวกเธอที่เราร้องเพราะนี่ ลองสักหน่อยคงไม่เป็นไรหรอก” เธออาจจะจะมี นิสัยเสียอยู่อย่างที่น้อยคนจะรู้ ‘ฆ่าได้หยามไม่ได้’ หยามกันท่ามกลางผู้คนขนาดนี้ยอมได้ที่ไหน

“จันทร์แนใจนะ” ปัทมาตะครุบแขนเล็กไว้แน่น

“ไม่ลองไม่รู้ ถ้าอายุก็อายุด้วยกันเป็นไง” ดริกาปลดมือที่รั้งแขนออก ก่อนจะเดินไปทางบันไดขึ้นเวทีท่ามกลาง เสียงปรบมือและโห่ร้องของผู้คน

“เธอไหวแน่นะ” ต้นหนที่ยืนบริเวณทางขึ้นพอดี ขยับมาถามอย่างห่วงใย

“ไม่ลองไม่รู้ ยังไงก็รีบกวาด้วยนะ”

คำตอบที่ได้ไม่ทำให้ต้นหนสบายใจขึ้น จึงหันไปสบตากับศุภฤกษ์แล้วสาส์หน้าอย่างหมดหวัง ส่งสัยห้อง ม. ๖/๑ จะถูกพุดถึงอย่างซ้ำขึ้นไปอีกสักพักแน่

ดาริกาเดินไปยืนข้างอินทிரาทที่กระตือรือร้นเยาะมุขปากพร้อมกับส่งไม้ให้ เธอรับมาแล้วสูดลมหายใจยาวอย่างเรียกขวัญกำลังใจ เมื่อครู่เดินแบบยังผ่านไปได้ด้วยดีเลยนี่นา ครั้งนี้เธอก็ต้องทำได้ ไม่น่าว่าพวงนี้ตื่นมาเธออาจจะกลับไปอายุสามสิบแปดที่ต่อให้อยากทำแบบนี้ก็ไม่มีโอกาสอีก

“สวัสดิ์คะเพื่อนๆ ทุกคน นี่เป็นการร้องเพลงครั้งแรกของเรา ผิดพลาดประการใดก็ขออภัยไว้ล่วงหน้าเลยนะคะ”

มีเสียงขานรับดังกลับมา พูดว่าไม่เป็นไรบ้าง โห แชวบ้างตามประสา

ดาริกาหันไปบอกต้นหนถึงเพลงที่จะร้อง ซึ่งขานนั้นก็พยักหน้าแล้วเดินไปบอกเพื่อนคนอื่นๆ รวมทั้งศุภฤกษ์แน่นอนว่าพอได้ยินชื่อเพลงก็ยิ้มออกเพราะไม่ใช่เพลงใหม่ แถมยังเป็นเพลงดังที่ใครๆ ก็รู้จัก เขาเริ่มเคาะไม้กลองสองสามครั้งเป็นจังหวะ ซึ่งพอเสียงดนตรีขึ้นทุกคนก็พากันกรี๊ดร้องชอบใจ

“ถูกบังคับและก็ขู่เสมอ...” เสียงหวานๆ เข้ากันได้ดีกับดนตรีสนุกสนาน จากแแรกๆ ที่พากันลุ้นพอเห็นว่าไปรอดทุกคนก็ช่วยร้อง ช่วยส่งอารมณ์กันเต็มที่จนจบลงอย่างสวยงามพร้อมเสียงปรบมือกึกก้อง ดาริกาเอ่ยขอบคุณพร้อมกับรอยยิ้มภาคภูมิใจ

“ไม่รู้มาก่อนเลยว่าจันทร์ร้องเพลงเพราะขนาดนี้” ศุภฤกษ์ที่เดินมาสมทบกระซิบบอก

“เราก็ก็นั่งตัวมาก่อนเหมือนกัน” ดาริกายิ้มตอบ พอนักดนตรีทุกคนมายืนหน้าเวทีจนครบก็จับมือแล้วโค้งคำนับเป็นการขอบคุณ ก่อนจะทยอยลงเวที

“จันทร์ เก่งมากเลยอะ”

“ร้องเพลงเพราะมาก”

“พวกเราลุ้นแทบแย่”

บัทมาและสองสาวคู่วิ่งมาต้อนรับอย่างชื่นชมเต็มที่

“ไม่ขนาดนั้นหรอก” โดนชมมากๆ ดาริกาก็อดเชินไม่ได้ เป็นครั้งแรกในรอบยี่สิบปีกระมังที่โดนชมซึ่งหน้าขนาดนี้

“ก็แค่ฟลุคแหละ หี!” อินทிரาทแทรกขึ้น แล้วสะบัดหน้าเดินแหวกผู้คนออกไป

บัทมาเงื้อไม้เงื้อมือตามอย่างอดไม่อยู่ “ใครเป็นคนเริ่มไม่ทราบยะ ทำตัวเป็นนางร้ายในละครไปได้”

ดาริกายกยิ้มอย่างไม่คิดอะไรมาก เธออายุสามสิบแปดแล้วจะไปซีเรียอะไรกับเด็กอายุสิบแปด “ไม่เป็นไรหรอกอย่าสนใจเลย”

“นั่นสิ เราไปจองที่กันดีกว่า วงพีรนายจะเล่นแล้ว” เพื่อนสาวชุดขุนแผนกระตือรือร้นบอก

“ได้ข่าวว่าเมื่อไม่นานเพิ่งกรี๊ดน้องแน็กไป” เพื่อนอีกคนอดแซวไม่ได้

“เราสามารถชื่นชมผู้ชายได้หลายคนพร้อมกันยะ” ว่าแล้วหล่อนก็จูงมือพวกพ้องให้ไปยังมุมด้านซ้ายที่จะมองเห็นมือกีตาร์ชัดสุด

ดาริกากับบัทมาสบตากันแล้วเดินตามแรงจูงใจ โดยมีสมาชิกมาเพิ่มอีกสองคนคือต้นหนและศุภฤกษ์ โดยฝ่ายหลังไม่วายขยับเข้ามาชวนคุย

“จันทร์ชอบร้องเพลงเธอ”

เธอหันมองคนถาม ก่อนจะพยักหน้า “ร้องเล่นๆ ในห้องนั่นนะ”

“โห นี่ขนาดร้องเล่นๆ นะเสียงเพราะมาก” ต้นหนแทรกเข้ามา

“อย่าอวยเกินไปเลย เราแค่มีฝีมือครเล่น”

“พูดจริงนะเนี่ย”

คำยืนยันของต้นหน ซึ่งอนาคตเป็นนักร้องที่ค่อนข้างมีชื่อเสียงทำเอาดาริกาภูมิอกภูมิใจไม่เคยรู้จริงๆ ว่าตัวเองมีความสามารถนี้

“ถ้าว่างๆ ก็มาร้องเพลงเล่นกับพวกเราสิ” เป็นคำชวนจากศุภฤกษ์ โดยมีต้นหนเป็นตัวเสริมอีกเช่นเคย “นั่นสิ เธอเรียนเก่งขนาดนั้นอย่าไปเครียดนักเลย”

ประโยคนี้ทำให้ดารีกาเนื่อกางอย่างได้ เธอเอาแต่ตั้งหน้าตั้งตาเรียนเพื่อแย่งตำแหน่งนักเรียนแพทย์ของศุภฤกษ์แน่นอนว่าตอนนี้เธอไม่สนใจใครอีกแล้ว ถ้าบอกเขาไปตรงๆ จะดีไหม แต่ถ้าเกิดเธอกลับยุคปัจจุบันในวันพรุ่งนี้แล้วดารีกาคนเดิมยังคงตั้งหน้าตั้งตาจะแย่งใครมาอยู่ เขาจะยิ่งเกลียดเธอกว่าเดิมไหม

“ทำไมทำหน้าแบบนี้”

“มะ...ไม่มีอะไรหรอก” ดารีกาปฏิเสธ บอกตัวเองว่าอย่าเพิ่งพูดอะไรดีกว่า ปล่อยให้เวลาเป็นเครื่องพิสูจน์ไป เพราะเธอเองก็รู้ว่าจะได้อยู่หรือกลับไปตอนไหน

“มัวแต่คุยอะไรกันนะ โดดสิ!” ปัทมาขยับมากอดคอแล้วเริ่มกระโดดโลดเต้นตามเพลงดังในยุคนั้นที่ทยอยเล่นมาอีกหลายเพลง

ดารีกาตะโกนร้องและขยับตัวตามจังหวะร่วมไปกับปัทมาและเพื่อนๆ บางครั้งยังหันไปสบตา ยิ้ม หัวเราะกับศุภฤกษ์ที่ยืนอยู่ข้างๆ

เพียงหนึ่งวันที่มาที่นี่ เธอคิดว่าได้ใช้ชีวิตวัยรุ่นคุ้มแล้วละ

โรงเรียนเล็กช้ำกว่าปกติ เพราะเด็กนักเรียนส่วนใหญ่สนุกสนานกับกิจกรรมจนลืมเวลา ดารีกากับเพื่อนๆ ยิ่งช้ำกว่าเพราะต้องเปลี่ยนเสื้อผ้าและเก็บข้าวของให้เข้าที่เข้าทาง ยิ่งง่วงนี่ก็ยิ่งเป็นวันเปิดเรียนตามปกติ ดีที่ทุกคนร่วมมือร่วมใจจึงเสร็จสิ้นโดยไม่มีดราม่า

“ปัทมกลับมาใหม่” ด้วยไม่ว่าพรุ่งนี้จะเป็นดารีกาตอนอายุสามสิบแปดไหม จึงอยากหาทางช่วยเหลือปัทมาเท่าที่พอจะทำได้

“ไม่หรอก ทำไม่หรอก”

“ไปกินไอติมกันไหม”

คนโดนชวนเหมือนจะประหลาดใจ แต่ก็ยอมพยักหน้า “ได้สิ”

“จะไปไหนกันนะ” ต้นหนไม่รู้ผลมาจากไหน เล่นเอาสองสาวสะดุ้ง

“ไอ้โฮ! ไอ้โง่ให้ลุ่มให้เสียงหน่อยไม่ได้หรือไง”

ต้นหนโดนปัทมาผัดเม็ดเต็มแรง แต่นั่นก็ไม่ได้ทำให้ความอยากรู้ อยากเห็นลดลง “จะไปไหนกันนะ”

“จันทร์ชวนฉันไปกินไอติม แกจะทำไม”

“ไปด้วย!”

“ไม่ได้ไฉน!” ปัทมาปฏิเสธแทบจะทันที “แกไม่ไปส่งยายเอมหรือไร ปกติเห็นระริกระรี่ เดินตามต้อยๆ”

ต้นหนหน้าบึ้ง ตวัดค้อนเพื่อนที่เติบโตมาด้วยกันอย่างเสียอารมณ์

“ทำหน้าอย่างนี้ แสดงว่ามีหมาคาบตัดหน้าไปแล้วสิ” ปัทมาหัวเราะลั่น ก่อนจะเงยเสียงแล้วชะเง้อมองไปรอบๆ

“อย่าบอกนะว่าเป็นไอ้วันศุกร์”

ศุภฤกษ์โผล่มาพอดี มองทั้งสามคนงงๆ “พูดถึงฉันหรือ”

ปัทมาเป่าปากอย่างโล่งอก “ดีที่ไอ้วันศุกร์ฉลาด ไม่งั้นฉันโคตรผิดหวัง”

“พูดถึงเรื่องอะไรกัน” คนโดนนิทาซึ่งหน้าเดินเข้ามาสมทบ

“ตกลงใครไปส่งยายเอมตัดหน้าไอ้โง่กันนะ”

“พี่นาย” ศุภฤกษ์ตอบไปตามที่เห็นมา

“หา!” ปัทมาเดินผาง “พี่นายก็ไปกับเขาด้วยหรือเนี่ย”

ศุภฤกษ์ไม่ตอบอะไร กลับหลบตามองดารีกาที่หัวเราะคิกคักกับอากัปกริยาของปัทมาและต้นหนที่หัวฟัดหัวเหวี่ยงกล่าวโทษที่คนที่ตัวเองหมายตาไปด้วยกัน

‘พี่นาย’

‘อ้าวน้องเอม ยังไม่กลับเหรอ’ หม่อมวิกรมมหาวิทยาลัยตอบพร้อมกับสายตาที่กวาดมองโดยรอบ

‘พี่นายกำลังมองหาใครหรือคะ’

‘น้องคนที่ชื่อจันทร์ไปไหนแล้ว’

อินทริหาหน้าบึ้ง แล้วตอบไปส่งๆ ‘กลับไปแล้วค่ะ’

สีหน้านายแสดงความผิดหวังอย่างเห็นได้ชัด

‘เอมกำลังจะกลับพอดี พี่นายจะกลับหรือยังคะ’

‘อืมไปสิ เดี่ยวพี่แวะไปส่ง’

‘ค่ะ’ อินทริายิ้มรำ เดินตามนายออกไปติดๆ

ศุภฤกษ์ได้ยินประโยคสนทนานั้นเพราะยังช่วยเพื่อนๆ เก็บพวกสายไฟและเครื่องดนตรีอยู่ ตอนแรกก็คิดว่าดาร์ริกากลับไปแล้วจริงๆ แต่ได้ยินต้นหนบอกเสียก่อนว่าสาวๆ ยังเปลี่ยนเสื้อผ้าและเก็บของกันอยู่ถึงได้ตามมาที่นี่

‘เพื่อปลอบใจ ฉันขอไปกินติมด้วย’

‘หน้าด้านจังเลย’ บัทมาไม่มีท่าที่ยอมลงให้

‘เออ!’ ต้นหนตอกกลับ สองคนมองหน้าคล้ายจะปะทะกันอีกหน จนดาร์ริกาต้องเข้าขวาง

‘ไปด้วยกันก็ได้ ไม่เป็นไรหรอก’

ต้นหนชูนิ้วโป้ง ‘จันทร์ใจดีที่หนึ่ง’

‘ต่อแหละ! เมื่อวานแกยังบอกว่าจันทร์หยิ่ง นิสัยไม่น่าคบอยู่เลย’

คำพูดของบัทมาไม่ได้ทำให้ดาร์ริกาแปลกใจ ก็หมอนั้นยังเกลียดเธอไปอีกหลายสิบปีเลยนี่นา

ต้นหนหน้าเหลืองหลา จะปฏิเสธก็พูดไม่ออก ได้แต่ชี้มือไปที่บัทมา ‘แกก็...เอือนอันอะ’ ประโยคท้ายฟังไม่ค่อยรู้เรื่องเท่าไร เพราะบัทมากระโจนมาล็อกคอปิดปากไว้เสียก่อน

‘พอๆ ตีกันเป็นเด็กๆ ไปได้ ก็พอกันทั้งสองคนนั่นแหละ’ ศุภฤกษ์จำต้องเข้าไปจับแยก เหมือนที่เคยทำมาตั้งแต่เด็ก ‘แทนที่จะตีกัน ควรขอโทษวันจันทร์ก่อนไหม’

‘ไม่เป็นไรๆ เราก็นิสัยไม่ดีจริงๆ นั่นแหละ’ ดาร์ริการับปฏิเสธ ไม่อยากให้เรื่องแค่นี้เป็นปัญหา ‘เอาเป็นว่าถ้าวันไหนเรากลับไปผีเข้าอีก ก็ไม่ต้องเข้าใกล้เราหรอก’

สามคนที่ฟังพากันมองหน้า คล้ายจะเข้าใจแต่ก็ไม่เข้าใจ ดาร์ริกาก็ไม่รู้จะอธิบายยังไง ให้บอกว่าตัวเองมาจากอนาคต จนตื่นมาในร่างตัวเองตอนอายุสิบแปด เลยอยากแก้ไขอนาคตและไม่ถือสาหาความอะไรกับทุกคน ก็คงไม่มีใครเชื่อ

‘ตามนี้แหละ ไปกินไอติมกันเถอะ’ เธอรีบคว้ากระเป๋าแล้วเดินนำออกไป ก่อนจะโดนชักใช้ หรือมองด้วยสายตาแปลกประหลาด

ร้านเครื่องเขียนเป็นแหล่งรวมตัวของเด็กๆ ช่วงหลังเลิกเรียน นอกจากจะมีเพียงร้านเดียวในละแวกนี้ ยังมีขนม นม เนย และไอศกรีมขายด้วย ขณะเดินเข้าไปในโซนร้านขนม ดาร์ริกาก็ไม่วายชะเง้อหาเจ้าของร้านที่เพิ่งเจอเมื่อวาน แต่ในอีกห้วงเวลาหนึ่งจึงเห็นเพียงไกลๆ ว่ากำลังวุ่นวายอยู่หลังเคาน์เตอร์ ยามเย็นเช่นนี้ร้านค่อนข้างยุ่ง ยังดีที่พอมิโตะวาง ทั้งสี่เลือกเมนูขนมอยู่หลายอย่าง จุดใส่กระดาษเสร็จศุภฤกษ์ก็เอาไปส่งเคาน์เตอร์ ส่วนต้นหนก็ถูกไปเตรียมน้ำมาให้ ดาร์ริกาจึงอาศัยจังหวะนี้หาทางเกรินบอกบัทมา

เธอต้องใช้เวลาที่มีให้คุ้มค่าที่สุด!

‘บัทมีโรคประจำตัวอะไรไหม’

‘หืม ก็ไม่นะ ทำไมเหรอ หน้าเราซีดเหรอ’ บัทมายกมือจับหน้าตัวเอง ‘ไม่พอยังความหากระจกในกระเป๋าขึ้นมาสอง “ก็ปกตินี่นา หรือเราดูเหมือนคนไม่สบาย”

‘อะไร ใครไม่สบาย’

ดาริกาไม่ทันตอบ ต้นหนก็แทรกขึ้นพร้อมกับวางแก้วน้ำลงบนโต๊ะ ตามมาด้วยศุภฤกษ์ที่ตามมาติดๆ “ใครไม่สบายหรือ”

“จันทร์ถามฉันว่ามีโรคประจำตัวใหม่นะสิ” ปัทมาชิงตอบแทน

“ยายนี่เนี่ยนะ แข็งแรงยังกับอะไร ฆ่าวัวด้วยมือเปล่ายังได้” ต้นหนตอบเสียงกักหัวเราะ

“ไอ้โง่ง!”

“ฉันพูดผิดตรงไหน จันทร์อาจไม่รู้ตอนเด็กๆ ยายนี่ตั้งตัวเป็นเจ้ใหญ่คุมซอยแถวบ้าน ฉันกับวันศุกร์ยังต้องคอยเป็นลูกกะจ๊อก”

ปัทมาถือว่าเตือนแล้ว เห็นต้นหนยังพูดน้ำไหลไฟดับ จึงกระโจนไปล็อกคอให้จบเรื่อง

“ไอ้ย! ปล่อยนะ ไอ้ปัท”

“จะเงียบได้หรือยัง” ปัทมาไม่ฟัง แกรมยังออกแรงมากกว่าเดิมจนต้นหนต้องรีบคว้าศุภฤกษ์ให้ช่วยเหลือ ซึ่งแน่นอนว่ายังเป็นตัวใกล้เคียงให้เพื่อนทั้งสองเช่นเคย

“พอได้แล้ว ไม่อายคนบ้างหรือไง เดียวก็โดนล้อว่าเป็นแฟนกันอีกหรอก”

คำพูดนี้ได้ผล ปัทมาคลายวงแขนทันใด แกรมยังขยับออกห่างอีกหลายคืบ

“กุยยอมขึ้นคานดีกว่าเป็นแฟนกับไอ้ปัท” ต้นหนไอค็อกแค้ก แต่ก็ยังไม่วายปากดี

“ฉันก็ยอมแก่ตายอยู่คนเดียวดีกว่าคบกับแก่”

ทั้งสองคนยังพ้อๆ ใสกันจนศุภฤกษ์ได้แต่ถอนหายใจ หันมาทางดาริกาที่นั่งมองการทะเลาะเบาะแว้งด้วยใบหน้าติดจะขำ “ตกลงจันทร์ถามทำไมหรือ”

ดาริกาเล็กเล็กเล็กน้อย ถ้าตอบไปตามจริงจะโดนหาว่าบ้าไหม อีกอย่างจะเป็นสาเหตุให้พวกเขากลัวหรือเปล่า คิดไปคิดมาก็บึ้งโอเดียวบางขึ้นมา

“เอ่อ เราแค่อยากชวนปัทไปบริจาคเลือดนะ” เขาจริงๆ เธอไม่รู้ว่าปัทมาเสียชีวิตด้วยเหตุอะไร เหมือนยาจะบอกว่าเป็นโรคประจำตัว ทางเดียวที่พอจะช่วยได้จึงต้องแนะนำให้ตรวจร่างกายทุกปี ส่วนที่เลือกชักชวนไปบริจาคเพราะรู้ว่า การบริจาคเลือดแต่ละครั้งจะต้องนำไปตรวจอย่างละเอียด ถ้ามีโรคหรือความผิดปกติใด ทางโรงพยาบาลก็จะแจ้งมาเป็นการส่วนตัว และหากปลอดภัยก็ยิ่งถือว่าการช่วยเหลือผู้อื่นได้

“หา!” ปัทมาอุทาน หน้าเริ่มแจ่มใสไปแล้ว “บอกตรงๆ เลยนะ ว่าเรากลัวเข็มมาก”

“ฉันด้วย” ต้นหนเสริม กลัวจะโดนชักชวนอีกคน

“แต่การบริจาคเลือดมีข้อดีเยอะเลยนะ ทั้งได้ทำบุญช่วยต่อชีวิตคนอื่น กระตุ้นการไหลเวียนของเลือดในร่างกาย ยิ่งเราเป็นผู้หญิงด้วย ผลดีมากกว่าผลเสียแน่นอน” ดาริกาพยายามโน้มน้าวเพราะคงจะมีเพียงเท่านั้นที่พอช่วยเหลือได้

“ฉันก็ยังไม่กล้าอยู่ดี” ปัทมาสายหน้าหวือ โดยมีต้นหนพยักหน้าเป็นลูกคู่

ดาริกามองทั้งสองแล้วยิ่งเครียด ไม่รู้จะใช้ข้ออ้างไหนอีกดี

“ถ้าจันทร์อยากบริจาค เราไปเป็นเพื่อนก็ได้นะ” ศุภฤกษ์อาสา แล้วก็ตามมาด้วยเสียงล้อเลียนของสองคนที่ปฏิเสธเสียงแข็งก่อนหน้า

“ฮั่นแน่!”

ศุภฤกษ์จี๊จะ ประมทั้งสองคนด้วยสายตาแล้วเหลือบไปยังดาริกาอย่างกลัวว่าจะอารมณ์เสีย ซึ่งก็เป็นจริงดังนั้น หล่อนกำลังหน้าเครียดอยู่จริงๆ “จันทร์ไม่ต้องสนใจพวกนี้หรอก สองคนนี้ก็ปากหมาไปเรื่อย”

ดาริกาไม่ได้ฟัง เพราะกำลังครุ่นคิดว่าจะยกเหตุผลอะไรมาล่อลวงปัทมาดี

“จันทร์!”

เธอสะดุ้งเมื่อโดนเรียกซ้ำ พอเงยหน้าขึ้นก็พบว่าคนทั้งสามกำลังจับจ้องมา

“โกรธหรือ เราขอโทษนะ” ปัทมาหน้าเศร้า ด้วยเพิ่งจะได้สามสัมพันธ์กันจริงจังวันนี้วันแรก แกรมยังดูเหมือนจะเข้ากันได้ดี จึงไม่ยอมให้จบเพียงวันเดียว

“โกรธอะไร ปะ...เปล่า เราแค่...” เธอเหม่อปากอย่างครุ่นคิด แล้วปล้นก็บึ้งโอเดียวใหม่อีก “เมื่อคืนเราฝันร้ายนะ”

ปัทมาจะพริบตาปริบๆ หันมองหน้าเพื่อนชายทั้งสองคนอย่างเป็นงง วันนี้ว่าดาริกาแปลกแล้ว แต่ยิ่งได้คุยก็รู้ว่ายังแปลกได้อีก

“ฝันว่าอะไร” ตันหันเห็นเป็นเรื่องสนุกเลยเร่งเร้า

ดาริกาแหม่ปาก สองมือที่วางบนตักกำเข้าหากันแน่น ไม่รู้ว่าผลลัพธ์จะเป็นเช่นไรแต่ก็ขอทำเท่าที่จะทำได้แล้วกัน “เราฝันว่า...ได้ไปงานศพพวกเธอสามคน เลยใจคอไม่ค่อยดีนะ” มาถึงขั้นนี้แล้วก็เหมาวมตันทันไปด้วยเลยจะได้ไม่โดนซักไซ้มาก

ทั้งสามหน้าเหวอ แล้วค่อยๆ หันมองหน้ากัน

“มันก็แค่ฝันแหละ อย่าไปคิดมากเลย” ตันหันแย้งขึ้นมาคนแรก แต่ก็โดนปัทมาตักคอกอย่างรวดเร็วกว่า “แกนั่นแหละตัวดี ชอบไปมีเรื่องกับคนอื่น”

“ไหน ใครชอบหาเรื่อง ไม่มี! ฉันอยู่ของฉันเฉยๆ เรื่องมันวิ่งมาหาฉันเองต่างหาก”

ปัทมาส่งสายตารวม ตันหันจึงต้องสงบปากสงบคำ แล้วหันไปถามต่อ “แล้วทำไมต้องบริจาคเลือดล่ะ”

“สะอาดๆ ไรๆ แก่เคล็ดอะไรประมาณนั้น” ดาริกาแทบอยากจะทำบอมบ์ให้แก่วัยของตัวเธอเอง

ปัทมากับตันทันมองหน้ากันอย่างล้งเล่ กลัวเข้มนมากกว่ากลัวความฝันไร้สาระของดาริกา

“งั้นเราหาเวลาไปบริจาคเลือดกัน” ศุภฤกษ์กล่าวสรุป จับจ้องไปที่เพื่อนสนิททั้งสองรายตัว ซึ่งแน่นอนว่าหลบสายตาก็ให้ควัก ยังไม่ยอมรับปาก

ศุภฤกษ์รับปากเช่นนั้นดาริกาก็เบาใจ แน่ใจว่าเขาต้องมีวิธีพาสองคนนี้ไปแน่ๆ “งั้นวันนี้เราเลี้ยงเองนะ ถือว่าเป็นการขอโทษที่ทำให้พวกเธอไม่สบายใจ”

“ไม่ต้องๆ พวกเราบังคับให้จันทร์พูดเองนี่นา” ปัทมายกมือส่าย ยังจำได้ว่าใครเป็นคนคะยั้นคะยอ

“ให้เราเลี้ยงเถอะ ไม่น่าเราอาจใจดีแค่วันนี้ได้”

คำพูดแปลกๆ ไม่วายทำให้ปัทมาหันมองเพื่อนชายทั้งสอง ซึ่งสีหน้าก็เต็มไปด้วยความแปลกใจเช่นกัน

“ตามนี้แหละ กินกันให้เต็มที่ได้เลย” ดาริกาสรุป คิดว่าพุงนี้เต็มมากก็คงได้กลับยุคสมัยของตัวเอง เลยต้องเร่งทำสิ่งที่อยากทำ จะได้ไม่ต้องเสียใจทีหลัง

บรรยากาศการสนทนาค่อนข้างผ่อนคลาย หัวเราะกันบ้าง ทะเลาะกันบ้าง ซึ่งดาริกาก็นั่งมองภาพเหล่านั้นด้วยความรู้สึกหลากหลาย ออดสงสัยไม่ได้ว่าถ้าปัทมากับศุภฤกษ์ยังมีชีวิตอยู่จนถึงปัจจุบันจะเป็นอย่างไร ชีวิตจะรุ่งโรจน์สดใสหรืออาจจะน่าเบื่อเหมือนเธอ แต่ที่แน่ๆ ก็คงได้ทำอะไรที่อยากทำ ได้มองโลกที่พัฒนาไปทุกวินาที ดีกว่าจากไปตั้งแต่อายุยังน้อยนั่นแหละ

ท้องฟ้าด้านนอกเริ่มกลายเป็นเจดสีส้มแล้ว ทั้งสี่จึงลุกออกจากโต๊ะเตรียมแยกย้ายกันกลับบ้าน ดาริกาเดินออกไปทีหลังเพราะมัวจ่ายเงินที่เคาน์เตอร์ ยังไม่ทันพ้นประตูร้าน จู่ๆ ก็เดินชนเข้ากับใครคนหนึ่ง

เก๋รัง!

“ว้าย!”

เหรียญในมือร่วงหล่นพร้อมกับเสียงร้องของหญิงสาวคนหนึ่ง ดาริการีบขอโทษขอโพยก่อนจะเงยหน้าขึ้นมอง “โทษที่ เราไม่ได้ตั้งใจ”

“ไม่ได้ตั้งใจอะไรนะ ชนเต็มแรงขนาดนี้” หญิงสาวคนดังกล่าวทำซะเอว โวยวายเสียงดัง

ปัทมาปรีเข้ามาขวางเพราะยังไม่ได้เดินไปไหนไกล “น้อยๆ หน่อยยายก้อย ก็เห็นอยู่ว่าจันทร์เดินนับเงินอยู่ เธอนั่นแหละที่เดินเข้าไปชนจันทร์นะ”

หญิงสาวชื่อก้อยหน้าเหลืองล้า กระนั้นก็ยังเถียงคอกเป็นเอ็น “ต่อแหละ แกพวกเดียวกันก็เข้าข้างกันสิ”

“นี่!”

“มีอะไรกัน” ไม่ทันที่ปัทมากับก้อยจะประมือกัน จู่ๆ ก็มีชายรูปร่างสูงเพรียว ผิวคล้ำ มาแทรกตรงกลาง

“ก็ยายพวกนี้หาเรื่องก้อย ชนก้อยเสียกระเด็นเลย”

“อ้าว! หาเรื่องกันแบบนี้ก็สวยดี” ชายหนุ่มสีหน้าดูดั้น ดูทรงก็รู้ว่าเข้าข้างแฟนสาวเต็มที่แบบไม่สนใจอะไร
“ใครหาเรื่องใครไม่ทราบ” ศุภฤกษ์กับต้นหนรีบเข้ามาสมทบ ตอนแรกคิดว่าเป็นปัญหาของสาว ๆ จึงมองห่าง ๆ
ทว่าพอมีอีกคนโผล่มาจึงต้องช่วยเหลือ

“ไอ้โง่ง!”

“เออเอง มึงจะทำไม” ต้นหนประชันหน้ากับชายคนดังกล่าว ส่วนศุภฤกษ์เข้ามายืนด้านหน้าสองสาว ดาริกา
พิจารณาคนที่เข้ามาหาเรื่องซัด ๆ ก็จำได้ว่าคือ ‘เข้ม’ เพื่อนร่วมชั้นเรียนที่อยู่ห้องสาม ตั้งตัวเป็นนักเลงหัวไม้ประจำโรงเรียน
เพราะมีบิดาเป็นถึงกำนันประจำตำบล

“พวกมึงจะทำอะไรกัน อย่ามามีเรื่องในร้านลูกกูนะ” เป็นเสียงจากชายสูงวัยที่ตั้งมาจากด้านหนึ่งของร้าน “รีบ
แยกย้ายกันเลย ไม่งั้นกูจะให้พอมึงมาลากตัวกลับไป”

‘พ่อ’ ในที่นี้เข้าใจตรงกันว่าเป็นตัวร้าย ศุภฤกษ์ที่ยืนคุมเชิงอยู่ข้างต้นหนจึงลากให้ห่างออกมา ปัทมาก็ดึงมือดา
ริกาที่หน้าซัดเผือดมาด้วย ทว่าเธอลบฝีเท้าไว้แล้วหันไปเผชิญหน้ากับชายที่ชื่อเข้ม

“ช่วงนี้นายอย่าไปอ่างเก็บน้ำท้ายหมู่บ้านล่ะ ไม่งั้นนายจะมีอันตราบายถึงชีวิต”

ผู้คนบริเวณนั้นเงยบงัน ก่อนเข้มจะไว้วายอีกหน “มึงแข่งกูหรือ”

ศุภฤกษ์ ปัทมา ต้นหน กลัวเรื่องราวจะไปกันใหญ่เลยรีบดึงดาริกาให้ห่างออกมา ปล่อยให้เข้มโกรธหัวฟัดหัว
เหวี่ยง ด่าไว้วายตามหลัง

ทั้งสี่วิ่งมาไกลกันพอสมควร พอไม่เห็นพวกนั้นตามมาก็ชะลอฝีเท้า

“จันทร์คิดวิธีเอาคืนพวกนั้นได้แสบเหมือนกันนะ หน้ามันถอดสีเลยเมื่อกี้” ปัทมาหายใจไม่ค่อยคล่องจากการวิ่ง
กระนั้นก็ยังหัวเราะร่วน

“เราพูดจริงนะ”

สามคนที่ยังหอบพร้อมใจกันหันมองคนพูด

“อย่าบอกว่าฝันด้วย”

ดาริกาพยักหน้าซำๆ โททว่าฝันยังดีกว่าบอกว่ามาจากอนาคต

“งั้นเรามาคอยดูกันว่าจันทร์จะฝันแม่นแค่ไหน ถ้าไอ้เข้มเป็นอะไรไปจริงๆ เราก็กับปัทมาจะเชื่อฟังจันทร์ทุกอย่างเลย”

ต้นหนยังล้อเล่น จนศุภฤกษ์ต้องผลักศีรษะเรียกสติ

“กลับบ้านกันได้แล้ว เดี่ยวฉันไปส่งจันทร์เอง”

“ฮั่นแน่!” ทั้งปัทมาและต้นหนต่างพร้อมใจกันล้อเลียน ศุภฤกษ์เลยวิ่งไล่เตะจนทั้งสองวิ่งหนีไปไกลค่อยเดิน
ย้อนกลับมา

“ไปเถอะ”

ดาริกาเดินเคียงคู่ไปกับเขา ริมถนนต่างจังหวัดเต็มไปด้วยต้นไม้ใหญ่ มีรถราวิ่งสวนไปมาเป็นครั้งคราว พอให้
เส้นทางเดินไม่เสียบงันเกินไปนัก

“นายก็คิดว่าฉันแปลกใช่ไหม”

“อืม”

ดาริกามยิ้ม เดาคำตอบได้อยู่แล้ว “คิดว่าเราแปลกแค่วันนี้ก็แล้วกัน ถ้าพรุ่งนี้เรากลับไปเป็นคนไม่ค่อยพูด
เหมือนเดิมก็อย่ามาเข้าใกล้เลย”

ศุภฤกษ์ยกมือเกาหัว ยิ่งฟังยิ่งสับสน

ดาริกายุดเดินแล้วหันไปสบตาเขา ต้นหนบอกว่าศุภฤกษ์ทำเพื่อเธอเยอะมาก ถึงตอนนี้จะยังไม่รู้ว่ามิอะไรบ้าง
และเขาเสียชีวิตเพราะเธอจริงไหม แต่ก็ไม่อยากรู้ให้ช้ารอยเดิม

“วันศุกร์ ขอบใจสำหรับทุกอย่างนะ แต่อย่าทำอะไรเพื่อเราเลย”

“เรายังไม่ได้ทำอะไรเลย”

“ถือว่าเราบอกไว้ล่วงหน้าก็แล้วกัน” ดาริกามยิ้มแล้วก้าวเดินต่อไป

ศุภฤกษ์เอียงคอมองอย่างสับสนอีกครั้ง ดาริกาแปลกไปกว่าทุกวัน ทั้งเป็นมิตร ยิ้มง่าย สบายๆ ต่างจากดาริกาคนก่อนที่เยือกหยิ่ง มองผู้คนด้วยหางตา ไม่สนใจสานสัมพันธ์ใดๆ กับใคร “หรือว่าวันนี้จะมีเข้าจริงๆ” มองตามแล้วก็รู้สึกขนลุกเบาๆ กระนั้นก็ยังสาวเท้าตามไปเดินเคียงข้าง สนทนากันเรื่อยเปื่อยจนเดินมาถึงปากทางเข้าบ้านของดาริกา

“พຽ່ງนี้เຈອກັນนะ”

ดาริกาทันมองหน้า “อย่าลืมนะ ถ้าพຽ່ງนี้เราไม่ทักทายทุกคนก่อน ก็อย่ามายุ่งกับเราเลย” เธอไม่ยอมให้พวกเขาเสียความรู้สึกกับดาริกาเวอร์ชันไม่สนโลกคนนั้น

“อะ...อืม” แม้จะงงเป็นไก่ตาแตก แต่ศุภฤกษ์ก็รับคำ

“ไหนๆ ก็ไหนๆ แล้วฉันขอพูดหมดเลยละกันนะ” ดาริกาไม่อาจทนกับความอัดอั้นตันใจไหว ไม่รอให้อีกฝ่ายตอบตกลงก็ร่ายยาวทันที “นายอย่าลืมนะบอกพี่ให้ไปบริจาคเลือดนะ ถ้าจะให้ดีพาไปตรวจร่างกายเลย ส่วนนาย...ไม่ต้องขอขบเราหรอก เราอยากให้นายรักตัวเองให้มากๆ เราไม่อยากให้นายต้องเสียใจทีหลัง”

ศุภฤกษ์กะพริบตาปริบๆ ตอนฝากฝั่งบิฑมาไม่เท่าไร แต่ที่พูดว่าอย่าชอบเธอเลยนี่สิ

“จันทร์...แน่ใจนะว่าสบายดี ดูๆ แล้วเหมือนเธอต้องไปหาหมอมากกว่าคนอื่น”

“ไม่รู้ว่าคุณจะเชื่อไหม แต่ฉันมาจากอนาคตในอีกยี่สิบปีข้างหน้า”

ศุภฤกษ์งงเป็นไก่ตาแตก “อะไรนะ!”

“เอาเป็นว่าจิตใจที่ได้เจอนาย หวังว่ายี่สิบปีข้างหน้าจะยังได้เจอกันนะ” ดาริกาไม่แก้ต่าง ไม่อธิบายอะไร บอกไปแล้วเดินเข้าบ้านหน้าตาเฉย ถือว่าช่วยไม่ได้ก็แล้วกัน ก็อยากทำหน้าที่เหมือนเธอสติไม่เต็มก่อนทำมา

เธอเดินเข้ามาจนลับสายตาก็วิ่งไปหลบหลังต้นไม้ เห็นศุภฤกษ์ยกมือตบแก้มตัวเองหลายครั้งก่อนจะเดินออกไป “แกลิ่งคนก็สนุกดีเหมือนกัน”

“แกลิ่งใคร!”

“อู๊ย! แม่ร่วง” ดาริกาสะดุ้งโหยง พอหันหลังไปมองก็พบว่าป้าที่ยืนชะเง้อคอยวามองไปทางหน้าบ้าน

“ไอ้หนูมที่ไหนมาส่งนะ”

“มีใครที่ไหน รีบเข้าบ้านเถอะ” ปฏิเสธไปก่อน เพราะศุภฤกษ์ก็คงมาส่งแคววันนี้แหละ พຽ່ງนี้ถ้าเธอกลับไปเป็นดาริกาคนเดิมเขาก็คงไม่มาต่อแะอะไรอีก หรือต่อให้มาโดนวินเหมียงบ่อยๆ ก็คงล่าถอยไปเอง “เย็นนี้มีอะไรกินบ้าง” ดาริกาเสเปลี่ยนเรื่อง โอบคนสูงวัยเดินเข้าไปในบ้าน

“วันนี้ซื้ออันผัดปกตินะเนี่ย” จำปาเอียงหน้ามองหลานสาวอย่างแปลกใจ ตอนเด็กๆ ดาริกาก็น่ารักสดใสแบบนี้แะมาเยี่ยมทีไรก็เต็มไปด้วยพลังงาน จนลูกชายกับลูกสะใภ้แยกทางกันนั่นแหละทุกอย่างเลยเปลี่ยนไปหมด

“จันทร์รักย่าไง”

“หือ?”

ดาริกาไม่ขยายความใดๆ ไม่อยากให้เห็นในห้วงเวลานี้ต้องสับสนมากเกินไปหากพຽ່ງนี้เธอกลับไปเป็นซาเหมือนเดิม แต่ถึงจะบอกเช่นนั้น แต่ยามพร้อมหน้าพร้อมตาในเวลาอาหารค่ำก็ไม่อาจฝันทำห่าเห็นได้ การกลับมาเจอพวกท่านอีกครั้งในระยะยี่สิบปีก็อยากกอบโกยจนถึงที่สุด หลายครั้งหลายหนที่ทั้งย่าและป้าตามองเธอดั่งตัวประหลาดก็พยายามไม่สนใจ ยังชวนท่านคุยนั่นคุยนี้ ย้ำให้รักษาสุขภาพ โดยเฉพาะกับป้าที่ไม่อยากให้เห็นต้องเสียศูนย์จนตรอมใจยามเกิดเหตุร้ายกับพี่ชาย

“พ่อว่าน่าเนตรเป็นไงบ้าง” เธอยังเชิงถึงหญิงสาวในอีกหมู่บ้านหนึ่งซึ่งครั้งหนึ่งในอดีต ย่าเคยเล่าให้เธอฟังว่าสมัยบิดากับ ‘น่าเนตร’ หรือเนตรนภายังเด็ก ผู้ใหญ่ทั้งสองฝ่ายเคยเจรจามันหมายกันไว้ และทั้งสองก็ดูจะมีใจให้กันพอสมควร แต่ป้าก็เป็นฝ่ายผิดสัญญา ย่ายังเคยบ่นเสียดยาย เพราะน่าเนตรก็ดูจะยังรักยังรอบิดาอยู่ตลอด ทว่าบิดากลับรู้สึกผิดกับเรื่องในวันวาน และไม่ยอมยกเอาเปรียบน่าเนตรจึงพยายามต่างคนต่างอยู่ ตอนเธอมาจัดการงานศพให้ย่าครั้งก่อน น่าเนตรมาช่วยเหลือสุดแรงแถมยังครองตัวเป็นโสด ไม่ได้แต่งงานมีครอบครัวแต่อย่างใด

“ไพรซ์เล็กคิ้ว แอบเหลือบไปทางมารดาอย่างห้วนใจ “ทำไม่เหวอ”

“จันทร์อยากให้อ่าลงเอยกับน่าเนตร”

“จันทร์อยากให้พ่อลงเอยกับน้ำเนตร”

เค็ง!

ซ็อนกินข้าวตกจากมือบิดากระทบจาน จับจ้องมายังเธออย่างตกตะลึง “จันทร์หมายความว่าไปได้อะไรมาหรือเปล่า”

ดารีกาส่ายหน้า เข้าใจในความกังวลใจของท่านเพราะเธอคนก่อนคัดค้านเต็มที่ แถมยังเคยยื่นคำขาดว่าบิดาต้องคืนดีกับมารดา หากทำไม่ได้ก็ห้ามแต่งงานใหม่ เพราะเธอไม่ยอมมีแม่ใหม่ในทุกกรณี ที! คิดแล้วก็เกลียดตัวเองอยู่เหมือนกัน บังคับท่านไม่ให้มีครอบครัวใหม่ แต่ตอนนั้นเธอก็ไม่คิดจะกลับมาอยู่กับท่านแม้แต่บ่อย

“จันทร์อยากให้พ่อกับย่ามีความสุข” คนเสียชีวิตคงไม่รับรู้อะไร แต่คนที่ยังอยู่ต่างหากที่เจ็บปวด เธอยังจำความเจ็บปวดในดวงตาของย่าช่วงที่สูญเสียหลานชายกับลูกชายได้อยู่

ทั้งสองยังดูตระหนกตกใจ เหมือนดั่งไม่เชื่อในสิ่งที่เห็นและได้ยิน

“จันทร์พูดจริงนะ พ่อลงเอยกับน้ำเนตรเถอะ เธอเป็นคนดีมากจริงๆ และหากพรุ่งนี้ มะรินนี่จันทร์ไม่พูดแบบนี้ก็ไม่ต้องไปฟัง ถ้าจันทร์เรียนมหาวิทยาลัยก็แทบไม่ได้กลับมาที่นี้อยู่แล้ว เพราะฉะนั้นพ่อควรมีคนอยู่ด้วยจนถึงบั้นปลายชีวิต ย่าจะได้มีความสุขไปด้วย”

คำพูดคำจาที่ดูเกินเด็กวัยสิบแปดยังคงทำให้ทั้งสองเงยบั้น ดารีกาเห็นแล้วก็รู้ว่าไม่ควรพูดอะไรมากไปกว่านี้จึงก้มหน้าก้มตาคินข้าวแล้วขอตัวกลับขึ้นห้อง ซึ่งทั้งสองก็ไม่คัดค้านอะไร

“จันทร์ดูแปลกไปมากเลยนะแม่”

“นั่นสิ เห็นแล้วอดเป็นห่วงไม่ได้จริงๆ”

ประโยชน์สนทนาของคนทั้งสองยังแว่วมาให้คนแอบอยู่ข้างบันไดได้ยิน เธอฝนลมหายใจแล้วเดินอย่างระมัดระวังขึ้นมายังห้องพักผ่อนตัว ยามนี้เวลายังไม่ถึงสองทุ่ม แต่ด้านนอกมีมืดมิดแล้ว ผ้ามางริมหน้าต่างที่เปิดไว้ไหวตามแรงลมที่โชยอ่อน บรรยากาศคนบทเงยบั้นจนได้ยินเสียงหิ่งห้อย ดารีกาที่นั่งบนโต๊ะอ่านหนังสือ มองผ่านหน้าต่างก็เห็นดาวบนฟ้าสว่างไสว โลกนี้ยังมีอะไรที่ลึกลับและหาคำอธิบายยากอยู่มาก หนึ่งในนั้นก็คงเป็นการที่เธอย้อนเวลากลับมาที่นีกรุงกรุง...กรุงกรุง...

เสียงกระดิ่งลมของย่าที่แขวนอยู่ชานบ้านกระทบกันตามแรงลมอย่างไร้เพราะเพราะพริ้ง เธอจำได้ดีว่าเพราะเสียงนี้แหละที่นำทางมาถึงที่นี่ และก็คงใกล้เวลาที่เธอต้องกลับไปในที่ที่จากมาเสียที

แม้จะสุดแสนเสียดาย แต่สุดท้ายก็ต้องยอมรับความจริง สิ่งสุดท้ายที่ทำได้คือคว้าสมุดปากกาขึ้นมาจดบันทึกเรื่องราวต่างๆ ที่เธอจะต้องเจอในอนาคตเอาไว้ให้ดารีกาในอดีตได้รู้และเตรียมใจรับกับสิ่งที่จะเกิดขึ้น ทั้งการผัดพ่วงจากอาชีพหมอ ครอบครัวใหม่ของมารดา การจากไปของพี่ชาย พ่อและย่า จนสุดท้ายก็เหลือเธอในโลกใบนี้เพียงลำพัง

ไม่รู้ดารีกาในวัยสิบแปดอ่านแล้วจะเป็นอย่างไร แต่ค่อนข้างแน่ใจว่าคงไม่เชื่อและไม่สนใจอะไร ยังคงใช้ชีวิตอย่างเย่อหยิ่งตามความมั่นใจของตัวเองต่อไป แต่เอาเถอะ...เขียนไว้สักหน่อย เผื่อมีบางครั้งที่ยายเด็กนั้นสะกิดใจแล้วหยิบมาอ่านต่อได้

ดารีกาใช้เวลาเป็นชั่วโมงในการบันทึกสิ่งต่างๆ ในความทรงจำ เมื่อเสร็จก็เดินไปเคาะห้องบิดา ย่าเพื่อออกและบอกลาท่านอีกครั้ง แน่ใจว่าพวกท่านยังคงมีที่ที่แปลกประหลาดแต่เธอก็ไม่สนใจอะไรแล้ว และก่อนนอนคืนนี้ก็ไม่ลืมที่จะโทร. หาเซตแดนผู้เป็นพี่ชาย ย้ำให้เขาระวังตัวให้มากโดยเฉพาะเรื่องอุบัติเหตุทางรถยนต์

“พูดอะไรของเธอ ไม่สบายหรือไง”

“รับปากฉันมาก่อน” เป็นอย่างที่คาดการณ่ว่าเซตแดนไม่คิดจะฟัง ยังตั้งแง่ใส่เธอเหตุเพราะไม่พอใจที่ระยะหลังพูดจาทำร้ายจิตใจย่ากับพ่อบ่อยครั้ง แถมยังเคยทะเลาะกันใหญ่โตเรื่องที่เราอยากไปเป็นลูกคุณหนูบ้านตา มากกว่ามาอยู่บ้านย่า

“ทำไมฉันต้องรับปาก”

“จันทร์หวังดีกับพี่นะ”

ปลายสายเงียบไป คงไม่เคยได้ยินเธอเรียกเขาว่า ‘พี่’ แบบเต็มปากเต็มคำอย่างนี้กระมัง

“จากนี้ไปคงต้องฝากพี่ดูแลพอกับย่าด้วย เข้าใจใช่ไหม” ดาริกาไม่สนใจความเงียบงันนั้น ยังคงฝากฝั่งต่อเพราะเป็นอย่างเดียวที่พอทำได้ “พี่แดน เข้าใจที่จันทร์พูดไหม”

“แก...มีเรื่องไม่สบายใจอะไรหรือเปล่า เล่าให้ฉันฟังได้นะ”

ประโยคตบกลับกลายเป็นความหวังโย ทำเอาดาริกาน้ำตาคลอ “จันทร์สบายดี พี่แค่รับปากจันทร์ก็พอ” ปลายสายยังเงียบงันจนเธอต้องเรียกซ้ำ “พี่แดน”

“ก็ได้ ฉันรับปาก แกก็เหมือนกันมีอะไรไม่สบายใจก็เล่าให้ฉันฟังได้ ยังไงฉันก็เป็นพี่ชายของแกนะ”

“อืม...รู้แล้ว” ดาริกาถลันก่อนจะอื่น ในครั้งก่อนแทบไม่เคยได้คุยอะไรกันแบบนี้ ไม่มีโอกาสได้เฮยลาด้วยซ้ำ “จันทร์ดีใจที่ได้คุยกับพี่นะ แค่นี้แหละ จันทร์วังแล้ว”

“มีอะไรโทร. หาฉันได้ตลอดนะ”

ดาริกาถ่วงสายก่อนจะถลันก่อนจะอื่นไม่อยู่ ปล่อยให้ น้ำตารินไหลอยู่ครู่ก็ผอนลมหายใจ ไม่น่าจะมีอะไรให้เธอต้องหวังอีกแล้ว ได้เตือนทุกคนอย่างที่ยากทำ ได้คุย ได้เจอกับคนที่รักและคิดถึง แค่นี้ก็เพียงพอแล้ว

นาฬิกาบนโต๊ะหัวนอนบอกเวลาที่ห่ม คงถึงเวลาที่ต้องกลับไปสู่ยุคของตัวเอง เธอลืมตามองเพดาน ใจอยากจะทำต่อเวลานี้ต่อไป แต่ผ่านไปไม่นานหนังตาก็หนักอึ้ง สติสัมปชัญญะค่อยๆ เลื่อนราง แล้วบรรยากาทรอบข้างก็เงียบงันลง

ครี๊ด! ครี๊ด!

เสียงสั้นของโทรศัพท์ดังคลอเคล้าไปกับเสียงนาฬิกาปลุกที่เป็นเอกลักษณ์ ดาริการีบคว้าหาเพราะกระทบกรนอนเสียเหลือเกิน

ครี๊ดๆ!

ทำไมถึงยังไม่หยุดอีกนะ! ในใจชักหงุดหงิดจนต้องดึงตัวลุกขึ้นมา หยิบมาดูพบว่าเป็นเวลาเจ็ดโมงเช้าซึ่งสมควรกับการลุกไปอาบน้ำแต่งตัวเพื่อไปเผชิญกับความแออัดบนรถไฟฟ้า เพราะหากช้ากว่านี้อาจเข้างานสาย

“ขี้เกียจจังเลย” บ่นเสียงดังแล้วพุบหน้าลงกับผ้าห่ม หรือจะขอลางานสักวันดี ใช้ข้ออ้างอะไรดีละ ปวดหัว ปวดฟัน ปวดประจำเดือน หรือเป็นไข้ ระหว่างจะระตะก็พลันเะใจกับบางสิ่ง จึงเพ่งพินิจโทรศัพท์ในมือ

ในเกีย ๘๓๑๐ เครื่องเล็กกระจั้ว!

ดาริกาเบิกตากว้าง หันมองรอบๆ ก็พบว่ายังเป็นห้องนอนที่สภาพยังไม่ทรุดโทรม ผ้าปูยังเป็นสีชมพูลายดอกไม้ ผ้าม่านที่หน้าต่างก็สีชมพูตามแบบฉบับที่ย่านมาติดให้

นี่เธอยังไม่ได้กลับไปโลกตัวเองอย่างนั้นหรือ?

“จันทร์! ตื่นหรือยังลูก เดี๋ยวไปโรงเรียนสายนะ”

ประโยคคุ้นหูจากย่าดังเข้ามาตอกย้ำอีกที นี่เธอยังอยู่ในปี ๒๕๔๗

กรี๊ด!!!

ดาริกาก้มหน้าแล้วหวีดร้อง รู้สึกดีใจมากกว่าเสียใจกับการตั้งอยู่ที่นั่นต่อ

“จันทร์!”

“ตื่นแล้วจ้า เดี๋ยวจันทร์รีบลงไป” เธอตะโกนตอบก่อนที่ย่าจะบุกเข้ามาเช่นวันวาน ดึงตัวลุกจากที่นอนไปหน้ากระจกเพื่อส่องใบหน้าตัวเองชัดๆ รีวรอยยังไม่มี ยกมือซ้ายขวา กระโดดโลดเต้น หรือแม้แต่หมุนเอวก็ไม่มีเสียงกระดูกลั่นกรอบแกรบ นี่เธอยังอายุสิบแปดจริงๆ

ดาริกายิ้มกว้าง วิ่งเข้าไปอาบน้ำแล้วเปลี่ยนเสื้อผ้า ใส่ชุดนักเรียน บำรุงผิวแล้วแต่งแต้มสีสันเล็กน้อยก็วิ่งฉิวลงมาชั้นล่าง เห็นบิดากับย่ากำลังช่วยกันจัดโต๊ะสำหรับมื้อเช้าอยู่ ก็วิ่งเข้าไปกอดบิดาที่ ย่าที่อย่างดีอกดีใจ

“แปลกๆ อีกแล้วนะเรา” กิริยาท่าทางที่เปลี่ยนไปจากเดิมยังคงรบกวนจิตใจบิดาน่าดู คงกังวลว่าเธอมีอะไรกระทบจิตใจกรรมัง

“จันทร์สบายดีจริงๆ ค่ะ จันทร์กินข้าวก่อนนะเดี๋ยวต้องรีบไปโรงเรียน” เธอไม่อยากพูดอะไรมากอีกแล้ว การได้อยู่ที่นี้ต่อแม้จะอีกหนึ่งนาที หนึ่งชั่วโมง หรือหนึ่งวันก็นับว่าเป็นกำไรชีวิต

กับข้าวฝีมือยายยังอร่อยเช่นเคย เมื่ออิมหันาดาริกาก็ไม่ลืมกอดและหอมแก้มย่าและขอให้บิดามาส่งที่โรงเรียนแน่นอนว่าท่านยังคงมองอย่างห่วงใยและกังวล

“จันทร์ไปก่อนนะ” เธอสวมกอดแล้วจะวิ่งเข้าโรงเรียน แต่อีกฝ่ายก็เรียกตัวไว้

“จันทร์”

เธอหันขวับ เห็นสายตาที่ทอดมองอย่างกังวลก็ยิ้มกว้างให้ “เจอกันตอนเย็นค่ะพ่อ” เธอโบกมือให้คล้ายจะบอกให้ท่านสบายใจ ซึ่งท่านก็พยักหน้าแล้วส่งยิ้มตอบกลับมา

พอดคิดว่ามีโอกาสสูงที่เธอจะได้อยู่ในยุคสมัยนี้ต่อไป ดาริกาก็จึงรำ คิดอยากทำนู่นทำนี่เต็มไปหมด อายุสิบแปดครั้งที่แล้วเธอเอาแต่แครงแครงกับทุกสิ่ง เห็นแก่ตัวและทะเลาะทะเลาะ เมื่อมีโอกาสอีกครั้งก็ตั้งใจไว้แล้วว่าไม่เป็นเช่นนั้นชีวิตนี้เธอขอทำทุกอย่างที่อยากทำ สนุกสนานกับทุกช่วงชีวิตแบบไม่ต้องกลับมางั่งเสียใจอีก

“ปัท! ดาริกาหักทนายเสียงดัง วิ่งเข้าไปกอดปัทมาที่นั่งประจำที่อยู่ในห้อง ม. ๖/๑ “ดีใจจังที่ได้เจอเธออีก”

ปัทมายังตั้งตัวไม่ทันเท่าไร ตบหลังเธอเบาๆ แล้วดันกายออก “จันทร์สบายดีใช่ไหมเนี่ย”

“ถามอีกละ” ดาริกามุ่ยหน้า วางกระเป๋าหนังสือลงบนโต๊ะเรียนแถวหลังที่อยู่ถัดไป

“ก็...จันทร์ดูแปลกๆ ไปตั้งแต่เมื่อวาน”

“คิดเสียว่าก่อนหน้านี้นั้นฉัน...” คิดจะพูดปัดๆ ไปแบบเมื่อวาน แต่พอเอ่ยถึง ‘ผี’ เพื่อนคนอื่นๆ ก็เริ่มหันมามอง ไม่แคล้วคงเห็นเหมือนกันว่าเธอแปลกไปจากเดิม ดีที่เพิ่งผ่านเปิดเทอมมาเพียงเดือนกว่าๆ ยังคิดหาข้ออ้างอื่นทัน “คือก่อนหน้านี้นั้นฉันเครียดเรื่องที่บ้านนิดหน่อย เลยไม่ค่อยอยากยุ่งกับใครนะ”

“แล้วตอนนี้ไม่เครียดแล้วหรือ”

“อืม ดีขึ้นละ” ดาริกาตอบเสียงสดใส

“หมายความว่าไง” ปัทมายื่นหน้ามาใกล้อย่างสนใจ ก็ยังไม่ทันจบ ม. ๖ ยังไม่ได้สอบเอนทรานซ์ สบายใจตอนนี้ดูจะเร็วเกินไปสักหน่อย

ดาริกาเห็นศุภฤกษ์กับต้นหนเดินเข้ามาพอดี เลยพูดเสียงดังแบบรวดเร็วจบ “เรายังไม่รู้จะเลือกเรียนอะไรดีนะ”

“ล้อเล่นหรือเปล่า จันทร์ย้ายโรงเรียนมาเพื่อโควตานักเรียนแพทย์ไม่ใช่หรือ” ปัทมาถามตามที่ได้ยินมา ซึ่งแน่นอนว่ามีหลายกระแส หลักๆ เหมือนจะบอกว่าที่บ้านดาริกายากให้เรียนแพทย์ แต่เพราะการเรียนไม่โดดเด่นนักจึงย้ายมาเพื่อชิงโควตาตามเขตการศึกษา หากพลาดรอบแรกนี้ไปต้องเอนทรานซ์รอบสองซึ่งแข่งทั่วประเทศ แน่แน่นอนว่าโอกาสที่จะได้คณะที่ต้องการก็น้อยลงไปอีก

“เราไม่ได้ย้ายมาเพราะอยากเรียนหมอหรืออ้อ แม่แค่อยากตัดสินใจเรียนนะ แต่ตอนนี้เราไม่สนใจแล้ว” ดาริกายิ้มกว้างประหนึ่งว่าไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไร นั่งบนเก้าอี้แล้วก็เก็บข้าวของให้เข้าที่เข้าทาง

“จันทร์หมายความว่ายังไง ที่บอกไม่จะไม่เลือกคณะแพทย์แล้ว”

ไม่ต้องเงยหน้าก็รู้ว่าใคร ใครคู่แข่งโควตากับเธอนั้นแหละ “สวัสดิ์วันศุกร์” ดาริกากันไปส่งยิ้มกว้าง เห็นสีหน้าเขายังเรียบนิ่งจึงอธิบายเพิ่มเติม “ก็หมายความว่าตามนั้นแหละ มีอะไรน่าสงสัยตรงไหน”

“ทำแบบนี้เพราะจะหลีกเลี่ยงให้เราหรือ” ศุภฤกษ์ยิงตรง เอาจริงๆ ผลการเรียนของนักเรียนโรงเรียนเล็กๆ ต่างจังหวัดเช่นนี้ไม่ได้โดดเด่นจนถึงขั้นแย่งชิงกันดูเด็ด เกือบห้าสิบเปอร์เซ็นต์แทบไม่คิดเรื่องเรียนต่อด้วยซ้ำ ส่วนใหญ่มาจากฐานะครอบครัวที่ไม่พร้อมจะส่งเสีย รัฐบาลมีกองทุนให้กู้ยืมเรียนก็จริง แต่ก็ได้เพียงน้อยนิด ไม่ได้เพียงพอต่อการเรียนต่ออีกสี่ปีได้

ดาริกาถอนหายใจ เงยหน้าสบตา “ไม่ใช่เพราะนาย แต่เพราะเราไม่อยากเป็นหมอ โอเคไหม”

ศุภฤกษ์ประสานสายตาเธอหนึ่ง บางคราวบ่ไหว บางคราวก็เต็มไปด้วยความสงสัยมากมาย พอตีกับกริ่งบอกเวลา
เข้าเรียนดังขึ้น ทุกคนจึงต้องสลายตัวเพื่อลงไปเข้าแถวหน้าชั้นเรียนที่สนามลูกรังด้านหน้าอาคารเรียน

ดาริกาที่มัวแต่ดีอกดีใจกับการย้อนกลับมาใช้ชีวิตวัยสิบแปดเพิ่งรู้สึกตัวตอนนี้เองว่า บางทีการเป็นเด็กก็มีข้อเสีย
โดยเฉพาะการต้องมายืนร้องเพลงชาติ เพลงโรงเรียน สวดมนต์แล้วฟังครูร่ายยาวเกี่ยวกับปัญหาและระเบียบวินัยอะไรต่อ
มิอะไรนานเป็นชั่วโมงๆ

เธอจะไม่เซ็งขนาดนี้ถ้าจุดที่เด็กยืนไม่ใช่กลางแดดจ้า แต่ครูที่พูดกลับยืนอยู่ในร่มอย่างสบายอารมณ์

“ฉันรู้สึกเหมือนจะเป็นลมเลยอะ” ดาริกาเกยคางกับไหล่ปัทมาแล้วบ่นพึมพำ ตอนนี้ครูฝ่ายปกครองที่เฮี้ยบที่
สุดกำลังร่ายยาวเรื่องการแต่งกายต่างๆ เพราะช่วงเช้าเป็นเวรทำนุหน้าโรงเรียนจึงเจอว่าการแต่งกายผิดระเบียบหลาย
คน

“งั้นก็เป็นลมเลย เดี่ยวฉันประคองเอง”

ตอนแรกเธอแค่เอ่ยเล่นๆ ทว่าพอปัทมาเอะออกก็ชักคล้อยตาม พักหน้าซ้าๆ แล้วทิ้งน้ำหนักตัวไปทางคน
ด้านหน้ามากขึ้นจนอีกฝ่ายต้องรีบประคอง

“จันทร!” ปัทมาเข้าถึงบทบาทอย่างรวดเร็ว ร้องเสียงดังจนเพื่อนแถวนั้นหันมามองพร้อมส่งเสียงฮือฮา

“อะไร ใครเป็นอะไร” เสียงของครูท่านอื่นๆ ที่ยืนอยู่ได้ต้นไม้ด้านหลัง รีบเข้ามาดูสถานการณ์

“จันทรเป็นลมคะครู”

“รีบพาไปห้องพยาบาลเร็ว!”

“คะ” ปัทมาประคองอย่างร้อนรน แต่ด้วยส่วนสูงที่ไล่เลี่ยกันเกินไปจึงค่อนข้างทุลักทุเล

“ศุภฤกษ์มาช่วยเพื่อนที” ครูคนเดิมเรียกศุภฤกษ์ที่ยืนแถวข้างๆ มาช่วย ซึ่งเขาก็เข้ามาประคองอย่างหลีกเลียง
ไม่ได้ ทั้งสามเดินยังไม่ทันพ้นแถวทิวไม้ด้านหลัง ครูศรีสุดาที่รู้ตัวว่าพุดนานไปแล้วก็ประกาศเลิกแถว คนที่แก้งเป็นลมเลย
ยืนด้วยตัวเองแล้วหันมองทางด้านหลัง

“ปล่อยละ รู้ยังไม่มาแก้งเลย” ดาริกาบ่นอุบ เหยหน้าสบตากับปัทมา แต่ก็โดยนัยไปให้หันไปมองอีกฝั่ง แน่แน่นอน
ว่าเธอลืมไปว่าคือศุภฤกษ์ “เอ่อ...”

“แสดงให้สมจริงหน่อยสิ ยังมีคนมองอยู่นะ”

ดาริกายิ้มแหย ขยิบตาแล้วเอียงศีรษะไปทางปัทมา แสร้งไม่ค่อยมีแรงจนไปถึงห้องพยาบาล ดีหน่อยที่ห้อง
พยาบาลที่นี่ไม่มีครูหรือเจ้าหน้าที่ประจำ เด็กส่วนมากที่ป่วยก็หายากินเองตามมีตามเกิดแล้วนอนพักเท่านั้น

“ฉันทกลับห้องก่อนดีกว่า” ปัทมาซึ่งก่อนใครเพื่อน

“ปัท!” ดาริกาเรียกไม่ทันเสียแล้ว เหลือเธอเผชิญหน้ากับศุภฤกษ์ลำพัง “เอ่อ เรากลับห้องกันเลยดีไหม”

“ไม่กลัวความแตกเหวอ กลับตอนนี้ทุกคนก็รู้หมดว่าจันทรแก้งเป็นลม”

“ก็ไม่ต้องพูดตรงขนาดนั้นก็ได้” ดาริกาอุบอุบอย่างละอายใจ ว่ากันตามจริงตอนใช้ชีวิตในอายุสามสิบแปด
ไม่ได้มีใครมาจ้องจับผิดขนาดนี้เลย หากป่วยหรือซีเกียจมากๆ ก็แค่วิโธ. ไปลาหยุดก็จบ

“ไม่คิดว่าจันทรจะมีมุนนี่ด้วย”

“อ้อ ก่อนหน้าเราแค่...”

“เครียดกับการเรียน” ศุภฤกษ์ต่อให้คล้ายได้ยีนสิ่งที่เธอพูดในห้องเรียนก่อนหน้านี้แล้ว

“อืม ตามนั้นแหละ ตอนนี้เราไม่ยากคิดอะไรมากแล้ว” เธอจะไม่เรียนหมอ จะไม่กลับไปหาแม่ จะอยู่กับบิดากับ
ย่าเป็นหลัก เลือกรเรียนคณะอื่น อาจจะบัญญัติอย่างที่เคยเรียน ไม่ก็ฉีกไปสาขาอื่นเลย

“ง่าย ๆ ี่เลย”

“อืม ง่าย ๆ ี่แหละ” เธอยิ้มกว้าง เหยหน้าสบตาเขา “นายเลือกคณะที่อยากเรียนได้ตามใจ เราไม่แข่งกับนาย
แน่นอน”

“เหตุผลที่เธอเปลี่ยนใจ เพราะเราด้วยหรือเปล่า”

แววตาดาริกาอวบไหว “ถ้าบอกว่ามีส่วนล่ะ” คำตอบตรงๆ ของเธอส่งผลให้ดวงตาคณพิงเบิกกว้าง สองแก้มค่อยๆ ชินสีแดงเรื่อ

‘เด็กน้อยกำลังเขินอายอีกแล้ว’

“แต่เราทำเพื่อตัวเองมากกว่านะ” เธอตอบไหล่เขาแล้วเดินออกจากห้องพยาบาล ซึ่งศุภฤกษ์ก็เดินตามมาห่างๆ ห่างชะจนเธอต้องชะลอฝีเท้ารอจนระยะใกล้กันมากขึ้นจึงอดแซวไม่ได้ “ตอนนี้เป็นนายแล้วนะที่ทำได้ตัวแปลกนะ”

“ปะ...เปล่านี้ เราก็ทำตัวปกติ”

ดาริกาหยุดเดิน แล้วหมุนตัวไปจ้องใบหน้าเขาอย่างพิริยพิจารณา

“หะ...ทำไม มีอะไร” ศุภฤกษ์ตัวแข็งทื่อ สายตาลอกแล็ก หัวใจเริ่มเต้นไม่เป็นจังหวะ

“นายหน้าแดงนะ” ดาริกาทวีเราะะคิก แล้วเดินนำไปตามทางเดินที่ทอดยาว อีกเพียงไม่กี่สิบเมตรก็จะถึงห้องเรียน ทว่ากลับมีเสียงโวยวายคล้ายคนทะเลาะกันดังแว่วออกมา เธอหันไปสบตากับศุภฤกษ์ที่มายืนขนบข้างแล้วทั้งสองก็เร่งฝีเท้า เพียงโผล่พ้นประตูก็เห็นบรรยากาศในห้องที่แบ่งเป็นสองฝ่าย ฝ่ายหนึ่งเป็นปัทมาที่พยายามรั้งเอวก้อย หญิงสาวรุ่นน้องที่เจอหน้าร้านเครื่องเขียนเมื่อวาน ส่วนอีกฝั่งเป็นต้นหนที่มีอินทริราหลบอยู่ทางด้านหลัง

“มึงออกมาเลยอีหน้าด้าน!”

“ฉันไม่ได้ทำอะไรสักหน่อย” อินทริราแก้ตัวเสียงตะกุกตะกัก

“มึงอย่ามาต่อแผล กูเห็นอยู่ว่ามึงส่งข้อความไปหาพี่เข้ม!”

เพื่อนที่มั่งอยู่ต่างหันไปซุบซิบนิทา เข้มแม้จะนิสัยอันธพาล เรียนไม่ได้เรื่อง แต่ข้อดีคือบ้านค่อนข้างมีฐานะ หน้าตาปานกลางค่อนข้างดี แนวแบบชายไทยแท้ คมสันผิวเข้มตามชื่อ ที่สำคัญยังเป็นลูกคนเดียวที่พ่อแม่ประคบประหงมตามใจ ถ้ามองตามวิถีชนบท หากใครได้แต่งงานกับเข้มนก็เรียกว่าสบายไปทั้งชาติได้เลย

ก้อยคือแฟนสาวคนล่าสุด ที่แม้จะอายุเพียงสิบหก แต่ถ้าวัดกันที่ฝีปากแล้วถือว่าเกินอายุไปมาก

“เมื่อวานมึงหากระดิกตามพี่นายตั๋อยๆ ไม่ทันไรส่งข้อความหาพี่เข้มอีก มึงจะเอาอย่างไรอะ!”

ดาริกาฟังถ้อยคำหยาบคายแล้วถึงกับหน้าม่าน เอาจริงๆ ก็ไม่ได้ยินมาหลายปีเลยตั้งสติไม่ทัน อีกอย่างก็พยายามค้นความทรงจำครั้งก่อนว่าเคยเจอเหตุการณ์เช่นนี้หรือไม่ ทำไมไม่คืนเอาเสียเลย มันไม่เคยเกิด หรือว่าเธอไม่เคยสนใจกันนะ

“ฉันกับเข้มนรู้จักกันมาตั้งแต่ ม.๓ จะติดต่อกันบ้างไม่ได้หรือไง” อินทริราโต้กลับ แต่เด็กสาวคู่อริกลับตวาดดั่ง ลั่น ยังทำท่าเหมือนจะกระโจนเข้าไปหาจนศุภฤกษ์ต้องเข้าไปช่วยปัทมาอีกแรง

“ต่อแผล! มึงอยากกลับไปคืนดีนะสิ”

“คืนดีอะไร ฉันกับเข้มนไม่เคยเป็นอะไรกัน” อินทริราสายหน้าพัลวัน จังหวะนี้มองหน้าศุภฤกษ์มากกว่าเด็กสาวที่มาโวยวายถึงถิ่น

ก้อยคล้ายจะสับสนท่าทีที่เปลี่ยนแปลงนี้ได้จึงหันไปจ้องหน้าศุภฤกษ์ “พี่เป็นแฟนนี่หรือ”

คนถูกถามสายหน้าดิ๊ก “เป็นเพื่อนร่วมชั้นเรียนเฉยๆ”

ก้อยกระตุกยิ้มเยาะ หันไปทางคู่อริ “ฉันก็ว่า คนดีๆ ที่ไหนจะชอบมัน คิดว่าหน้าตาดีหน่อยก็อ้อยไปเรื่อย”

“นี่! อย่ามาใส่ความกันนะ” อินทริราโกรธจนหน้าร้อนแสบ ไหนจะถูกยิ้มเยาะ ไหนจะถูกศุภฤกษ์ปฏิเสธต่อหน้า

“จะให้กูเอาข้อความให้ทุกคนดูไหมล่ะ”

คนโดนย่อนเล็กลัก แต่ใจยังสู้ “เอาสิ ฉันไม่ได้ทำ ไม่เห็นต้องกลัว”

“ได้! เดี่ยวมึงคอยดู” ก้อยสะบัดแขนออกจากมือปัทมาแล้วหันหน้าออกจากห้องไป ทุกอย่างเลยเริ่มสงบลง

ดาริกาที่พยายามดึงความทรงจำยี่สิบปีก่อนออกมาเดินกลับไปนั่งที่เจียบบๆ และด้วยความที่มัวแต่ใช้ความคิดนี้แหละถึงได้เผลอไปสบตากับอินทริราเข้าพอดี

“มองอะไร!”

‘เฮ้! โดนหาเรื่องเฉย’ เธอบ่นในใจ แล้วเดินไปทางอื่นเสีย

“อย่าไปสนใจเลย คนกำลังสติแตก” ปัทมาเดินมาบิบไหลแล้วเดินเข้าที่นั่งข้างๆ

“อืม” ดาริกาพยักหน้ารับ อายุสามสิบแปดอย่างเธอจะมาสนใจอะไรกับเด็กน้อยกัน ก็แค่พยายามทบทวนความทรงจำ หากเหตุการณ์เมื่อครูไม่เคยเกิดขึ้นในอดีต แสดงว่าการมาของเธอส่งผลให้อะไรเปลี่ยนแปลงไป นั่นแสดงว่าเธออาจช่วยไม่ให้เกิดการสูญเสียได้

“ปัท เราจะไปบริจาคเลือดเมื่อไหร่กันดี”

“หา!” คนโดนถามหน้าเหลือ นึกว่าอีกฝ่ายจะลืมไปแล้วเสียอีก ระหว่างที่กำลังคิดหาทางปฏิเสธ จู่ๆ ต้นหนก็หันหันออกจากห้องไป โดยมีศุภฤกษ์ตามไปติด ๆ

ปัทมาเห็นแล้ว มองไปทางอินทริทที่กำลังสะอึกสะอื้นพบบหน้าลงกับโต๊ะเรียน “ไอ้โง่ หาเรื่องใส่ตัวอีกแล้ว” ดังพอจะเดาได้ว่าเกิดอะไรขึ้นจึงลุกวิ่งตามคนทั้งสองไปด้วย

“ปัทจะไปไหน” ดาริการีบเรียกคนที่กำลังจะออกไปพ้นประตู

“ไปห้ามไอ้สองตัวนั้น จันทรไม่ต้องมาหรอก เดี่ยวติดร่างแหไปด้วยเปล่าๆ”

ถึงจะโดนห้ามเช่นนั้น แต่การกระทำก็เร็วกว่าความคิด ดาริกาถูกร่วงตามปัทมาไปติดๆ

“บอกไม่ต้องมาไง”

“ไม่เป็นไรหรอก มีอะไรจะได้ช่วยๆ กัน” จะเดินกลับไปตอนนี้ก็ยังไม่อยู่ และอีกอย่างก็ตั้งปณิธานเอาไว้แล้วว่าจะไม่เป็น ดาริกาเวอร์ชันเก่าที่เย็นชาและไม่สนใจโลกคนนั้นอีก

กว่าจะรู้ว่าอะไรเป็นอะไรดาริกาก็ตามปัทมามาถึงห้อง ม.๖/๓ แน่ใจว่าด้านในก็กำลังหวิดจะวามวอย

“มึงกล้ามาหาเรื่องกูถึงที่เลยหรือไอ้โง่” เข้มตวาดดั่งลั่น เผอิญหน้ากับต้นหน โดยมีศุภฤกษ์พยายามห้ามปรามอยู่ข้างๆ

“เมื่อไหร่มึงจะเลิกยุ่งกับเฮมเสียที”

คำถามของต้นหนเล่นเอาคนฟังหัวเราะลั่น ลุกย่างสามขุมมาเผอิญหน้าอย่างไม่กลัวเกรง ส่วนคนอื่น ๆ ในห้องก็ตั้งเห็นเป็นเรื่องปกติจึงได้แต่นั่งดูห่างๆ

“มึงไปถามเฮมดีกว่ามึง ว่าติดใจอะไรกูนักหนานะ”

ต้นหนตั้งท่าจะกระโจนเข้าใส่ ดีที่ศุภฤกษ์วิ่งไว้ได้ทันแถมยังมีปัทมาที่วิ่งไปซาร์จแขนอีกข้างไว้ “พวกมึงปล่อยกู!”

“มึงใจเย็นก่อนได้ไหม”

“จะให้เย็นได้ยังไง คุณนั่นเอาออกมาแต่ละคำสิ” ต้นหนโมโหจนเห็นเส้นเลือดบริเวณลำคอเป็นริ้วๆ

“กูพูดผิดตรงไหน มึงไปถามเฮมให้ดีกว่าจะดีกว่า” เข้มกระตุกยิ้ม ยื่นหน้าเข้ามาหาอย่างยียวน “ไม่มีปัญญาทำให้หญิงสนใจ ก็อย่ามาหาเรื่องกันสิไอ้ลูกหมา!” พูดจบเข้มก็จะกลับไปทีเดียว ทว่าหันมาเจอดาริกาพอดี “อ้าว แม่หมอกก็มาด้วยหรือ จะเลือกมาเตือนอะไรละวันนี้”

ดาริกาสะดุ้ง ขยับถอยหลังโดยอัตโนมัติ

“หน้าตาดีสวยดี ถ้าพูดจาให้น่าฟังหน่อยละก็...”

ไม่ทันที่จะโดนคุกคามมากไปกว่านั้น ศุภฤกษ์ก็เข้ามาแทรกกลางไว้พอดี “อย่ายุ่งกับจันทร!”

เข้มยกมือขึ้นทั้งสองข้างประมาณว่ายอมแพ้แล้วถอยหลังไปที่โต๊ะ โบกหน้ายั่วโทษะเต็มที

ดาริกาเพิ่งจะเคยเห็นท่าที่เกรี้ยวกราดของศุภฤกษ์ จึงรีบคว้าแขนเอาไว้ กลัวว่าเรื่องจะบานปลายใหญ่โต

“ทำอะไรกันนะ!” เป็นน้ำเสียงเข้มๆ ของครูประจำชั้น ม. ๖/๓ ซึ่งเห็นสถานการณ์แล้วก็น่าจะเดาออกว่าอะไรเป็นอะไร สุดท้ายทั้งหมดจึงมาจากที่ห้องปกครองแบบงงๆ

“พวกเธอลืมแล้วหรือไงว่าอยู่ ม. ๖ แทนที่จะเอาเวลาไปอ่านหนังสือเตรียมเอนทรานซ์ กลับเอาแต่หาเรื่อง ว่างเหวอ ไม่สนใจแล้วไซ้ไหมอนาคตนะ!” ครูศรีสุตาสุดเขี้ยบร่ายยาวเช่นเคย บรรดาคนยืนฟังนอกจากจะทิ้งสิ่งจากห้องหนึ่งแล้ว ยังมีอินทริท เข้ม และก้อยที่โดนชดทอดด้วย

“น่าจะแค่เข้าใจผิดกันครับครู” ครูอดิศักดีผู้ดูแล ม. ๖/๑ ออกตัวช่วยเด็กในความดูแลเต็มที่

“เข้าใจผิดอะไร ตั้งใจไปหาเรื่องเด็กในห้องนั่นชัดๆ” ครูมาลัยผู้ดูแล ม. ๖/๓ แย้งตามหลักฐานที่พบเจอมากับตา

“เด็กก็แค่อยากปรับความเข้าใจกันนะครับพี่นั่น” อดิศักดียังพยายามให้เหตุผล

“ไม่นะครับ ใจโด้ตั้งใจหาเรื่องผมชัดๆ เลย” เข้มเอ่ยหน้าชื่อตาใส ส่งผลให้ครูมาลัยยิ่งผสมโรง “เห็นไหมคะ เด็กห้องครูศักดิ์ตั้งใจชัดๆ”

“คือ...”

“เอาละๆ พวกเธอสองคนจะเถียงกันให้ได้อะไรขึ้นมา” ครูศรีสุดาห้ามทัพครูประจำชั้นทั้งสอง ก่อนจะสรุปโทษออกมา “เอาเป็นว่าหักจิตพิสัยไปคนละสิบคะแนนแล้วกัน”

“ไม่ได้นะครับ/ไม่ได้นะคะ”

คราวนี้ครูประจำชั้นทั้งสองประสานเสียง

“เด็กห้องหนึ่งเป็นฝ่ายผิดจะหักคะแนนเด็กห้องนั้นได้ยังไงคะ” ครูมาลัยแย้งเสียงหลง กะพริบตาส่งซิกให้เข้มรีบเสริม

“นั่นสิครับ ผมยังไม่ได้ทำอะไรเลย พวกนี้มาหาเรื่องถึงที่เอง”

“เห็นไหมคะ พี่ศรีทำแบบนี้ไม่ยุติธรรมกับเด็กห้องนั้นนะคะ”

ศรีสุดาถอนหายใจ หากว่าไปตามเนื้อผ้าก็จริงดังว่า “พวกเธอยังไง” คราวนี้นั้นไปทางเด็กห้องหนึ่งทั้งห้าที่ยืนฟังกันอยู่

“ผมยอมรับผิดครับ” ต้นหนขานรับคนแรก

“นายโด้!” อดีตศักดิ์เรียกเสียงเข้ม ทั้งเป็นห่วงทั้งชื่นชมในที่

“ดี ผิดก็รู้ว่าผิด จันเด็กห้องหนึ่งโดนหักคนละสิบคะแนน” ศรีสุดาคว้าสมุดบันทึกคะแนนมาจดไว้

“แต่หนูไม่ได้ไปนะคะ หนูก็โดนหาเรื่อง” อินทียายกมือขึ้นแย้ง ส่งผลให้โดนมองเป็นตาเดียว

“ก็ได้อันเธอก็กลับห้องเถอะ”

จบประโยคของศรีสุดา อินทียาก็ยกมือไหว้แล้วเดินหลบไปอย่างรวดเร็ว เล่นเอาดารีกากับปัทมาอ้าปากค้าง

“เธอชื่อพรชูลีใช่ไหม อยู่ห้องอะไรนะ” ศรีสุดาถามเด็กหญิงต่างชั้นเรียนที่โดนขัดทอต่อว่าเป็นตัวเริ่มเรื่องทั้งหมด

“สี่ทับสามคะ” ก้อย หรือพรชูลีตอบเสียงเฉื่อยชา

“มีอะไรจะแก้ตัวไหม”

แทนคำตอบเด็กสาวกลับแบ่ปาก ยกไหล่อย่างไม่ยี่หระ

“หักสิบคะแนน กลับห้องไปได้”

เด็กสาวสะบัดหน้าเดินออกไปทันทีแบบไร้ซึ่งการทำความเคารพใดๆ เล่นเอาผู้ใหญ่อายุเกือบห้ารอบถอนหายใจยาว “นายวรุฑ์ก็กลับห้องได้”

วรุฑ์หรือเข้มโน้มศีรษะเล็กน้อย ก่อนไปไม่วายยกคิ้วให้ต้นหนที่ทำได้เพียงกัดฟันกรอด

ศรีสุดาถอนหายใจเฮือก หันกลับมามองทั้งสี่ที่ยืนอยู่ “ศุภฤกษ์ ดารีกา ครูไม่คิดว่าเธอสองคนก็จะเป็นไปกับเขาด้วย”

“เราตามไปเพราะกลัวจะมีเรื่องนะคะ” ดารีกาตอบตามจริง ซึ่งจะมองว่าแก้ตัวก็ไม่ผิด

ศรีสุดาตามองลอดแว่น หันไปทางคนต้นเรื่อง

“ครับ ปัท จันทร วันศุกร์ไปห้ามผม”

“ก็ถือว่าห้ามไม่สำเร็จ ถ้าอยากได้คะแนนคืนก็ไปลงชื่อทำเวรเสียแล้วฉันจะคืนให้วันละหนึ่งคะแนน กลับไปกันได้แล้ว”

น้ำเสียงเฉียบขนาดนี้ใครจะกล้าแย้ง ครูอดีตศักดิ์จึงได้แต่บิ๊บไหล่สองหนุ่มให้กำลังใจ แล้วบอกให้กลับห้องกันเพื่อเตรียมเรียนคาบต่อไป

“ช่วยแต่เข้าเลยฉัน ไม่น่าไปยุ่งด้วยเลย ยายเอมลอยตัวเฉย เป็นตัวต้นเหตุแท้ๆ” ปัทมาบ่นอุบ เพราะคะแนนเพียงเล็กน้อยก็นับว่าตัดสินชะตาชีวิตเด็ก ม. ๖ ได้

“จะว่าไปเอมก็ไม่ผิดจริงๆ แหละ คนของเราต่างหากที่ผิด” ดารีกาแสดงความเห็น สองหนุ่มที่เดินนำหน้าเลยชะลอฝีเท้า

“ขอโทษด้วยนะ ฉันทำให้ทุกคนเดือดร้อนแท้ๆ เลย”

“เออ! รู้ตัวก็ดี” ปัทมาโวยซ้ำ ขยับเข้าไปใกล้แล้วดึงคนตัวสูงกว่ามาล็อกคอ “ถ้าจะให้ดีมีงช่วยเลิกใจร้อนแล้วทำตัวให้ฉลาดกว่านี้หน่อยจะได้ไหม”

“ไอ้ย! ใช้อีปท เจ็บนะโว้ย”

“ก็ตั้งใจให้แกเจ็บนี้แหละ ภูอยากเห็นนักวามองมืออย่างอื่นนอกจากขี้เลื่อยไหม” กำปั้นเล็กๆ ถูกปั่นเข้าข้างขมับแบบเนื่อๆ เน้นๆ แคมป์ทมายังล็อกแน่นแบบไม่ยอมให้หลุดมือง่ายๆ ต้นหนจึงทำได้เพียงร้องลั่น เดินตามแรงลากกลับไปห้องเรียน

ดาริกามองภาพนั้นแล้วหัวเราะเสียดสี แล้วก็เพิ่งรู้สึกได้ว่ายังมีอีกคนอยู่ข้างๆ จึงเงยหน้าขึ้นมอง

“ขอบคุณนะ”

“ขอบคุณอะไร เราไม่ได้ทำอะไรสักหน่อย” ดาริกาตอบงงๆ

“แค่จันทร์อยู่ข้างๆ เราก็ขอบคุณแล้ว”

ดาริกาอึ้งไปชั่วขณะ รู้สึกถึงความร้อนที่ค่อยๆ ปะทุขึ้นสองแก้ม ‘สงสัยเธอจะมองข้ามความเด็กอายุสิบแปดคนนี้ไม่ได้เสียแล้ว’

เรื่องราวของวัยรุ่นนเลือดร้อนถูกพูดถึงอยู่ไม่นานก็มีเรื่องใหม่มาแทนที่ ความวุ่นวายของวัยรุ่นก็ยังคงดำเนินต่อไป ชีวิตยังวนเวียนอยู่กับรูปแบบเดิมๆ คือเรียนและเล่น ไม่ต้องเครียดเรื่องเงิน หรือความรับผิดชอบเรื่องงานใดๆ ดาริกาจึงถือว่าชีวิตตอนนี้สบายกว่าตอนอายุสามสิบแปดเยอะ อาจจะเพราะเธอปลดล็อกเรื่องแม่ได้ด้วย ทุกวันนี้เลยสนใจแค่เรื่องสนุกรอบตัว ให้ความรักกับย่า บิดาและขยันโทร. หาพี่ชายทุกวัน ทำทุกอย่างประหนึ่งเป็นวันสุดท้ายที่จะได้อยู่ที่นี่

“เฮ้อ วันศุกร์สักที พรุ่งนี้ฉันจะนอนตื่นเที่ยงเลยคอยดู” ปัทมาวางกรรไกรตัดต้นไม้แล้วนั่งลงกับพื้นหญ้าข้างตึก

“อย่าฝัน พรุ่งนี้ฉันจะไปปลุกแกแต่เช้าเลยคอยดู” ต้นหนที่ยืนตักกิ่งไม้ข้างๆ แทรกกลางปลั่ง

“กลัวเหรอ! แกอย่าลืมนะว่าที่ต้องมาลงชื่อทำเวรนี่เพราะใคร”

โดนแหวนขาดนี้ต้นหนก็ราวสำนึกได้ “ก็ได้ๆ ฉันจะให้แกนอนถึงเที่ยงเลย เดี่ยวฉันไปช่วยบำปานเอง” ปานคือมารดาของปัทมาซึ่งเป็นลูกจ้างในร้านขายของชำ จึงต้องไปเปิดร้านแต่เช้าและกลับค่ำแทบทุกวัน

“เฮอ หัดสำนึกเสียบ้าง” ปัทมาหน้าตึง คาดโทษเพื่อนที่เห็นมาตั้งแต่เกิด ไม่หยุดปาก “แกควรทำดีกับฉันให้มากกว่า ไม่งั้นฉันจะฟ้องที่ดินให้หมด”

“น้อยๆ น้อยเถอะ ฉันก็ขี้ข้าแกอยู่ทุกวัน”

“แม่ฉันก็หาข้าวให้แกกินทุกวันไหม” ปัทมาเถียงกลับ

“เพราะบำปานนั่นแหละฉันถึงยอมลงให้ ไม่งั้นนะ!” ต้นหนยกกำปั้นเป็นเชิงขู่

“ทำไม แกจะทำไม”

ทั้งสองถกเถียงกันดังลั่น เล่นเอาคนที่กวาดหญ้าอดหันมองไม่ได้

“ทนหนวกหูหน่อยนะ สองคนนั้นก็แบบนี้แหละ” ศุภฤกษ์ที่ช่วยกวาดอยู่ข้างๆ เอ่ยขึ้น

“ไม่นะ สนุกดี” ดาริกาหัวเราะ ตามประสาคนชอบดูซีรีส์จากหลากหลายประเทศจึงอดมีความคิดชวนฝันไม่ได้

“นายว่าถ้าสุดท้าย สองคนนี้ลงเอยกันจะเป็นไง”

“คงตีกันทุกวันแน่”

“เราเคยได้ยินว่าคนที่ทะเลาะกันบ่อยๆ ลูกตกมากนะ” ดาริกายังเห็นเป็นเรื่องสนุก ถ้าตามแบบฉบับนิยายหรือซีรีส์สุขนิยม ยิ่งไงสองคนนี้ก็ลงเอย

“พูดเป็นคนแก่ไปได้”

“แน่สิ ก็ฉันอายุสามสิบแปด...” เอ่ยมาได้แค่นั้นก็ยิ่งปากไว้ได้ทัน หันมองคนฟังที่ควมวอดหากันอยู่ “หมายถึงพ่อเราอายุสามสิบแปด แล้วเราได้ยินพ่อกับย่าพูดบ่อยๆ นะ” รีบแก้ต่างไปก่อนจะถูกมองว่าแปลกประหลาดอีก ช่วงหลายวันที่ผ่านมาเธอพยายามไม่พูดถึงเรื่องที่รู้มาจากอนาคต ย้ำแต่เรื่องชวนไปบริจาคเลือด ถึงขั้นแอบไปปรึกษาครูอดิศักดิ์ว่าอยากติดต่อโรงพยาบาลให้มาตั้งศูนย์บริจาคโลหิตที่โรงเรียน เพราะยังไงก็เป็นประโยชน์ต่อทุกคน

“สองคนนี้น้อยอำมั่วแต่จิบกันสิ งานเสร็จหรือยัง” เป็นเสียงตะโกนแหวมมาจากต้นหน โดยมีปัทมายิ้มล้อเลียนเป็นลูกคู่อยู่ข้างๆ

“นั่นสิ ฉันหิวแล้ว”

“เฮอ เสร็จแล้ว” ศุภฤกษ์ตะโกนตอบ ไม่อยากต่อปากต่อคำ เพราะรู้ตัวว่าสู้ไม่ได้ “เก็บของเถอะจะได้รีบกลับ”

ดาริกาพยักหน้า เก็บไม้กวาดเดินไปสมทบกับสองคนที่นั่งพักอยู่ พอถึงศุภฤกษ์ก็เอ่ยถามต้นหน “ดูรีบๆ นะ จะไปไหนต่อหรือไง”

คนโดนถามไม่ทันตอบ แต่ปัทมาหันขวับ “เฮอ! นั่นสิ แกจะไปไหน เห็นรีบนัก”

โดนแค้นจากสองคนเช่นนี้ ต้นหนก็เลิกล่ำก

“อย่าบอกรว่าจะไปหาขายเอมนะ” ปัทมาดักคอ พอเห็นแววตาบู่ไหวของอีกฝ่ายก็รู้ทันทีว่าเดาถูก “ไอ้เหี้ยโง่! ยังสติดีอยู่ไหมเนี่ย เอมก็บอกอยู่ว่าไม่ได้ชอบแก ยังจะไปตามต่อแยอีก”

“เอมไม่ได้บอกสักหน่อยว่าไม่ชอบฉัน เอมไม่อยากจะคนอื่นนินทาต่างหาก”

“เธอ! แล้วเรื่องที่แกเป็นเด็อดเป็นร้อนจนโดนหักคะแนนนี่ละ ลอยตัวทำไม่รู้ไม่เห็นเวอร์” ปัทมาคล้ายหมดความอดทน ขุดเรื่องที่เจ็บใจมาหมด

“เอมขอโทษแล้ว เอมแค่ตกใจ ทำตัวไม่ถูก แล้วก็ไม่ได้อยากเสียสืบคะแนน” ต้นหนยังช่วยแก้ตัวซ่างๆ คุๆ

“แล้วใครอยากเสียไม่ทราบ ไอ้ที่ต้องมานั่งทำเวรทุกวันนี่ไม่ใช่เพราะต้องการคะแนนกลับมาเธอ” ปัทมายืนขึ้นเท้าเอว ชักจะระงับอารมณ์ไม่ไหว

“อย่าโมโหเลยนะ เดียวที่เหลือฉันทำแทนเอง โอเคไหม”

“เออ ไอ้ควาย!” ปัทมาคล้ายเหลืออด ทิ้งไม้กวาดแล้วเดินหนีไปดี้อๆ

“แค่นี้ทำไม่ต้องด่ากันด้วยวะ” ต้นหนตะโกนตามหลังอย่างไม่เข้าใจ แกรมยังหันมาทางสองคนที่เหลือ “ฉันทำอะไรผิด”

คาริกายกยิ้มจี๊ดเจี๊ยนแล้วเดินห่างออกไป ส่วนศุภฤกษ์ก็ถอนหายใจเฮือก ยกมือตบไหล่สองสามทีแล้วเดินผ่านไปอีกคน

“สรุปฉันทำอะไรผิดวะ” ต้นหนยกมือเกาหัวแกรกๆ หันมองทั้งสามที่ห่างออกไปแล้วก็รีบคว้าอุปกรณ์เก็บเข้าที่เข้าทางแล้ววิ่งตามไปอีก “รอด้วยสิโว้ย”

ห้องฟ้าเริ่มมืดแล้วตอนที่คาริกากลับบ้านโดยมีศุภฤกษ์มาส่งเช่นเคย ดูเหมือนว่าตั้งแต่กลับมาในช่วงเวลานี้เขาและเธอจะตัวติดกันตลอดแบบไม่สนใจคนอื่นจะมองยังไง คำเอ่ยแซวของบรรดาเพื่อนๆ ว่าเป็นแฟนกันก็ตั้งให้ได้ยินบ่อยๆ แต่ก็ไม่ได้เก็บมาคิดให้เป็นปัญหา ไม่รู้ในสายตาคอนอื่นมองเด็กอายุสิบแปดยังไง แต่สำหรับคนอายุสามสิบแปดอย่างเธอคิดว่าเร็วไปที่จะหาคำจำกัดความใดๆ ปล่อยให้เวลาทำหน้าที่ไปจะดีกว่า

“ขอบใจที่มาส่งนะ กลับดี๊ๆ ละ”

“แล้วเราจะโทร. หานะ”

คาริกายกหน้า ยื่นส่งจนศุภฤกษ์เดินลับหายไปจึงได้หมุนตัวกลับเข้าบ้าน แต่แล้วก็ต้องสะดุ้งโหยงเมื่อเห็นคนที่ยืนอยู่ทางด้านหลัง

“ไอ้หมอนั่นใครนะ”

‘เขตแดน’ พี่ชายของเธอนั่นเอง คาริกาไม่ได้ยินคำถามใด มองใบหน้าที่ไม่เห็นมาเกือบยี่สิบปีพร้อมกระบอกตาที่ร้อนผ่าว

“ไม่เจอไม่กี่วัน แกรมี่แฟนแล้วเธอ ไหนบอกว่า...” เขตแดนไม่ทันพูดจบ ร่างเล็กที่เตี้ยกว่าราวสิบเซ็นตีกิ่งวิ่งเข้ามา กอดพร้อมน้ำตาอาบสองแก้มและเสียงสะอึกสะอื้น “เป็นอะไรของแก ฉันแค่พูดเล่นเอง”

“ฮือ!”

เหมือนเสียงร้องไห้จะไม่เงียบลง กลับเหมือนจะดังขึ้นจนบิดาที่เดินดูความเรียบร้อยในสวนผักได้ยิน “อะไร! เกิดอะไรขึ้น แกทำอะไรน้อง”

เขตแดนปฏิเสธเสียงหลง “เปล่าค่ะครับ ผมแค่แก๊งๆ หน่อยๆ เอง”

“แกนี่นะ” ไพรัชมองแรงใส่ลูกชาย แล้วยื่นมือไปลูบศีรษะลูกสาวอย่างปลอบประโลม “เป็นอะไรไป แตนว่าอะไร บอกพ่อมา เดี่ยวพ่อจัดการให้”

คาริกายังสะอึกสะอื้น ใบหน้าส่ายรัวๆ สองมือยังสวมกอดพี่ชายไว้

ผู้ชายสองวัยมองหน้ากันอย่างทำตัวไม่ถูก ตั้งแต่คาริกาเกิดมาเพิ่งจะมีครั้งนี้กระมังที่ร้องไห้หนัก ตอนที่อยู่บิดามารดาจะหย่ากันยังแค่สะบัดหน้าเดินหนี อาจมีหลบไปร้องไห้บ้าง แต่ก็ไม่เคยมีใครเห็น

เป็นนานกว่าคาริกาจะสงบลงได้ ไพรัชกับเขตแดนจึงพาเดินเข้ามาในห้องรับแขกของบ้าน พอจำปาเห็นก็ปริมานั่งประกบอีกคน

“ใครทำอะไรหลานฉัน พวกแกเธอ” จำปาตัวตมองแรงใส่ลูกชาย หลานชาย ซึ่งก็พร้อมใจส่ายหน้าปฏิเสธ

“ผมแต่ถามว่า ‘ไอ้หมอนั้นเป็นใคร’ แค่นี้ ยังไม่ได้ดูคำสักคำ”

จำปาพาดเฉียะไปที่ตีนแขนแกร่ง “แล้วไปถามแบบนั้นทำไมอะ จันท์ก็ไม่ได้ทำอะไรเสียหายนี่นา”

เขตแดนลูบแขนตัวเองบ่อยๆ ไม่วายเป็นอุบอิบ “พี่มพาสาวมา ย่าบ่นเข้าบ่นเย็น ทีหนูมมาส่งยายจันท์ถึงบ้าน กลับไม่ว่า สองมาตรฐานชัดๆ”

จำปาตวัดค้อน จะลงไม้ลงมืออีกหนจนเขตแดนต้องรีบหลบเร้นฝ่ามือพิฆาต

ดาริกา มองภาพความหยอกเข้าตามประสานในครอบครัวแล้วหลุดหัวเราะออกมา นานเท่าไรแล้วนะที่ไม่ได้สัมผัสบรรยากาศแบบนี้ ลีบีปี ยี่ลีบีปี ไมลี นับตั้งแต่ความลำบากทำให้ครอบครัวแสนอบอุ่นต้องแตกแยกเลยกระมัง

เสียงหัวเราะของคนโบหน้าแดง หูแดง ดวงตายังฉ่ำน้ำทำให้ทั้งสองพร้อมใจกันหันมอง แล้วก็หันกลับไปมองหน้ากันอีกหน เหมือนจะสื่อสารกันทางสายตาว่า ‘แปลก’

ดาริกาพยายามระงับอารมณ์ทั้งสุขทั้งทุกข์ของตัวเอง แล้วหันมองทั้งสามคนพร้อมกัปรอยยิ้มแฉ่ง “จันท์หิวแล้ว ค่ะ เราไปกินข้าวกันเถอะ”

ทั้งสามคนอึ้งไป ก่อนจำปาจะตอบสนองคนแรก “ได้ๆ ย่าไปจัดโต๊ะก่อนนะ”

“พอไปช่วยย่าด้วยดีกว่า” ไพรัชลุกตามมารดาไป จึงเหลือแต่สองพี่น้องที่ฝ่ายพี่น่าจะยังจับต้นชนปลายไม่ค่อยถูกกับการเปลี่ยนแปลงจากหน้ามือเป็นหลังมือของน้องสาว

“แกสบายดีแน่นะ”

ดาริกาพยักหน้า จับจ้องโบหน้าเขตแดนไม่วางตาจนอีกฝ่ายต้องยกมือขึ้นมาสาวยไปมา

“แต่ฉันว่าแกแปลกๆ ไปนะ” “ว่าจะไม่เอ๋อเช่นนี้แล้ว เพราะเคยคุยกับย่าและบิดามาก่อน ซึ่งต่างก็พูดเป็นเสียงเดียวว่าดาริกาแปลกไปจริงๆ ไม่เย็นชาเหมือนก่อน ยิ้มแย้มแจ่มใส เป็นมิตร แสดงความรักเก่งขึ้น แทบจะเป็นคนละคนกับก่อนหน้านี้ กับเขากี่เช่นกัน ก่อนหน้าดาริกาแทบไม่ติดต่อกัน แทบจะเป็นพี่น้องกันแค่ในนาม แต่ช่วงอาทิตย์ที่ผ่านมา ทั้งโทร. หา ทั้งส่งข้อความ บอกว่าคิดถึง แสดงความห่วงใยจนเขาอดไม่ได้ที่จะต้องกลับบ้านมาให้เห็นกับตา ซึ่งเห็นแล้วก็มีแต่อึ้งกับอึ้ง

“ก่อนหน้านี้จันท์ฝันร้ายนะ” ถ้าไม่พูดอะไรไปบ้าง ทุกคนก็ไม่วายเป็นอุบอิบอยู่เช่นนี้ ดาริกาจึงอาศัยมุขเดิมที่เคยบอกเพื่อนๆ ที่โรงเรียน

“ฝันว่า”

“ฝันว่าทุกคนหนีจันท์ไปหมด เหลือจันท์อยู่คนเดียวบนโลกใบนี้” เธอสุดลมหายใจลึๆ ยามนี้ถึงชีวิตช่วงยี่ลีบีปีที่ผ่านมาอย่างโดดเดี่ยวเดียวดาย พร้อมกับตั้งปณิธานอย่างแน่วแน่ในใจ หากยังได้อยู่ในห้วงเวลานี้แม้สักเพียงเสี้ยวนาทีก็จะพยายามเปลี่ยนแปลงทุกอย่าง เพื่อทุกคนจะต้องไม่มีจุดจบที่น่าเศร้าเช่นเดิม

“จะเป็นไปได้ยังไง ฉันก็อยู่ พ่อกับย่าก็อยู่ แล้ว...แม่ก็อยู่” คำทำยเบาลง ด้วยกลัวจะกระทบกระเทือนจิตใจดาริกา เพราะต่างก็รู้ว่าเธอต้องมาเรียนที่นี่ด้วยเหตุผลใด โควตาก็แค่เรื่องหลอกลวง ดารารายผู้เป็นมารดาก็แค่อยากตัดนิสัยความดื้อดึงโดยกำหนดเงื่อนไขขึ้นมา และแน่นอนว่าคนไม่ยอมใครอย่างดาริกาก็ต้องโดนจับเหยื่อ เขาแทบจะมองออกว่าต่อให้น้องสาวทำได้จริงตามเงื่อนไข มารดาและครอบครัวฝั่งตาก็ไม่มีทางยอมรับ หากดาริกายังยืนยันว่าจะไปอยู่บ้านนั้น ต้องมีปัญหาให้รับมือไม่จบสิ้น และไม่ว่าเลือกทางไหนก็ยอมมีสิ่งที่จะต้องแลกเปลี่ยน

ดาริกากระตุ้ยมอย่างลึมตัว ‘แม้อยู่อยู่ แต่เป็นแม่ที่ไม่สนใจเธอเลย’

“จันท์”

“หืม” เธอหันสบตาพี่ชาย จึงเห็นสายตาที่มองมาอย่างยากจะคาดเดา “ไปกินข้าวกันเถอะ จันท์หิวแล้ว”

“อืม” เขตแดนพยักหน้า มองตามน้องสาวที่ลุกเดินไปหายากับบิดาแล้วสนทนาเรื่องอาหารกันด้วยบรรยากาศที่อบอุ่นไปด้วยความอบอุ่น ทว่ารอยยิ้มที่เขาเห็นเมื่อครู่มน้ำาขนลุกพิกล ประหนึ่งคนที่ผ่านชีวิตมาเนิ่นนานกำลังยิ้มเยาะกับชีวิตที่น่าสมเพชของตัวเองอย่างไรอย่างนั้น

ดารีกาใช้เวลาเสาร์-อาทิตย์อยู่กับครอบครัว พยายามกอบโกยสิ่งที่ขาดหายไปในช่วงสี่ปีอย่างเต็มที่ ช่วยทำงานบ้าน ช่วยบิดากับพี่ชายทำสวน แถมยังไม่ลืมความตั้งใจเดิมในการหาแฟนใหม่ให้บิดา

“จะพาพ่อไปไหนกันแน่เนี่ย ถึงต้องแต่งเต็มขนาดนี้” ไพรซ์มองตัวเองผ่านกระจกเงา เสื้อเชิ้ตยีนแขนยาวพับแขนขึ้นมา ปลดกระดุมหน้าสองสามเม็ด เข็มขัดหนังสีดำ กางเกงสแล็กสีครีม รองเท้าหนัง ทรงผมก็ถูกบุตรสาวจัดแต่งอย่างดี หนวดเคราถูกโกนจนเกลี้ยงเกลา

“ไปกินข้าวนอกบ้านค่ะ”

คนฟังเลิกคิ้ว เมื่อก่อนดารีกาไม่ชอบออกไปไหน วันๆ ซุกตัวอยู่แต่ในห้องทบทวนตำราเรียน ทั้งต้น ทั้งมารดา ต่างรู้ว่าสิ่งที่ลูกสาวต้องการที่สุดคือหนีไปให้ไกลจากที่นี่ เขารู้ว่าลูกสาวไม่ได้จงเกลียดจงชังเขา แต่เพราะเธอเรียนรู้จากมารดามากเกินไป

ดารีการายหญิงสาวที่มีหน้าตาโดดเด่น เพียงพบกันครั้งแรกเขาหลงใหล ผลอผลัดถึงชั้นหลังลืมนิดคุ้รักในวัยเยาว์จนสิ้น อุปนิสัยเย่อหยิ่งคือรั้นราวเซียวจนให้เขาอยากเอาชนะ ในตอนนั้นเขาจึงทำทุกวิถีทางเพื่อให้ได้เธอมาโดยไม่รู้ภูมิหลังเลยว่าเธอเป็นใครมาจากไหน พวกเขาใช้เวลาทำความรู้จักกันไม่ถึงสัปดาห์ก่อนเธอจะกลับกรุงเทพฯ แต่ระยะห่างก็ไม่ใช่ว่าปัญหา ยังส่งจดหมายติดต่อกันอยู่พักใหญ่จนกลายเป็นความรักฝังแน่น

ในตอนนั้นเขาเชื่อว่าอย่างนั้น

แล้ววันหนึ่งดารีการายก็มาหาเขาถึงมหาวิทยาลัยโดยไม่บอกกล่าว เธอเล่าให้ฟังว่าถูกที่บ้านจับได้เรื่องคบหากับเขา ทางบ้านบังคับให้เลิกติดต่อและจะส่งเธอไปเรียนเมืองนอก ดารีการายไม่ยอมไปจึงเลือกทิ้งทุกอย่างมาอยู่กับเขา การตัดสินใจเด็ดขาดของเธอทำให้ไพรซ์เชื่อว่ามันคือรักแท้ เขาพาดารีการายกลับบ้านแม่ ซึ่งแน่นอนว่าท่านผิดหวังกับการกระทำของเธอแต่ก็ไม่ขับไล่ใส่ส่ง กลับพยายามบอกให้เขากลับไปเรียนต่อแล้วจะดูแลดารีการายให้เอง

ไพรซ์คิดว่าเป็นทางออกที่ดี แต่ดารีการายไม่เห็นด้วย เธอบอกอยากอยู่กับเขาและอ้างว่าเธอเสียสละมากขนาดไหนในการทิ้งครอบครัวมา เขาก็ควรทำอะไรเพื่อเธอบ้าง ไพรซ์ใคร่ครวญไม่นานก็ขจัดคำสั่งมารดาเป็นครั้งแรกโดยการลาออกจากมหาวิทยาลัยและพาดารีการายออกไปสร้างครอบครัวข้างนอกตามที่หล่อนต้องการ

แรกๆ อะไรก็หอมหวาน เขาทำงาน เธออยู่บ้าน ใช้ชีวิตเหมือนคุณหนูเช่นวันวาน เพียงไม่นานก็มีลูกคนแรก ตอนนั้นทั้งสองคนตั้งใจมากที่มีพยานรัก แต่นั่นก็ตามมาด้วยค่าใช้จ่ายมหาศาล เพราะทุกสิ่งที่ดารีการายต้องการคือดีที่สุด ไพรซ์ขัดสนหลายครั้งจนต้องแอบมาขอเงินจากจำปาซึ่งท่านก็ไม่ได้ใจไม่ได้ระกะ ไหนจะลูก ไหนจะหลาน ท่านก็ช่วยเต็มที่ จนปีต่อมาดารีการายก็ตั้งครภักอีกหน แม้จะดีใจ แต่ไพรซ์ก็เริ่มเห็นสังขรณ์และรู้ด้วยว่าปัญหาครั้งใหญ่กำลังจะตามมา

ดารีการายเลี้ยงเด็กไม่เป็นและไม่พยายามจะเลี้ยง เธอต้องการพี่เลี้ยงสำหรับลูกทั้งสอง ต้องการบ้านหลังใหญ่ ต้องการแม่บ้านไว้คอยเรียกใช้ ทุกอย่างจึงถาโถมมาที่เขาจนแทบหมดเรี่ยวแรง พอหมดหนทางจึงเอาเรื่องเหล่านี้ไปปรึกษามารดาอีกรอบ ท่านจึงเสนอตัวมาช่วยเลี้ยงหลานให้ แต่ดารีการายปฏิเสธจนกลายเป็นการทะเลาะเบาะแว้งใหญ่โต มารดาเห็นตนไม่มีความสุขจึงยอมถอยเหลือเพียงให้การช่วยเหลือด้านการเงิน ให้ทุกอย่างที่ดารีการายต้องการเท่าที่จะให้ได้

พวกเขาทนอยู่อย่างนั้นมาได้อีกเพียงสามปี ทุกอย่างก็ดูลำบากไปสำหรับดารีการาย สุดท้ายเธอก็ทนไม่ไหว บอกจะกลับไปอยู่กับครอบครัว เธอไม่ได้ชวนไพรซ์กับลูกทั้งสองไป แต่กลับไปเพียงลำพัง ตอนนั้นเขารับรู้แล้วว่าครอบครัวคงจบลงตรงนี้ เขาหอบลูกกลับมาอยู่กับมารดา เริ่มต้นทุกอย่างใหม่และตั้งใจเลี้ยงลูกทั้งสองให้ดีที่สุด ทว่าผ่านไปไม่กี่ปีดารีการายก็กลับมา หล่อนไม่ได้กลับมาเพื่อคืนดี แต่ต้องการลูกทั้งสองคน แน่แน่นอนว่าเขาไม่ยอมจนเกือบจะถึงขั้นขึ้นโรงขึ้นศาล ทว่าสรุปกันได้ที่ตามความสมัครใจของลูกทั้งสองคน ที่ตอนนั้นเขตนอายุสิบห้าและดารีการายอายุสิบสอง

เขตนแดนยืนยั้นจะอยู่กับบิดาและย่า แต่ดารีการากลับอยากไปอยู่กับมารดา ไพรซ์ จำปา และเขตนแดนพยายามโน้มน้าวแต่ก็ไม่ได้ผล แต่เหตุผลของดารีกาในตอนนั้นสั้นๆ ง่ายๆ แค่ว่า ‘อยากมีแม่เหมือนคนอื่น’ ในเมื่อเธออยู่กับพ่อมาหลายปีก็อยากอยู่กับแม่บ้าง ทำให้ไพรซ์ยอมปล่อยให้ไป ไม่คิดเลยว่านั่นจะเป็นการตัดสินใจที่ผิด

ถึงแม้ทางดารารายจะไม่ปิดกั้นการติดต่อ แต่ก็เหมือนทำให้เกิดช่องว่างขึ้นเรื่อยๆ นับตั้งแต่ส่งดาริกาไปอยู่โรงเรียนประจำ พาไปเที่ยวต่างประเทศหรือหากิจกรรมให้ทำตอนปิดเทอม จนดาริกาห่างจากครอบครัวฝั่งพ่อไปทุกทีๆ แม้แต่กับเซตแดนซึ่งเป็นพี่ชายก็แทบไม่ติดต่อ

จนเมื่อไม่กี่เดือนก่อนดารารายส่งดาริกามาถึงที่บ้าน ผ่าจดหมายที่เขียนเพียงสั้นๆ แต่เพียงว่าลูกสาวจะมาเรียนที่นี้หนึ่งปี เขาพยายามสอบถามที่มาที่ไปกับดาริกาแต่เธอก็ไม่พูดอะไรเลย พบหน้ากันเพียงจำเป็น ไม่สนใจสานสายสัมพันธ์ใดๆ นิสัยเย่อหยิ่ง เย็นชา ถอดแบบมาจากผู้เป็นมารดาไม่มีผิดเพี้ยน

ผิดจากตอนนี่

ไพรัชมองบุตรสาวผ่านกระจกเงา ใบหน้าประดับด้วยรอยยิ้มพึงพอใจในผลงาน ดวงตาเป็นประกายดังมีจุดมุ่งหมาย ช่างพูดช่างเจรจา และเป็นมิตรกับคนรอบข้าง เขาเริ่มมีความหวังแล้วว่าสุดท้ายดาริกาจะเลือกอยู่ที่นี้แทนกลับไปหามารดา

“เสร็จแล้วค่ะ” ดาริกาผ่นมือตัวเอง มองดูผลงานอย่างพึงพอใจ “พอหล่อมมาก”

“ขนาดนั้นเชียว” ไพรัชมองตัวเองแล้วเขินอยู่เหมือนกัน แทบจำไม่ได้ว่าแต่งตัวจัดเต็มขนาดนี้ตอนไหน

“ใช่เลย เวียร์ก็เวียร์เถอะ เจอพอของจันทร์ไปต้องหลีกทางกันบ้าง”

“เวียร์เหอะ ใครกัน”

เจอลามกลับมาแบบนี้ ดาริกาก็ถึงกับไปไม่เป็น ยุคสมัยที่จากมาใครๆ ก็รู้จักเวียร์ แต่ตอนนี้น่าจะยังไม่เข้าใจวงการกระมัง “จันทร์จำผิดนะ จันทร์หมายถึงพี่หนุ่ม ธรรม”

“อ้อ”

“รีบไปเถอะ เดี่ยวเย็นไปก่อนนี่” เธอรีบหันหลังบิดาออกจากห้องนอนของท่าน ก่อนจะโดนชักใช้มากไป เมื่อถึงโถงทางเดินก็พบจำปากับเซตแดนนั่งรออยู่ ทั้งสองก็แต่งตัวค่อนข้างจัดเต็มเหมือนกัน “แท้แต่! เป็นไงพอหล่อมไหม”

เซตแดนปรบมือสองสามครั้ง สายตามองอย่างชื่นชม “นี่ถ้าบอกว่าเป็นพี่ชายผม ก็มีคนเชื่ออะ”

“ใช่หล่อมละ” ดาริกาหันมองบิดาอย่างชื่นชม กระบอกตาร้อนผ่านนิ้ว เมื่อเห็นรอยยิ้มกับท่าทีสดใสของท่าน ช่างแตกต่างกับครั้งสุดท้ายที่เห็นเมื่อเกือบสี่ปีก่อน รูปร่างผ่ายผอม ใบหน้าซีดขาว และร่างไร้ลมหายใจ

“รีบไปกันเถอะ เดี่ยวเย็นกว่านี้คนจะเยอะ”

เสียงของจำปาดึงสติดาริกาให้กลับมาอยู่กับปัจจุบัน เธอกลั๊กลั่นก่อนสะอื้นลงคอ ขยับไปควงแขนบิดา “ไปค่ะ”

“เดี๋ยวสิ ยังไม่บอกเลยว่าจะไปไหนกัน” ไพรัชหันรีหันขวาง ดูเหมือนจะเป็นเขาคนเดียวที่ยังไม่รู้จุดหมายปลายทาง

“เดี๋ยวก็รู้ค่ะ เซตแดนประจำการ” ดาริกาพยักพยับบอกพี่ชาย ซึ่งก็ซุกกุญแจรถปิกอัพของบิดาขึ้นแล้วเดินนำออกไป เธอก็กิ่งลากิ่งงูบิดาตามไปโดยมีย่าเดินยิ้มกว้างอยู่อีกฝั่ง

ร้านอาหาร ‘รสเลิศ’ ซึ่งตั้งอยู่ในตัวเมืองคือจุดหมายปลายทาง เพียงถึงลานจอดรถ ไพรัชก็เหมือนจะเดาได้จึงผ่นตัวเต็มที่

“พาพ่อมาทำไมเนี่ย”

“มากินข้าวไง” ดาริกาตอบหน้าซื่อตาใส

“แล้วทำไมต้องให้พ่อแต่งตัวจัดเต็มขนาดนี้ล่ะ” ไพรัชเลิกลั๊กมองซ้ายขวา แม้จะทำการค้าขายกับร้านอาหารนี้ แต่ถ้าไม่จำเป็นเขาแทบไม่มาเยือน เหตุก็เพราะเป็นของครอบครัว ‘เนตรนภา’ อดีตคนรักเก่าสมัยวัยเยาว์

“จัดเต็มที่ไหน ก็ปกตินี่ใช่ใหม่น่า” ดาริกานหาแนวร่วม ก่อนหน้านั้นแอบไปปรึกษาจำปามาแล้ว ซึ่งท่านก็เชียร์ออกหน้าออกตา ส่วนเซตแดนตอนเธอเกริ่นให้ฟังก็ไม่ได้แย้งอะไร กลับมองเธอด้วยสายตาทักท้วงพร้อมคำถามเสียดแทงใจ

“คิดว่าจันทร์อยากให้พอกับแม่กลับมาคืนดีกันเสียอีก”

ดาริกาส่งเสียง ที! ในลำคอ “จันทร์โตะแล้ว เข้าใจโลกแล้วด้วย” เธอเหยยอย่างจริงจัง แต่เซตแดนกลับหัวเราะแล้วยื่นมือมายิ้มมเสี้ยมเยื้องเหยียง จนอยากสวนกลับไปนึกว่าเธอนะ อายุสามสิบแปดแล้วนะโว้ย!

“พอกลับบ้านก่อนดีกว่า”

คาริกากล่าวไปรั้งแขนบิดา “กลับอะไรกันล่ะ อย่าป้อดสิ” เธอส่งซิกให้เซตแดนเข้าประกบอีกฝั่ง แล้วกล่าวเคลื่อนทัพอย่างห้าวหาญ “ลุยค่ะ!”

บรรยากาศร้านอาหาร ‘รสเลิศ’ เย็นวันนี้ค่อนข้างอุ่นวาย อาจเพราะเป็นวันหยุดช่วงเย็นวันอาทิตย์ซึ่งครอบครัวส่วนมากนิยมออกมารับประทานอาหารนอกบ้าน คาริกาให้เซตแดนจองโต๊ะไว้แล้วจึงไม่ใช่อุปสรรค จะผัดแผนไปหน่อยก็ตรงที่เนตรนภาไม่ว่างมาสนทนาด้วยเท่าไร เพียงแวะมาทักทายก็โดนตามตัวไปดูแลทางอื่นต่อ

“ไม่เป็นไปตามแผนเลย” คาริกาถอนลมหายใจ ยังชะเง้อมองตามเนตรนภาที่เดินไปเดินมา

ไพรัชมองบุตรสาวแล้วกลั้วหัวเราะ “อยากได้อะไรเพิ่มอีกหรือไง ไมกินสักที”

คาริกาดัดค้อน อาหารก็อร่อยอยู่ แต่ใช้จุดประสงค์หลักที่ไหน คิดแล้วก็รู้สึกว่าจะไม่อาจอยู่เฉยได้ “จันทร์ไปเข้าห้องน้ำแป๊บนะคะ” ถึงจะเป็นช่วงเย็นวันอาทิตย์ แต่เธอก็คิดว่าไม่น่าจะยุ่งขนาดนี้ นี่อะไรต้องให้เจ้าของร้านมาเดินเสิร์ฟเอง มันต้องมีอะไรที่ผิดปกติ

“ไปถูกไหม ให้เจ้าแดนไปเป็นเพื่อนหรือเปล่า” ไพรัชถามด้วยความห่วงใย เพราะเป็นครั้งแรกที่บุตรสาวมาที่นี้

“จันทร์ไม่ใช่เด็ก ๆ แล้วนะพ่อ” เธอกลั้วหัว ก่อนจะหลบเลียงออกไป

ร้านรสเลิศจัดว่าเป็นร้านระดับกลาง มีจำนวนโต๊ะราวๆ ยี่สิบเห็นจะได้ และมีห้องจัดเลี้ยงส่วนตัวอีกประมาณสิบห้อง เท่าที่ประเมินด้วยสายตาเหมือนจะเต็มทั้งหมด เธอก็จะสอบถามจากเด็กเสิร์ฟสักคน แต่ก็เหมือนจะไม่มีใครให้เรียกได้เลย

“หนูจันทร์ ต้องการอะไรเพิ่มหรือเปล่าค่ะ”

เธอสะดุ้งเล็กน้อย หันกลับไปก็พบว่าเนตรนภาที่เข้ามาสอบถามด้วยรอยยิ้มอ่อนโยน “จันทร์จะไปห้องน้ำค่ะ” ตอบเลียงไปก่อน กลัวเหยื่อจะไหวตัวทัน

“ทางนี้จะ เดี่ยวน้ำพาไป”

คาริกาตอบรับแล้วเดินตามไปห่างๆ ระหว่างทางก็มีบางโต๊ะที่ยกมือเรียกแบบที่เนตรนภาเลียงไม่ได้ จึงหันมาบอกทางให้เธอแทน

“หนูจันทร์เดินไปตามทางเดินนั้นจะดีค่ะ ห้องน้ำหญิงจะอยู่ทางขวามือ น้ำขอไปปรับแอร์เดิร์ลูกค้าก่อนนะ”

เธอพยักหน้ารับ ทว่าไม่ได้เดินไปตามทางนั้นแต่อย่างใด กลับยืนชะเง้อมองอยู่ห่างๆ เท่าที่ฟังเหมือนแขกจะเริ่มไว้วายที่อาหารไม่มาเสิร์ฟสักที แถมยังมีอีกหลายโต๊ะที่เริ่มไม่สบอารมณ์ สแกนด้วยสายตาดูเหมือนจะเกือบครึ่งที่ยังไม่เสิร์ฟอาหาร

“ต้องขอโทษด้วยนะคะ วันนี้พนักงานลาหยุดหลายคน เดี่ยวเนตรจะรีบเร่งให้ ขอโทษจริงๆ ค่ะ”

เนตรนภาขอโทษขอโพยก่อนจะถอยห่างออกมา จุดที่เธอยังยืนรออยู่

“อ้าวหนูจันทร์ ไปไม่ถูกหรือ งั้นน้ำพาไป”

“วันนี้พนักงานลาหยุดเยอะหรือคะ” เธอเอ่ยถาม ขณะเดินตามไป

“ก็ไม่เชิงหรอกค่ะ ที่จริงก่อนหน้านี้มีร้านอาหารมาเปิดใหม่หมู่บ้านข้างๆ ผู้ช่วยแม่ครัวกับพนักงานเสิร์ฟหลายคนเลยลาออกไป”

“น้ำเนตรไม่ได้ประกาศรับคนเพิ่มหรือคะ” คาริกายังสงสัย ร้านอาหารที่อยู่มานานระดับนี้น่าจะมีทางรับมือและวิธีจัดการที่ดีกว่านี้

เนตรนภาหันมายิ้มเศร้า “เขาเพิ่งมาแจ้งน้ำกันเมื่อเช้านี้เอง นี่พยายามหาแล้วแต่ก็ไม่ทัน จะปิดร้านก็ไม่ได้เพราะมีลูกค้าจองโต๊ะไว้หมดแล้ว วัตถุประสงค์เตรียมไว้แล้ว ก็เลยต้องดูไถกันไปก่อน”

“แต่ถ้าเสิร์ฟอาหารไม่ทันแบบนี้ ลูกค้าคงยังไม่พอใจ จะเสียชื่อร้านได้นะคะ” คาริกากล่าวไปตามข้อเท็จจริง ฟังดูแล้วเหมือนร้านใหม่น่าจะต้องการสร้างเรื่องให้มากกว่า ถ้าทางนี้เสียชื่อ ทางนั้นก็จะได้ประโยชน์ เพราะร้านก็ไม่ได้ไกลกันมากเท่าไร

“มาถึงจุดนี้ น้ำคงทำได้แค่จัดการปัญหาตรงหน้าให้ดีที่สุดแหละจ๊ะ”

ดาริกามองอย่างเห็นใจ แต่แล้วก็ปิ้งใจเดี๋ยบบางอย่าง “เดี๋ยวจันทร์มานะคะ”

“หนูจันทร์ไม่เข้าห้องน้ำแล้วหรอ”

“ไม่ค่ะ” ดาริกาตะโกนตอบ แล้ววิ่งฉิวกลับไปห้องอาหารส่วนตัว เมื่อเปิดประตูเข้าไป ทุกคนก็พร้อมใจกันหัน

มอง

“หายไปไหนตั้งนานสองนานนะเรา พอเกือบให้เจ้าแดนไปตามแล้ว”

“กิน...อืม กินหรือยังคะ” เธอถามพร้อมกายที่หอบเล็กน้อยจากการวิ่งหลายสิบลเมตร

“ก็สักครึ่งกระเพาะได้ ทำไมหรอ” เป็นเขตแดนที่ตอบ มองน้องสาวอย่างนี้รู้ว่าต้องมีเรื่องอะไรแน่ๆ

“คือจ๊ะ” เธอเข้าเรื่องอย่างไม่อ้อมค้อม บอกความเดือดร้อนที่เนตรนภาประสบอยู่

“โอ๊ะอើ แล้วหนูเนตรก็ไม่บอกอะไร” จำปาถอนหายใจ รู้มาว่าช่วงนี้เนตรนภาทำงานตัวเป็นเกลียวหัวเป็นน็อต เพราะบิดาเพิ่งจะประสบอุบัติเหตุล้มในบ้านจนเดินไม่ได้ มารดาต้องหยุดงานอยู่ดูแล ร้านอาหารจึงมีเพียงลูกจ้างที่ไว้ใจได้ และพนักงานเสิร์ฟ ซึ่งเท่าที่ฟังดาริกาก็เหลือเพียงไม่กี่คน “ยาจะไปช่วยในครัวด้วยอีกแรง”

“จันทร์ พี่แดน พอไปช่วยเสิร์ฟดีไหมคะ” ดาริกาเสนอ

“เอาสิ เราจะใจไม่ไว้ระกำได้ยังไง” ไพรัชหยิบน้ำขึ้นมาจิบแล้วลุกขึ้นยืน เตรียมพร้อมทำงานเต็มที่

“ไปค่ะ” ดาริกากล่าวอย่างลึบโลด แม้จะเสียแรงไปสักหน่อย แต่ถือว่าการมาครั้งนี้ไม่สูญเปล่า

ซึ่งพอทุกคนเดินไปเสนอตัวช่วยเหลือ ในตอนแรกเนตรนภาก็ปฏิเสธอย่างเกรงใจ แต่สถานการณ์ตรงนี้ก็กดดันเหลือเกิน สุดท้ายจึงยอมรับความช่วยเหลือนี้ ทุกคนจึงแยกย้ายกันทำงาน

ดาริกาไม่ค่อยมีประสบการณ์ด้านบริการ แถมนั้งแต่เด็กจนอายุสามสิบแปดปียังค่อนข้างเก็บตัวจึงไม่ค่อยคล่องเท่าไร ผิดกับเขตแดนที่ทำหน้าที่ดีเยี่ยม แถมนั้งเอาหน้าหล่อๆ ไปเรียกรอยยิ้มจากบรรดาลูกค้าสาว ๆ ที่กำลังโมโหหิวได้อีก

“เป็นคนเสนอตัวช่วยงานแท้ๆ ไหง่ยืนประดักประเดิดอยู่ตรงนี่ล่ะ”

“จันทร์ไม่รู้ต้องทำอะไรก่อน” เธอตอบอย่างไม่อ้อมค้อม

“จ้ะเอาของว่างนี้ไปเสิร์ฟโต๊ะริมนี้แล้วแจ้งเขาว่าอาหารจะมาช้าหน่อย จากนั้นก็เอาเมนูไปให้ห้องที่อู๋ริมสุด ที่เห็นเพิ่งเดินเข้าไปกันเมื่อกี้”

ดาริกาพยักหน้า พอมีคนบอกว่าต้องทำอะไรก็ปฏิบัติตามได้โดยทันที เธอแจ้งสองสามโต๊ะที่อยู่ค่อนข้างลึกตามที่เขตแดนบอกแล้วค่อยตรงไปเคาะประตูห้องอาหารริมสุด

“ขออนุญาตวางเมนูคะ อีกลิบนาที่จะมารับออเดอร์นะคะ” เธอก้มหน้าเอ่ยไปตามสคริปต์ที่ได้ยินมาก่อนหน้า ทว่ายังไม่ทันจะถอยออกมาก็ถูกเรียกชื่อด้วยน้ำเสียงที่คุ้นเคย

“จันทร์”

ดาริกากลับไปมองก็พบว่าเป็นผู้หญิงที่อายุอานามไม่น่าเกินสี่สิบ หลังจากพิจารณาแล้วดูเหมือนจะเป็นมารดาของเขา เพราะใบหน้าค่อนข้างคล้ายกัน

“ทำอะไรอยู่ปะ”

ดาริกาเหลมมอง อยากสวนกลับเหลือเกินว่าดูไม่ออกหรือไง แต่ด้วยมารยาทก็เลือกระมัดระวังคำพูดต่อหน้าผู้ใหญ่สักหน่อย

“รับจ๊อบนะ นายมากินข้าวกับครอบครัวเธอ”

ศุภฤกษ์หันไปทางมารดา ก่อนจะแนะนำ “แม่ครับ นี่จันทร์ เพื่อนร่วมชั้นที่โรงเรียนครับ”

“จันทร์ คนที่จะมาแย่งโควตาหมอลูกนะเธอ”

“เอาละ! ลางไม่ดียังไม่รู้” ดาริกาตีสีหน้าไม่ถูก ดูเหมือนข่าวการมาของเธอจะแพร่สะพัดไม่เบาเลย

“แม่ครับ พุดอะไรอย่างนั้น” ศุภฤกษ์สีหน้าลำบากใจ

“จ้ะจันทร์ขอตัวก่อนนะ” เธอเอียงไปกระซิบบอกเขาแล้วซึ่งหนีออกมา ในช่วงเวลานี้ไม่เหมาะกับการหาปัญหาเพิ่ม

“เดี๋ยวจันทร์!”

ดาริกาหันไปตามเสียงเรียก พบศุภฤกษ์วิ่งตามออกมา

“เราขอโทษแทนแม่ด้วยนะ คือท่าน...”

“ไม่เป็นไรหรอก เราเข้าใจ” เธอแทรกก่อนที่เขาจะพูดจบ ถ้านับนิสัยความเป็นแม่ รู้ว่ามีคนจ้องจะแย่งสิ่งที่ดีที่สุดของลูกไปย่อมไม่พอใจ “ฝากบอกแม่นายด้วย ว่าฉันไม่เรียนหมอลแล้ว ท่านจะได้สบายใจ”

ศุภฤกษ์ยังตกใจ แม้จะได้ยินเป็นครั้งที่สองแล้วก็ตาม “เธอพูดจริงหรือ”

ดาริกาพยักหน้ายืนยัน

“เพราะเราเธอ”

คราวนี้เธออ้อมยิ้ม แล้วยื่นหน้าไปใกล้ “อยากได้ยินคำตอบแบบไหนล่ะ”

ศุภฤกษ์เป็นฝ่ายหลบตา หันหน้าหนีไปทางอื่น “แค่จะบอกว่าถ้าเป็นเพราะเราก็ไม่ต้องหรอก”

“นายไม่อยากเรียนหมอ?...”

ศุภฤกษ์ปฏิเสธได้ไม่เต็มปากเต็มคำ “เรา... ไม่มีทางเลือกเท่าไร”

ดาริกาพยักหน้าอย่างเข้าใจ ในยุคสมัยนี้พ่อแม่โดยเฉพาะในชนบทเกือบร้อยทั้งร้อยอยากให้ลูกเป็นหมอกัน
ทั้งนั้น ไม่สนหรอกว่าจะเรียนหนักแค่ไหน หรือจบมาแล้วทำงานหนักแค่ไหน คิดแต่ว่ารายได้มั่นคงและเชิดหน้าชูตาได้เป็น
พอ

“แต่เราก็อยากแข่งกับเธออย่างตรงไปตรงมา ไม่ใช่ชนะเพราะการเสียดสี”

“เราไม่ได้เสียดสี” เธอสวนกลับแทบจะทันที จำได้ว่าตอนเรียนหมอกครั้งที่แล้วเธอไม่รอดตอนปีสอง ช่วงต้อง
ศึกษาวิชากายวิภาคและสรีรวิทยา เธอไม่ได้กลัว แต่เพราะความเครียดและกดดันมากเกินไปจึงทนไม่ไหว แถมยังรับรู้ถึง
ความหนักและกดดันของอาชีพหมอ ไหนจะความไม่เป็นธรรมต่างๆ นานา จึงไม่อยากให้การมีชีวิตใหม่กลายเป็นแบบนั้น
ไม่ว่าจะอยู่ในห้วงเวลานี้ได้นานแค่ไหน ก็จะใช้ชีวิตทุกวันอย่างมีความสุขและไม่นึกเสียดายทีหลัง “เราแค่อยากทำอาชีพ
อื่นมากกว่า”

“เธออยากทำอะไร”

ดารिकास่ายหน้า “ยังไม่ได้คิดเท่าไร” การเอนทรานซ์รอบแรกจะมีในอีกสามเดือนข้างหน้า คิดว่ายังมีเวลาให้
ได้ทบทวนอีกหน่อย “เอาไว้ค่อยคุยกันนะ ฉันต้องไปช่วยงานก่อน วันนี้เด็กเสิร์ฟมีน้อย”

ศุภฤกษ์ไม่รั้ง เพียงมองตามด้วยความรู้สึกสับสน ‘ฉันมาจากอนาคตนะ’ ประโยคที่ดาริกาเคยพูดที่เล่นที่จริงแวบ
มาเข้าหัว “ไม่หรือน่า” พึมพำอย่างปฏิเสธความคิดตัวเอง แม้จะเป็นเหตุผลที่ตอบทุกข้อสงสัยได้ก็เถอะ

“วันศุกร์!”

เสียงเรียกของมารดาช่วยสลัดความคิดฟุ้งซ่านออกไป ศุภฤกษ์เดินกลับเข้าไปในห้องอาหารพบมารดานั่งหน้าตั้ง
อยู่ “เด็กนั้นมาอยู่ที่นี้ได้ยังไง”

“น่าจะเป็นร้านของคนรู้จักมั้งครับ” ศุภฤกษ์ตอบไปตามการคาดเดา

“ฮึ! นึกว่าจะโกรธกันแบบไม่เผาผีแล้วเสียอีก”

คำตอบของมารดากระตุ้นความสงสัยได้อย่างดี จึงขยับไปนั่งใกล้ “ทำไมเธอครับ”

อัมพรเหล่มองแล้วเล่าเรื่องราวแต่หลังที่ตั้งใจไปไกล ขนาดคนที่ย้ายมาที่หลังอย่างเธอยังรับรู้ “สงสัยอยากจะ
กลับมาเกี่ยวข้องกับคุณเนตรอีกกระมัง”

“เขาอาจจะอยากมาช่วยเฉยๆ ก็ได้ครับ หรือต่อให้เขาจะเกี่ยวข้องกันจริงก็ไม่เห็นผิดอะไร พ่อจันทร์ก็โสด น้า
เนตรก็โสด”

“แต่ก็ควรระอายใจบ้าง เป็นคนทิ้งไปเองแท้ๆ”

การใส่อารมณ์ของมารดาทำให้ศุภฤกษ์ไม่สบายใจนัก หนึ่งในเพราะเป็นเรื่องของคนนอก สอง คนนอกนั้นยังเป็น
เพื่อนร่วมชั้นที่เขาอยากสนิทสนมด้วย “เราไม่พูดเรื่องนี้กันดีกว่าครับ ว่าแต่คุณแม่เนตรใครมากันแน่ครับ”

“น้าอองค์นะ”

ศุภฤกษ์พยักหน้า น้าอองค์เป็นเพื่อนสนิทมารดาที่เรียนด้วยกันตั้งแต่วิทยาลัยพยาบาล เคยทำงานที่เดียวกัน
ก่อนที่มารดาจะลาออกมาเป็นแม่บ้านเต็มตัว “น้าอองค์มาทำธุระแถวนี้หรือครับ”

“เห็นว่าตามสามีมาดูแลทางเปิดห้างสรรพสินค้า พาน้องหลิวมาด้วยนะ”

“น่าจะโตมากแล้วใช่ไหมครับ”

“อืม เป็นสาวแล้ว ถ้าลูกสนใจ...”

“แม่ครับ น้องยังเด็กมากเลยนะครับ ห่างกับผมตั้งหลายปี” ศุภฤกษ์ดักคออย่างอ่อนอกอ่อนใจ เพราะไม่ใช่เพิ่งได้
ยินเป็นครั้งแรก

“ก็แค่สามปี” อัมพรตวัดค้อน รวากับคำพูดนั้นไร้สาระ “แม่ก็แค่พูดเผื่อไว้”

ศุภฤกษ์ถอนหายใจแล้วเปลี่ยนเรื่องไปเสีย “เลือกเมนูอาหารอะไรครับ”

“ซั่วยังเลยลูกฉัน” อัมพรไม่วายแสบ แล้วหันไปสนใจเมนูอาหาร

ศุภฤกษ์พอนลมหายใจ ช่วยจดลิสต์รายการตามคำบอกของมารดาเสร็จก็เลียงออกมาตามหาดาริกา เห็นกำลัง
ง่วนกับการเสิร์ฟอาหารจึงเดินตรงเข้าไปหา

“อู๋ย ลืมนายไปเลย เลือกเสร็จหรือยัง”

เขายกกระดาษใบเล็กขึ้นชู แต่ตอนนั้นดาริกาก็ไม่มีมือจะหยิบ “ไหนๆ ก็ไหนๆ ละ เอาไปให้ยาเราที่ครัวเลยได้ไหม”

“น้องๆ ขอเติมน้ำหน่อย”

“ได้ค่ะ” ดาริกาขานรับก่อนจะหันมาทางคนที่ยืนอยู่ “เดินตรงไปทางนั้นเลย ฝากด้วยนะ”

ศุภฤกษ์ไม่เคยเห็นดาริกาด้านนี้มาก่อนจึงยื่นมองพร้อมรอยยิ้มประดับมุมปาก

“นี่! นายนะ”

ศุภฤกษ์สะดุ้ง เมื่อจู่ๆ ก็มีชายหนุ่มรูปร่างใกล้เคียงกันมายืนข้างๆ พอหันมองก็ถึงบ้างอ้อ เพราะเป็นรุ่นพี่โรงเรียนเดียวกันที่แก่กว่าสองปี

“พี่แดน”

“รู้จักฉันด้วยหรือ”

เขาพยักหน้า เขตแดนคือนักเรียนตัวอย่างที่สอบติดคณะวิศวกรรมศาสตร์ด้วยคะแนนสูงสุดของโรงเรียนและอันดับท็อปไฟฟ้ของจังหวัด อีกทั้งด้านกีฬาก็เด่น เป็นตัวแทนจังหวัดไปร่วมแข่งบิงปองระดับเขตมาแล้ว

“ชอบจันทร์หรือ”

แม้จะชื่นชมในฐานะรุ่นพี่ขนาดไหน แต่พอถูกถามเช่นนี้ก็หน้าตึง “ถามทำไมครับ”

เขตแดนยกไหล่ “เพราะฉันสนใจนะสิ”

สนใจ? หมายถึงจะจีบใช่ไหม ศุภฤกษ์เริ่มไม่ถูกชะตากับคนตรงหน้าเสียแล้ว

“ว่าไง นายคิดยังไงกับจันทร์” เขตแดนกดคันในที

“มัวแต่ทำอะไรกันนะ”

ไม่ทันจะเหย้าคำใดออกมา ดาริกาก็มาปรากฏตัวตรงหน้าเสียก่อน “นายยังไม่เอาเมนูไปส่งในครัวอีกหรือ เดียวก็ได้กินข้าหรือ”

“จะไปเดี๋ยวนี้แหละ” ศุภฤกษ์เดินห่างออกมา แต่ก็ไม่วายหันกลับไปมองพบดาริกายกมือชี้ไหล่เขตแดนแล้วไล่ให้ไปรีบออร์เดอร์โต๊ะอื่น ทำที่สนิทสนมหยอกเย้ากันไปมานั้นกวนใจเขาอย่างแรง

“หมอนั่นจีบแกหรือ”

คำถามของพี่ชายทำให้ดาริกาทันมองไปยังคนที่เดินห่างออกไป

“ทำไม ไม่ดีหรือ” คำตอบมาในรูปแบบกำปั้นที่เขกแน่นมาที่ศีรษะ

“ไอ้ย! เจ็บนะ”

“เจ็บก็ตีสิจะได้จำ อย่าไปพูดแบบนี้ให้ยากกับพ่อได้ยินหรือ”

ดาริกาเข้าใจว่าพี่ชายจะสื่ออะไร อนาคตบิดาจะบลงเพราะรักในวัยเรียนนี่ละ ไม่แปลกใจถ้าทั้งสองจะไม่ยอมรับและไม่สนับสนุน “จันทร์เข้าใจนะ”

“เข้าใจก็ดี” เขตแดนไม่คลายกังวลเท่าไร อาจจะเป็นเพราะดาริกาอุปนิสัยคล้ายมารดาเกินไป “ไอ้นิสัยอยากได้ต้องได้” นี่แทบจะถอดแบบกันมา

“แต่ถ้าคบกันอยู่ในสายตาผู้ใหญ่ก็อีกเรื่องใช่ไหม”

“ยายจันทร์!”

“อู๋ย! ลูกค้มา จันทร์ไปรับก่อนนะ”

น้องสาวเอียงคอ ส่งยิ้มแฉ่ง ก่อนจะวิ่งฉิวไปทางหน้าร้านที่มีลูกค้าเดินเข้ามาสองคน เขตแดนถอนหายใจ “ขออย่าให้ประวัติศาสตร์ซ้ำรอยเลย”

ดาริกาไม่ได้จริงจังกับคำตอบเท่าไร คนอายุสามสิบแปดอย่างเธอมีเหตุผลมากพอและความรักระหว่างหนุ่มสาวก็ไม่ใช่ว่าเหตุผลหลักในการใช้ชีวิต ความสัมพันธ์กับศุภฤกษ์ก็ปล่อยให้ไปตามธรรมชาติ ไม่เร่งรัด ไม่เลื้อยรัด ถ้าใช้สำหรับกันก็คงลงเองกันได้เอง

“สวัสดิ์คะ ได้จองไว้ไหมคะ” เธอต้อนรับแขกผู้ใหญ่ที่เป็นหญิงสาวสองคน ความสัมพันธ์น่าจะเป็นแม่ลูกกัน

“จองไว้ในนามคุณอัมพรคะ”

“คุณอัมพรคะ” เธอไล่ดูรายชื่อตามลิสต์ในมือ ก่อนจะพบว่าป็นห้องของศุภฤกษ์กับมารดาตนเอง อดเหลือบมองคนทั้งสองไม่ได้ โบทันคั้นเคียวอย่างบอกไม่ถูก “ทางนี้คะ”

“ไปคะน้องหลิว” เสียงเรียกของคนทางด้านหลังทำให้ชนอ่อนในกายลุกฮือ หันกลับมามองหน้าเด็กสาวที่อยู่ในชุดเดรสสีหวาน ผมยวสสวย โบทันวลลอบ ปากนิคจุมกหนอย ที่หูเสียบหูฟังที่สายลากยาวมาจากเครื่องเล่นแผ่นซีดีรุ่นใหม่ล่าสุดของยุคนี้

อย่าบอกว่าเป็นชื่อ ‘อੰนนา’ เจ้านายของเธอในห้วงเวลาปัจจุบันนะ

ดาริกาพลิกตัวออกมาเมื่อส่งแขกสองแม่ลูกที่ห้องอาหารซึ่งมีศุภฤกษ์กับมารดาอยู่ เธอแอบมองเด็กสาวที่ชื่อ ‘หลิว’ อยู่หลายครั้ง จนตอนนี้ค่อนข้างแน่ใจแล้วว่าเป็นคนเดียวกับ ‘อੰนนา’ เจ้านายของเธอ

“มายืนทำอะไรตรงนี้นะ”

ดาริกาสะดุ้ง พอเงยหน้าก็เห็นว่าเป็นเซตแดนที่สองมือถือถาดอาหารจนเต็ม

“ไม่มีอะไร” เธอว่าพลางจะกลับไปทำงาน แต่ก็โดนเรียกไว้

“เดี๋ยว!”

ดาริกากลับมาพร้อมสีหน้าตึงๆ เซตแดนคงไม่พินผลยหาตะเข็บเรื่องที่พูดไปก่อนหน้านี้ตอนนี่หรอกนะ

“เอาเข้าไปเสิร์ฟสิ”

“ไหมคะ พี่เอาเข้าไปเองเถอะ” จะให้เธอไปปรากฏตัวต่อหน้าคนพวกนั้นอีกรอบท่าทางจะไม่ไหว กลัวมารดาศุภฤกษ์เขม่นเรื่องแย่งโควตาอีก

“เฮ้ย! ถ้างั้นก็เปิดประตูให้หน่อยสิ”

คนจะเดินหนีวงกลับมาอีกหน สะบัดหน้าใส่พี่ชายแล้วเปิดประตูห้องอาหารให้แล้วรีบขึ้นอย่างรวดเร็ว

“อะไรของเขา” เซตแดนอุบอิบตามประสา เดินเข้าไปวางอาหารตามหน้าที่ ระหว่างนั้นก็รู้สึกถึงสายตาที่จับจ้องอยู่ตลอด แน่แน่นอนว่าเป็นศุภฤกษ์ หมอนั้นแสดงออกชัดเจนว่าไม่ชอบสีหน้าเขา

“ขอแก้วน้ำกับงานเพิ่มสองชุดคะ”

เซตแดนรับคำของอัมพรแล้วถอยออกมา ทว่าห่างมาไม่เท่าไรกลับรู้สึกถึงใครอีกคนที่เดินตามจึงเหลียวกลับไปมอง พบว่าเป็นเด็กสาววัยรุ่นที่นั่งอยู่ด้านในเมื่อครู่ “ต้องการอะไรเพิ่มหรือเปล่าครับ” เขาถามอย่างหวังดี เพราะประเมินดูแล้วไม่น่าใช่คนพื้นที่นี้

เด็กสาวไม่ตอบ กลับเดินผ่านไปเฉยๆ ทำราวกับเขาเป็นอากาศธาตุอย่างไรอย่างนั้น เซตแดนไหวไหวอย่างไม่มีอาการถือสา ยิ่งงักก็ถือว่าอายุเยอะกว่าจึงเดินไปหยิบชุดจาน ช้อนส้อม และแก้วไปเพิ่มให้ เสรีจก็เดินกลับไปยังครัวเพื่อเสิร์ฟอาหารโต๊ะอื่นต่อ ทว่าระหว่างนั้นหางตากลับเหลือบไปเห็นบางคนยืนหันหน้าหลังขวางอยู่หน้าห้องน้ำ ตอนแรกว่าจะไม่ยุ่งแล้ว แต่เดินไปเสิร์ฟอาหารมาอีกรอบ หลอนก็ยังยืนอยู่แบบนั้นจึงอดสงสัยไม่ได้ว่าจะมีเรื่องอะไรหรือเปล่า

“นี่เธอ! ไอเคใหม่”

เด็กสาวสะดุ้ง มองเขาหน้าตื่นๆ โดยไม่ตอบคำถามใดๆ เขาจึงขยับเข้าไปให้ใกล้ขึ้น

“อย่าเข้ามา!”

สองเท้าชะงัก ไม่กล้าเข้าไปมากกว่านั้น “มีอะไรหรือเปล่า”

“เออ คือ...ช่วยตามแม่ให้ฉันหน่อย” เธอบอกเสียงอ่อน ตาแดง หน้าแดงดังคนจะร้องไห้

“ได้ๆ จังร่อแป็บนะ”

“เดี๋ยวล!” เขตแดนชะงักฝีเท้าอีกหน สีหน้าคนจะร้องไห้ยังไม่สู้ดี

“ขอเปลี่ยนเป็นผู้หญิงสักคนดีกว่า”

ลับสนอยู่เหมือนกันที่จู่ๆ ก็เปลี่ยนใจ แต่ก็ยอมทำตามคำขอนั้นพอดีกับที่ดารีกากำลังเดินตรงมาจึงรีบไปตักหน้าไว้ “มาทางนี้หน่อย”

“ไปไหน จันทรียังอยู่”

“เถอะน่า”

ดารีกาพยายามฝืนแล้วแต่ก็สู้แรงไม่ไหว โดนลากมาจนถึงหน้าห้องน้ำ พอเห็นเด็กสาวยื่นน้ำตาคลออยู่ที่พลอยตกอกตกใจไปด้วย “เป็นอะไร เกิดอะไรขึ้น” ละล่ำละลักถามแล้วหันไปทางพี่ชาย “พี่รังแกเธอหรือ”

“จะบ้าหรือ ฉันมาเธอก็เป็นแบบนี้แล้ว”

ได้ยินแบบนี้ก็โล่งใจ ดารีกาจึงเดินเข้าไปเสียบเคียงถาม “เป็นอะไรหรือเปล่า มีอะไรให้ช่วยไหม”

เด็กสาวเหลือบมองไปทางเขตแดนที่อยู่ห่างออกไปอย่างกล้าๆ กลัวๆ “เออ คือ...” เธอเม้มปากแล้วคว้าแขนดารีกาให้เข้าไปใกล้มากขึ้น ก่อนกระซิบเสียงเบา “คือ...หนูมีเลือดไหล ตรงนั้น”

คนฟังขมวดคิ้วอยู่เพียงเสี้ยววิก็ประมวลผลได้ ก่อนถอนหายใจ “จันทรตรงนี้น่าจะเดี๋ยวลไปหาผ้าอนามัยให้” ดารีกาอุบแวนให้กำลังใจ ก่อนจะหมุนตัวกลับไปทางเดิม

“เธอเป็นอะไรนะ” เขตแดนเข้าประกบ ทั้งกังวลระคนอยากรู้

“ไม่มีอะไรหรอก เรื่องของผู้หญิงนะ” ดารีกาตอบกลวงๆ ดูท่าเด็กสาวน่าจะไม่อยากให้ใครรู้ ก็เหมือนกับเธอตอนที่รอบเดือนมาครั้งแรก ไม่กล้าบอกมารดาด้วยซ้ำ ยังดีที่ป้าแม่บ้านสูงวัยที่ค่อนข้างสนิทสนมกันอยู่ด้วยจึงคอยให้คำปรึกษาได้

เขตแดนยื่นเกาหัว ไม่เข้าใจประโยค ‘เรื่องของผู้หญิง’ เท่าไร เหลือบมองเด็กสาวก็ทำราวกับเขาจะเข้าไปทำร้าย จึงเลือกเดินตามน้องสาวไปแทน “ไม่มีอะไรจริงๆ หรือ”

“อืม พี่ไปช่วยงานเถอะ ทางนี้นี่ฉันจัดการเอง” ดารีกาตัดบท ผลักพี่ชายให้ไปช่วยเก็บจานโต๊ะที่เพิ่งเช็กบิล ส่วนตัวเองเดินเข้าไปหาเนตรนภาเพื่อถามหาผ้าอนามัยด้วยวันนี้ตนไม่ได้พกมา ซึ่งก็ให้ความร่วมมือกันอย่างดี ทั้งสองหายเข้าไปในส่วนหลังร้านอยู่ครู่ก็กลับออกมาพร้อมกับถุงกระดาษในมือ

“เข้าไปเปลี่ยนเถอะ เสื้อผ้าในนี้เป็นของใหม่ทั้งหมด แต่อาจจะเขยๆ หน่อยนะ พอดีเป็นของน้ำเจ้าของร้านนะ” ดารีกาส่งถุงกระดาษให้เด็กสาว “ใส่ผ้าอนามัยเป็นไซ้ใหม่”

“ไม่น่ายากมั้งคะ”

ดารีกาพยักหน้า ถ้าเด็กสาวเป็นคนเดียวกับอันนาเจ้านายของเธอ ย่อมฉลาดพอจะแก้ไขสถานการณ์ได้เอง “พี่จะยื่นรอตงนี่ ถ้ามีอะไรก็เรียกได้เลย”

“ขอบคุณคะ” เด็กสาวคว้าถุงกระดาษหายเข้าไปในห้องน้ำ ดีที่ช่วงนี้ลูกค้าค่อนข้างบางตาแล้ว เพราะเนตรนภาเขียนหน้าร้านแจ้งว่างดรับลูกค้าอสังกอินตั้งแต่ช่วงสองทุ่มจึงพอให้เธอมีเวลาอยู่ตรงนี้ ระหว่างนั้นก็ไม่มีบอกรักเล็กๆ น้อยๆ ในการเผชิญหน้าในช่วงมีประจำเดือนให้คนด้านในฟัง “ถ้ารู้สึกปวดท้องน้อยก็หาน้ำอุ่นจิบ แล้วก็หายากิน มันจะมียาแก้ปวดท้องประจำเดือนอยู่ถามร้านขายยาก็ได้ หรือถ้าไม่กล้าก็ต้องบอกแม่ให้รู้ ถ้ายังไม่ดีขึ้นต้องหากระเป๋าน้ำร้อนมาทาบท้องน้อยไว้ มันช่วยได้เยอะเลย”

คนด้านในเงียบ ไม่ตอบอะไร ได้ยินเพียงเสียงฉี่น้ำ ดารีกาจึงเงียบปากไปด้วย เธอยื่นรออีกราวห้านาทีก็ยังไม่เริ่มระแวงว่าจะมีอะไรเกิดขึ้นใหม่ ทว่ายังไม่ทันเรียกเด็กสาว เสียงคันทูจากใครบางคนก็ดังขึ้นเสียก่อน

“จันทร!”

ดารีกาสะดุ้งอีกเช่นเคย ทำไมคนยุคนี้ชอบมาเงียบๆ ไม่ส่งเสียงกันก่อนนะ

“มายืนทำอะไรตรงนี้”

“อะ...อ้อ จะเข้าห้องน้ำนะ” ตอบเสียงๆ ไปก่อน ขึ้นบอกว่ามายืนรอเด็กสาว ไม่รู้จะโดนซักไซ้อะไรต่อไหม

“แล้วเธอเห็นหลิวหรือเปล่า เด็กผู้หญิงที่เป็นแขกของแม่ฉัน หายมาเข้าห้องน้ำนานแล้ว แม่เธอให้มาตามนะ”

ดาริกายกมือกอดอก หันไปสบตาคนถาม “เป็นห่วงเธอเหรอ”

“หา! ก็ไม่...” ประโยคปฏิเสธหยุดแค่นั้น เห็นสีหน้าแววตาคนถามแล้วก็นึกครึ้ม ยกมือขึ้นกอดอกบ้าง “ถ้าใช่ แล้วจะทำไม”

ดาริกาย่นจมูก เบ้าปากหม่นได้ “เธออยู่ในห้องน้ำ เดียวก็คงออกมา” บอกแล้วก็กระแทกไหล่คนตัวสูงเดินห่างออกมา ยังจำได้ว่าอันนาเคยพูด “ถ้าพี่วันศุกร์ยังอยู่ หลิวคงแต่งงานตั้งแต่เรียนจบแล้วล่ะ”

“ฮึ! ปังกันตั้งแต่ตอนนี่เลยสินะ เด็กนั่นเพิ่งอายุสิบห้าเอง ไม่ควรมีรักในวัยเรียนไม่รู้หรือไง”

“บ่นอะไรของแก”

ดาริกาเบรกรู้ให้จางตัวโง่ เกือบเดินชนเขตแดนที่ไหลมาจากทางครัวเสียแล้ว “โอ๊ย! คราวหน้าส่งเสียงหน่อยได้ไหม หัวใจจะวาย”

“ฉันก็เดินของฉันมาดี๊ๆ แกนั่นแหละเป็นอะไร แล้วเด็กคนนั้นโอเคหรือยัง”

“ห่วงนักรักก็ไปดูแลสิ” ดาริกาสะบัดหน้าใส่ แต่ก็ไม่ได้เดินผ่านไปเฉยๆ แอ้งถาดอาหารในมือพี่ชายมา “ฉันไปเสิร์ฟเอง พี่ไปดูแลเด็กคนนั้นเถอะ ชิ!”

“อะไรอีกล่ะเนี่ย” เขตแดนที่โดนลูกหลงแบบงงๆ ยกมือเกาหัวอีกหน ก่อนจะตัดสินใจเดินไปทางห้องน้ำ นึกเป็นห่วงเด็กสาวอยู่เหมือนกัน

ดาริกาเพิ่งรู้ว่าไม่น่าหาหาใส่หัวก็ตอนเห็นเลขห้องที่ต้องเข้าไปเสิร์ฟอาหาร ‘ห้องของมารดาศุภฤกษ์’ เธอถอนหายใจเฮือกขณะเห็นคนที่นั่งอยู่ด้านในผ่านกระจกสีเทาหน้าประตู มือเล็กกำลังจะเคาะแล้ว แต่กลับสะดุ้งสุดแรงเมื่อได้ยินเสียงเคาะลอดออกมา

“ฉันเลิกไม่ได้หรอก ฉันห่วงอนาคตลูก”

ดาริกายับหลบข้างประตูโดยอัตโนมัติ สถานการณ์ตอนนี้จะเข้าไปก็ไม่น่าดี จะเดินหลบออกไปก็กลัวจะถูกเห็นอีก

“เธอจะปล่อยให้มันเป็นแบบนี้หรือ ถ้าวันหนึ่งวันศุกร์รู้เข้า...”

“ฉันไม่มีทางเลือกไม่รู้เรื่องนี้เด็ดขาด” เสียงคนข้างในเงิบไป พร้อมกับร่างกายของคนแอบฟังที่พลอยเย็นเฉียบไปด้วย

“จันทร์”

ดาริกาแทบหยุดหายใจ สะดุ้งโหยงจนข้าวของในมือแทบร่วงหล่น

“ระวัง!” เป็นศุภฤกษ์ที่เข้ามาช่วยหยิบทันที ไม่นั่นคงกระฉาบเต็มพื้นไปแล้ว “มายืนทำอะไรตรงนี้นะ”

“อะ...อ้อ เรามาเสิร์ฟของหวานนะ” ตอบพลางเหลือบตาขึ้นมองเขา เพิ่งเห็นว่ามีเด็กสาวยืนเยื้องๆ อยู่ทางด้านหลัง

“เข้าไปสิ”

“อะ...อืม” ด้วยความสติไม่อยู่กับเนื้อกับตัวจากเรื่องที่ได้ยินเมื่อครู่ เธอจึงยื่นมือไปแย่งถาดมาถือ แต่ศุภฤกษ์ก็ยื่นมือ

“เปิดประตู”

“อ้อ” เงอะงะจนรู้สึกตัวเองเป็นคนโง่ไม่รู้ ดาริกาหมุนตัวไปเคาะประตูก่อนจะเปิดเข้าไป คนด้านในเห็นก็เอนหลังพิงพนัก หยิบน้ำขึ้นมาจิบอย่างมีพิธี พอสุภฤกษ์กับเด็กสาวเข้าไปข้างในก็ปิดประตูทันทีโดยไม่ตามเข้าไปด้วย เธอทำตัวไม่ถูกกับสถานการณ์เช่นนั้น อีกทั้งเธอก็ไม่เกี่ยวกับเรื่องนี้

พอห่างออกมาก็เป่าปากอย่างโล่งอก อดไม่ได้ที่จะหันกลับไปมอง เธอไม่เคยรู้เลยว่าภายใต้ใบหน้าที่ประดับไปด้วยรอยยิ้มของศุภฤกษ์นั้นซ่อนอะไรไว้บ้าง

ยิ่งคิดก็ยิ่งปวดหัว สาวเท้าไปสมทบกับทุกคนในครัวเพื่อจัดการงานที่เหลือ พักใหญ่ต่อมามารดาของศุภฤกษ์เรียกเช็กบิล แน่ใจว่าเธอให้เนตรนภาจัดการไป ตอนกลุ่มนั้นเดินออกมา เธอก็พยายามหลบเลี่ยง ทว่าเด็กสาวคนนั้นก็เดินตรงมาหาพร้อมกับศุภฤกษ์

“ขอบคุณนะคะพี่จันทร์ แล้วฉันจะฝากพี่วันศุกร์เอากะโปรงมาคืน”

“ไม่เป็นไร” เธอยกมือขึ้นส่าย “น้ำเนตรบอกเรื่องเล็กน้อยนะ แล้วอย่าลืมที่พี่บอกล่ะ” ดาริกาย้ำถึงทริกเล็กๆ น้อยๆ ที่บอกเด็กสาวไป

“คะ ขอบคุณอีกครั้งนะคะ”

ดาริกาส่งยิ้มคล้ายจะบอกว่าเรื่องเล็ก

“เจอกันพรุ่งนี้นะ”

อันนี้เป็นคำบอกมาจากศุภฤกษ์ เธอจึงพยักหน้าแล้วโบกมือลาคนทั้งสอง สายต่ายังมองตามแล้วก็อดซ้ดซ้นทับกับภาพที่เคยเห็นในอนาคตไม่ได้ ตอนนั้นแม้พวกเขาจะยังไม่สามารถแสดงความรู้สึกได้มากนัก แต่ก็ดูเหมาะสมกันดี

แล้วทำไมฉันถึงรู้สึกหายใจไม่ค่อยออกแบบนี้ล่ะ

อาการแบบนี้แทบไม่เคยเกิดขึ้นในช่วงสามสิบแปดปีที่ผ่านมา แต่ก็ใช่จะไม่รู้ว่าหมายถึงอะไร

“คุณพ่อ!”

น้ำเสียงตื่นๆ ทำให้ดาริกาจับใจองแผ่นหลังคนที่เดินห่างออกไปอีกหน จึงเห็นว่าผู้ชายคนหนึ่งอายุไม่น่าเกินสี่สิบในชุดข้าราชการเดินเข้ามาหากกลุ่มของศุภฤกษ์กับมารดา

“พ่อมารับกลับบ้านนะ” ท่าทีคำพูดคำจาของบิดาศุภฤกษ์อ่อนโยนรื่นหู ใบหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส แถมยังทักทายแขกทั้งสองคนของภรรยาด้วย “อรวะจะไปเล่นที่บ้านก่อนสิ”

“ไว้โอกาสหน้าดีกว่าคะ พ่อยายหลิวรออยู่นะคะ”

“นั่นคราวหน้าแวะมาพักที่บ้านนะ ไม่ต้องไปค้างโรงแรมหรอก” บิดาของศุภฤกษ์กล่าวอย่างเป็นมิตร

“คะ จันเราไปก่อนนะคะ”

แขกทั้งสองคนปลีกตัวไปอย่างรวดเร็ว ทิ้งให้สามคนพ่อแม่ลูกยืนเผชิญหน้ากัน

“กลับบ้านเถอะ” บิดาของศุภฤกษ์เดินกลับไปทีรด โดยมีสองแม่ลูกเดินตามไปห่างๆ

ภาพดังกล่าวก็เหมือนครอบครัวปกติธรรมดา ดาริกาดสงสัยไม่ได้จริงๆ ว่าทำไมมารดาศุภฤกษ์ถึงเอ่ยเรื่อง ‘หย่า’ ขึ้นมา

“มายืนส่งครอบครัวแฟนเธอ”

ดาริกาสะดุ้งอีกเช่นเคย หันกลับไปพาดแขนพี่ชายเผียะ “เล็กย่องมาเงียบๆ ได้ไหม นี่ถ้าจันทร์เป็นโรคหัวใจ คงตายไปหลายรอบแล้ว”

“พูดอะไรไม่เป็นมงคล” เขตแดนว่า แล้วยกมือกดต้นคอเล็กดึงเข้ามาชิด “ห้ามมีความรักในวัยเรียน”

“รู้แล้วละน่า บอกตัวเองเถอะ” ดาริกาศอกกลับแล้วเดินหนีเข้าไปด้านใน ซึ่งตอนนี้แขกทยอยกลับเกือบหมดแล้ว จึงปล่อยให้พนักงานรับเงินเดือนทำหน้าที่เก็บข้าวของที่หลงเหลือ ส่วนเนตรนภาและครอบครัวของเธอนั่งกันอยู่โต๊ะอาหารที่จองไว้ในตอนแรก และบัดนี้อาหารได้ถูกนำมาเสิร์ฟใหม่เป็นที่เรียบร้อยแล้ว

“เนตรต้องขอบคุณทุกคนมากเลยนะคะที่ช่วย เกรงใจมากเลยคะ”

“เกรงใจเกรงใจอะไร คนกันเองทั้งนั้น”

คำพูดของบิดาเล่นเอาคนที่เพิ่งทิ้งตัวลงนั่งอ้อมยิ้มกริ่ม “นั่นสิคะ เราก็คนคุ้นเคยกันทั้งนั้นใช่ใหม่มะคะ” ดาริกาทาพวก ซึ่งทางนั้นก็รับมุก พยักพยิดเห็นด้วยเต็มที่

“อะแหม่ม” ไพรัชกระแอมกระไอซัด เพราะตอนแรกไม่ได้พยายามจะสื่อไปทางนั้นเลย

ดาริกาไม่สนใจ ผินหน้าไปทางบุคคลที่อยากให้ตกลงปลงใจกับบิดา “จันทร์มาเล่นกับน้ำเนตรบ่อยๆ ได้ใหม่มะคะ”

“ได้สิจ๊ะ แต่ที่นี้ไม่ค่อยมีอะไรน่าสนใจหรอกนะ”

“มีลิดะ น้ำเนตรหน้าสนใจออก” ดาริกาตอบเสียงใส พร้อมโบหน้ายิ้มแฉ่ง

แน่นอนว่าอากับปิริยาเหล่านี้ ทุกคนล้วนมองว่าแปลกประหลาด จนผลอดันสบตาทันครั้งแล้วครั้งเล่า

“น้ำเนตรคบใครอยู่หรือเปล่าคะ”

คำถามยิงตรงของเธอ เล่นเอาบิดาที่จับน้ำอยู่ถึงกับสอหลักจนยาจำปาต้องช่วยตบหลัง ส่วนคนโดนถามก็หน้าแดง
เรื่อ หลบตาลงต่ำอย่างเขินอาย มีเพียงดาริกากับเขตแดนที่รอฟังอย่างลุ้นเต็มที่

“ไม่มีหรือจ๊ะ น้ำทำแต่งงานจนไม่มีเวลาไปเจอใครนะ”

“เหมือนพ่อจันทร์เลยคะ”

“แค่นี้”

ไพรัชสอหลักอีกหนอย่างไม่ทันตั้งตัว มองบุตรสาวตาเขียวบ๊ัด “ยายจันทร์!”

“จันทร์พูดอะไรผิดหรือ” สีหน้าทำราวกับไม่รู้โอ้โหนโอ้เห่น ทำเอาจำปากับเขตแดนกลั่นขำ

โดนถามกลับเช่นนั้นไพรัชก็ถอนหายใจ เหลือบมองไปทางเนตรนภาที่หน้าแดงก่ำ ประหนึ่งเด็กสาวคนก่อนที่เขา
คุ้นเคยมาตั้งแต่เด็ก

“พี่ขอโทษแทนลูกๆ ด้วยนะ” ไพรัชว่าพลางตักกับข้าวใส่จานให้คนที่นั่งตรงข้าม

เนตรนภาส่ายหน้า “ไม่เป็นไรคะ หนูจันทร์น่ารักดีออก”

“ใช่ไหมคะ ถ้าน้ำเนตรไม่ติดคิดว่าจันทร์เป็นลูกสาวก็ได้ล่ะคะ” ไม่รือให้ขาดตอน ดาริกายิงตรงไปอีกหน

“ยายจันทร์”

เสียงบิดาดูไม่จริงจรงราวกับยอมแพ้กับฝีปากของบุตรสาวเวอร์ชันนี้ ส่วนยาจำปากับเขตแดนต่างแอบยกนิ้วโป้ง
ให้อย่างถูกอกถูกใจ

“ได้ไหมคะ” ไหนๆ ก็ไหนๆ ตีเหล็กต้องตีตออ่อน เร่งเอาคำตอบเสียหน่อยคงไม่เป็นไร พร้อมกับกะพริบตาปริบๆ
อย่างออกอ้อ

เนตรนภาเลิกสออยู่บ้าง ทำที่เขินอายอย่างเก็บอาการไม่ค่อยอยู่ “ได้จ๊ะ”

“ขอบคุณคะ” ดาริกายิ้มกว้างแล้วก้มหน้าก้มตากินข้าวอย่างสบายอารมณ์ ระหว่างนั้นก็ไม่ได้ลืมเก็บรายละเอียด
เหลือบมองคนนั้นที่ คนนี้ที่เพื่อดูว่ามีใครไม่พอใจ หรือกระอักกระอ่วนอะไรไหม ดีที่นอกจากความไม่คุ้นชินก็ไม่เห็นว่าใคร
จะไม่พอใจอะไร จึงผ่อนคลายมากกว่าเดิม

ถ้าบิดามีใครสักคน ยามเผชิญหน้ากับความสูญเสียก็อาจไม่เสียศูนย์จนถึงสติกลับมาไม่ได้เหมือนครั้งที่แล้ว
เพราะไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น เธอก็ยังอยากให้อบิดามีชีวิตอยู่ต่อไป

บรรยากาศบ้านสวนค่อนข้างเงียบสงัดจนได้ยินเสียงหิ่งห้อย ดาริกาและครอบครัวกลับมาถึงบ้านก็เกือบสี่ทุ่ม
แล้วจึงแยกย้ายกันพักผ่อนตามประสา ดาริกาอาบน้ำเสร็จก็ยังไม่เข้านอน เพราะติดนิสัยอย่างหนึ่งนับตั้งแต่ย้อนเวลา
กลับมาคือ ‘การเขียนบันทึกประจำวัน’ เธอกลัวว่าวันหนึ่งหากตื่นมาแล้วกลับไปอยู่ในช่วงเวลาปัจจุบันของตัวเองแล้วดา
ริกาในเวลานี้จะสับสนว่าเกิดอะไรขึ้น อีกทั้งยังอยากเล่าเรื่องราวในอนาคตให้ใครสักคนได้รู้เพื่อเตรียมตัวเตรียมใจกับสิ่งที่
พบเจอและการเปลี่ยนแปลงต่างๆ ไม่รู้เหมือนกันว่าดาริกาเวอร์ชันเยอหยิ่งจองหอนั้นจะเชื่อไหม แต่ก็ถือว่าการไว้ดีกว่าแก้

หลังใช้เวลาบันทึกเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นวันนี้ร่วมสิบห้านาที สิ่งที่เอะใจที่สุดคงไม่พ้นเรื่องราวของครอบครัวศุภฤกษ์
ซึ่งไม่ว่าช่วงเวลาไหนก็ไม่เคยรับรู้อะไร

“ต้องถามสถานการณ์ครอบครัววันศุกร์” เธอเขียนจดจอนตัวโตๆ เอาไว้ก้นลิ้ม ถอนหายใจเสือกใหญ่ให้แก่ความ
เหนื่อยอ่อนของวันนี้ ปิดคอมพิวเตอร์ที่โต๊ะหนังสือแล้วลุกเดินไปที่เตียง จังหวะที่ผ่านหน้าต่างซึ่งเปิดรับลมไว้ก็เห็นว่าสวนผักที่
ติดไฟไว้ทั่วบริเวณมีคนหนึ่งนั่งอยู่ที่แคร่ไม้ไผ่

วินาทีแรกชนลูกก่อนเลย ไม่ใช่ว่าการย้อนเวลามาจะทำให้เห็นสิ่งลึกลับไปด้วยหรอกนะ แต่พอเพ่งมองดีๆ กลับ
เป็นบิดาของเธอนั่นเอง ไม่ใช่ผีเสื้อที่ไหน

“พอไปนั่งทำอะไรสักอย่าง ดีนนี่ เนี่ย” ยกมือลูบหน้าอกตัวเองละหนึ่ง คราแรกก็ไม่สนใจอะไร ทว่าพอเห็นเตียงนอน แล้วคิดว่าพรุ่งนี้อาจไม่ได้ตื่นมาที่นี้ก็อดคิดไม่ได้ว่าพานอากาศกำลังเผชิญปัญหาส่วนตัวอะไรหรือเปล่า ถ้านับอายุแล้วตอนนี้ เธอก็ถือว่ารุ่นราวคราวเดียวกับท่าน แถมรู้เรื่องราวในอนาคตข้างหน้าอีก อาจช่วยแสดงความคิดเห็นอะไรบ้างก็ได้ คิดได้ดังนั้นก็เปลี่ยนเส้นทางไปที่ประตู เดินลงบันไดไปอย่างแผ่วเบาที่สุดด้วยกลัวว่าอย่าจำปาที่มีห้องพักอยู่ด้านล่างจะได้ยิน

“พอ...” ดาริกาส่งเสียงไปก่อนจะถึงตัว ซึ่งท่านก็หันกลับมามองอย่างตงใจระคนสงสัย

“มีอะไรหรือเปล่าลูก ทำไมยังไม่นอนล่ะ”

“จะนอนแล้วละ แต่เห็นพอนั่งอยู่เลยลงมาดูสักหน่อย” เธอว่าพลางนั่งลงข้างๆ “พอมีเรื่องกลุ่มใจหรือ”

“เปล่าๆ”

ยิ่งปฏิเสธก็ยิ่งรู้สึกว่ามี ดาริกาเอียงคอจับจ้องใบหน้าบิดา “เรื่องเงินหรือ หรือว่าสุขภาพ”

ถึงจะอุ่นใจในช่วงนี้บุตรสาวสนใจตัวเองมากกว่าเมื่อก่อน แต่ต่อให้มีปัญหาจริงๆ คนเป็นพ่อก็ไม่ต้องการให้ลูกรับรู้ด้วย “ไม่มีอะไรจริงๆ พ่อแข็งแรงดี ส่วนเรื่องเงินก็...ดูสิ ผักในสวนโตวันโตคืนขนาดนี้ จะมีปัญหาได้ยังไง”

ดาริกาพยักหน้าช้าๆ หันมองสวนผักขนาดสองไร่ตรงหน้า “นั่นก็คงเรื่องหัวใจ” มีเสียงคล้ายล่ำลือลมหายใจตัวเองดังหลังจากนั้นจึงค่อนข้างแน่ใจว่าตายถูก เธอจึงเหล่มองแล้วยิ้มช้า “ทำไมคะ ยังตัดสินใจไม่ได้หรือ”

“ตัดสินใจ ตัดสินใจอะไรกัน พ่อไม่ได้คิดเรื่องนั้นสักหน่อย” ไพรัชผินหน้าหนี ไม่กล้าสบตาบุตรสาว

“ปฏิเสธไปก็ไม่มีประโยชน์ หน้าพ่อบอกหมดแล้ว” ดาริกาตักคอ อดเทียบผู้ชายยุคนี้กับยุคใหม่ไม่ได้ ดูเหมือนสิ่งที่แตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัดจะเป็นความมั่นใจในตัวเองนี่ละ

บิดายังคงเงิบไม่พูดไม่จา ดาริกาเลยเอ่ยขึ้นลอยๆ “จันทร์อยากให้คุณมีความสุข ไม่ว่าจะปีไหน อีกห้าปี สิบปี หรือยี่สิบปี อีกหน่อยที่แดนกับจันทร์ก็ต้องแต่งงานไป พ่อจะยังเหงาอะ”

“พ่อก็ตามไปเลี้ยงลูกให้จันทร์กับไอ้เจ้าแดนไง”

“จันทร์ไม่ห้ามหรอกถ้าพ่อจะทำอย่างนั้น แต่จันทร์อยากให้คุณได้ใช้ชีวิตของตัวเองบ้าง ไม่ต้องเสียสละหรือทำเพื่อพี่แดนกับจันทร์ไปทั้งหมดหรอก พ่ออยากกินของอร่อยก็กินได้เลย อยากเที่ยวก็เที่ยวได้เลย อยากรักใคร่รักใคร่ได้เลย”

ความคิดเกินวัยของบุตรสาวทำให้ไพรัชแปลกใจ กระนั้นความเอ็นดูก็มากกว่า จึงยื่นมือไปลูบกลุ่มผมยาวที่รวบมัดไว้เป็นหางม้าต่ำ “ไม่กลัวพ่อสนใจคนอื่นจนลืมเราหรือไง”

ถ้าเป็นเด็กๆ ก็ตอบได้เลยว่ากลัว แต่เธอตอนนี้คือผ่านโลกมาสามสิบแปดปีแถมยังโดดเดี่ยวมาครึ่งก่อนชีวิต การได้เห็นท่านมีความสุขกับครอบครัวใหม่ย่อมดีกว่าจากไปเพราะตรอมใจกับการสูญเสียพี่ชาย

“ไม่หรอกค่ะ อีกอย่างน่าเนตรก็เป็นคนดี คงไม่ทำให้พ่อเสียคนหรอก”

โดนตอกกลับซึ่งๆ หน้า ไพรัชก็อึ้งไปชั่ววินาที ก่อนจะยื่นมือไปเขมมะเหงกลูกสาวเสียหนึ่งที่ “ไอ้ลูกคนนี่ ใครบอกกันว่าพ่อจะลงเอยกับน่าเนตร”

“ไม่มีใครสนใจพ่อแล้วละ ลงเอยกับน่าเนตรนั่นแหละดีแล้ว” ดาริกาแซวที่เล่นที่จริง ซึ่งตอนแรกบิดาก็ยิ้มแยมอยู่หรอก แต่จู่ๆ สีหน้าก็เฉือนไป

“อย่าดีกว่า พ่อ...”

“คนเราทำผิดกันได้ค่ะ อดีตที่ผ่านมาแล้วก็ให้ผ่านไปเถอะ อนาคตต่างหากที่สำคัญ” ดาริกาคว้ามือบิดามามากุม “จันทร์ว่าพ่อลองเปิดใจคุยกับน่าเนตรดูให้รู้ว่าเธอคิดยังไง ดีกว่ามานั่งคิดเองเออเอง แต่จันทร์ว่าคนเกลียดกันเขาไม่แสดงออกแบบที่น่าเนตรเป็นนะ เกลียดกันต้องไม่ยุ่งเกี่ยว ไม่เจอหน้าสิ แต่ที่น่าเนตรก็ดีกับครอบครัวเราออก จันทร์ยังแอบรู้ว่าตอนย้ายไปหาหมอที่โรงพยาบาลคราวก่อน น่าเนตรก็ไปเป็นเพื่อน คอยช่วยเหลือแถมยังมาส่งถึงบ้านด้วย”

ข้อนี้ไพรัชไม่รู้มาก่อน มารดาบอกแต่เพียงว่าจ้างรถมาส่ง เพราะวันนั้นเขาติดธุระถึงไปเป็นเพื่อนไม่ได้

“อย่าคิดมากเกินไป อายุก็ขนาดนี้แล้ว” ดาริกาแซวซ้ำๆ เพื่อคลี่คลายบรรยากาศตึงเครียด

“ผมเห็นด้วยกับจันทร์”

เสียงที่ดังมาก่อนตัวไม่ต้องเดาก็รู้ว่านี่เป็นใคร ดาริกาตักคอ ก่อนเขตแดนจะเดินมาถึง “แอบฟัง นิสัยไม่ดี!”

“ฉันไม่ได้ตั้งใจสักหน่อย” มือใหญ่ยื่นมาเขย่ากลุ่มผมยาวที่รวบมัดไว้อย่างมันเขี้ยว เขาก็เป็นอีกคนที่กำลังจะเข้านอนแต่เห็นบิดากับน้องสาวนั่งคุยกันอยู่จึงลงมาสมทบ ทันได้ยินสิ่งที่คาริกาพูดอยู่เยอะเหมือนกัน “ผมเห็นด้วยกับจันทร์ทุกเรื่องเลย พ่อทำในสิ่งที่ตัวเองต้องการเถอะครับ ไม่ต้องทุ้มเทเพื่อเราสองคนขนาดนั้นหรอกครับ อีกไม่กี่ปีผมก็เรียนจบแล้ว พ่อทำงานเดียวผมช่วยส่งยານี้เรียนเอง”

“เอาตัวเองให้รอดก่อนเถอะ” คาริกาย่นจมูก สำหรับเขตแดนเธอไม่ขออะไรเลย ขอแค่เขามีชีวิตอยู่ก็พอ

“ฉันเอาตัวรอดอยู่แล้ว แกนั่นแหละ!”

เขตแดนแกล้งขย่ำหัวอีก คาริกาเลยสูกลับ “ไอ้พี่แดน!”

“พอแล้วๆ ทะเลาะกันเป็นเด็กๆ” ไพรซ์เป็นตัวกลางห้ามทั้งสอง ดึงเขตแดนมานั่งอีกฝั่ง แล้วจับมือทั้งสองคนมากุมไว้ “ขอบใจพวกแกสองคนมากนะ พ่อจะลองคิดให้ดีๆ อีกที”

คาริกากระชับมือ เอียงศีรษะขบไหล่บิดา “ไม่ว่าพ่อจะตัดสินใจยังไง รู้เอาไว้ว่าจันทร์อยากให้เรามีความสุขที่สุด”

“ผมด้วย”

ไพรซ์กระชับมือลูกทั้งสอง ทั้งซึ่งใจ ทั้งตื่นตันใจ เขาจริงๆ ก่อนหน้าก็ไม่เคยคิดเรื่องแต่งงานใหม่เพราะค่อนข้างเข็ดกับความรักและอยากทุ้มเททุกอย่างให้แก่ลูกๆ เพื่อชดเชยที่ไม่สามารถรักษาครอบครัวไว้ได้ พ่อได้ฟังความคิดเห็นจากทั้งสองก็ราวกับปลดล็อกบางสิ่งในใจ ‘ไม่ว่าจะอายุเท่าไร เราก็สามารถเริ่มต้นใหม่ได้เสมอ’

ที่หน้าประตูบ้าน จำปายืนมองลูกและหลานๆ อิงขบไหล่กันด้วยรอยยิ้ม คลอเคล้ากับเสียงกระดิ่งที่ตั้งขึ้นพร้อมสายลมที่พัดผ่าน ช่างเป็นคำคืนที่อบอุ่นไปด้วยความสุขเสียจริงๆ

บางสิ่งที่ไม่เปลี่ยนแปลง

การตื่นมาแล้วพบว่ายังอยู่ในช่วงเวลาของอดีตทำให้ดาริกามีความสุขในทุกวัน เธออยู่ในเวลานี้มาได้เกือบสองเดือนแล้ว ทุกอย่างดูปกติจนคล้ายกับว่าช่วงเวลาเมื่อครั้งอดีตตั้งแต่เด็กจบจนเธออายุสามสิบแปดประหนึ่งฝันตื่นหนึ่ง กระนั้นเธอก็ไม่ได้ปล่อยปลดละเลยยังคงเต็มที่กับทุกคนและทุกสิ่งเสมอ ทั้งขยันพ่าย่าจำปาไปหาหมอ แนะนำบิดา สานสัมพันธ์กับเนตรนภา หรือแม้แต่เรียกร้องให้เซตแดนกลับมาบ้านบ่อยเท่าที่จะทำได้ อย่างเช่นช่วงวันหยุดนี้เขาก็ยอมกลับมา ซึ่งกิจกรรมที่ทำร่วมกันก็ได้มีอะไรแตกต่างกันไป ดูหนัง ฟังเพลง ทำกิจกรรมในสวน และไปช่วยงานที่ร้านรสเลิศ ทุกวันดำเนินไปด้วยความสุขทั้งเรื่องเพื่อนและครอบครัว จนคิดว่าถ้าวันไหนล้มตาศื้นขึ้นมาแล้วต้องกลับไปอยู่อย่างโดดเดี่ยวก็คงไม่เสียตายอะไรแล้ว

“เลิกมองหน้าฉัน แล้วเข้าไปสักที”

คำบ่นของพี่ชายเล่นเอาคนยืนมองย่นจมูก ด้วยความที่บิดาแวะมาส่งเธอที่โรงเรียนก่อนจะไปส่งเซตแดนที่ท่ารถประจำทาง มหาวิทยาลัยของเขาอยู่ห่างไปประมาณ ๗๐-๘๐ กิโลเมตร ใช้เวลาเดินทางประมาณสองชั่วโมง กลับบ้านแต่ละครั้งจะกลับช่วงเช้า เพราะไม่มีเรียนช่วงเช้าวันจันทร์

“อย่าลืมหันหน้ามาคุยกับฉันนะ ดูตัวเองดีๆ ห้ามเที่ยวกลางคืน หรือถ้าอยากเที่ยวก็ห้ามเมาเกินไป อย่าลืมหิว. หาฉันทุกวันทั้งตอนเช้าและก่อนนอน แล้วก็...”

“ตกลงแกเป็นน้องหรือเป็นย่าฉันเนี่ย บ่นอยู่ได้”

“จันทร์พูดก็เพราะเป็นห่วงนะ” ดาริกาหน้าบูดบึ้ง อยากสวนนกว่าถ้ารู้ว่าตัวเองจะเป็นไงในอนาคตคงจะพูดมากอยู่ไหม

“เออ รู้แล้วๆ รีบเข้าไปได้สักที ฉันจะสายแล้วเนี่ย” เซตแดนไถ่ราวไม่สนใจ ดิ่งประตูดึงญี่ปุ่นคันเก่งของบิดาเพื่อจะปิดแต่ก็โดนมือเล็กคว้าไว้อีก

“อย่าลืมนะ ต้องระวัง...”

“อุบัติเหตุ” เซตแดนต่อประโยคที่ได้ฟังมาเกือบรอบรอบได้ทันที “ฉันจะระวังตัวโอเคไหม บ่นเป็นยายแก่ไปได้”

ดาริกาตัววัดค้อน ในใจพืดพืดเต็มที ‘อายุสามสิบแปดแก่ตรงไหนนะ!’ เธอเลิกสนใจพี่ชาย หันไปทางบิดา “พ่อขับรถดีๆ นะ เจอกันตอนเย็นค่ะ”

ไฟรัยยิ้มรับ สตาร์ตรถแล่นห่างออกมา ตาก็ไม่วายเหลือบมองกระจกหลัง เห็นลูกชายเหลือยมองน้องสาวอยู่เหมือนกัน

“แล้วทำเป็นคุณน้อง”

“อะไร ผมไม่ได้ทำอะไรสักหน่อย” เซตแดนตีหน้าซื้อ

ไฟรัยหัวเราะ สายตาจับจ้องถนนเบื้องหน้า “ถึงจันทร์จะดูแปลกไปแต่พ่อว่าแบบนี้ก็ดีนะ อย่างน้อยก็ไม่เก็บกดเหมือนเมื่อก่อน ไม่เรียกร้องกลับกรุงเทพฯ ด้วย”

“จันทร์บอกผมว่าจะไม่กลับไปแล้ว ไม่อยากเรียนหมอด้วย” เซตแดนเสริม ในใจนึกเป็นห่วงขึ้นมา “พ่อว่าเกิดอะไรขึ้นกับจันทร์หรือเปล่า ทำไมจู่ๆ ถึงเปลี่ยนไปขนาดนี้”

“พ่อก็รู้เท่าที่แกรู้นั้นแหละ”

ตอนสอบถามดาริกาเอาแต่บอกว่าฝันร้าย ไม่อยากให้ทุกคนและตัวเองมีจุดจบเหมือนความฝันพวกนั้น จึงพยายามปรับตัวและแสดงความรักต่อทุกคน

“หวังว่าจันทร์จะลืมฝันร้ายนั้นเร็วๆ ผมไม่อยากให้มันไม่มีความสุข”

“พ่อก็หวังอย่างนั้น” ไฟรัยส่งยิ้มผ่านกระจกให้ลูกชาย ฝันที่ลูกสาวเคยเล่าให้นั้นน่ากลัวและหดหู่จริงๆ ซึ่งหากเกิดขึ้นจริง เขาก็คงรับไม่ได้เช่นกัน

ดาริกายื่นมองรถของบิดากับพี่ชายแล่นหายไปตามท้องถนน แล้วค่อยเดินเข้าไปในโรงเรียนซึ่งช่วงนี้บรรยากาศค่อนข้างดีเครียด เพราะใกล้ช่วงสอบมิดเทอมเข้ามาทุกที

“จันท์!”

เสียงเรียกที่ดังจากด้านหลังทำให้เธอหันกลับไปมอง พบว่าเป็นปัทมาที่เพิ่งมาถึงโรงเรียนเหมือนกัน

“หวัดดี” เธอทักทายเสียงเบา ในใจยังขุ่นข้องกับการถูกพี่ชายค่อนข้างแคะว่าแก่

“เป็นอะไร หน้าบูดแต่เช้า” ปัทมาเอียงคอมอง ระยะเวลาหลังๆ ดาริกาค่อนข้างเฟรนด์ลีและยิ้มแย้มแจ่มใส จึงแอบกลัวว่าจะกลับไปนิสัยเหมือนช่วงแรกๆ ที่ไม่สนใจใครและเย่อหยิ่งจองหงอง

“ไม่มีอะไรหรอก โดนพี่แดนทวนอารมณ์นะ”

“พี่แดนไหน” ปัทมาคิ้วขมวด เหมือนชื่อนี้จะคุ้นหูอยู่

“พี่ชายฉันนะ จบจากที่นี่เหมือนกัน แก่กว่าเราสองปี” ดาริกาตอบอย่างไม่ปิดบัง

“หา!”

คำอุทานเล่นเอาเธอสะดุ้ง แกมปัทมายังขยับมายืนดักหน้า สองมือจับต้นแขนเธอแน่น

“พี่แดน! เซตแดนนะเธอ ที่สูงๆ หล่อๆ เรียนก็เก่ง กีฬาก็เก่งอะนะ”

“ก็น่าจะใช้แหละมั้ง” สูง เรียนเก่ง กีฬาก็ช้ออยู่ แต่ชื่อหล่อค่อนข้างไม่เห็นด้วยนิดๆ

“อ้อร้าย!” ปัทมากรี๊ดร้องแบบไม่สนสายตาใคร จนดาริกาต้องยกมือปิดหูแล้วเดินหนี

“น้องสามี รอดด้วยสิ”

พอได้ยินคำนี้ดาริกาเปลี่ยนเป็นวงปริวิตันที ไม่คิดเลยว่าเซตแดนจะเป็นคนดังของโรงเรียนขนาดนี้

“ตอนนี่พี่แดนเป็นไบบ้าง มีแฟนหรือยัง แล้วพี่เขาจะมาอีกวันไหน ฉันไปเที่ยวบ้านแกได้ปะ” ปัทมายังวิ่งตามมาถามนู่น ถามนี่ จนมาถึงห้องเรียนยังไม่วายมานั่งยิ้มแฉ่งอยู่ข้างๆ

ดาริกาถอนลมหายใจ เก็บกระเป๋าให้เข้าที่เข้าทาง วันนี้เป็นเวรทำความสะอาดและดูแลความเรียบร้อยของห้อง จึงเตรียมลูกไปลบกระดานดำ

“ฉันทำให้อ้อ เหมือนปัทมาจะรู้ว่าเธอกำลังจะทำอะไร จึงลুকนำหน้าไปก่อน

ดาริกาออกแนวขำกึ่งระอากใจ ลุกเดินไปทำหน้าที่ตัวเองอย่างไม่เอาเปรียบใคร

“ตกลงพี่แดนมีแฟนยัง”

“ไม่รู้...” ดาริกาตอบไปตามตรง

“แกไม่เคยถามเธอ”

เธอส่ายหน้าแล้วค่อยไปตามความรู้สึกนึกคิด “พี่น้องไม่จำเป็นต้องรู้เรื่องส่วนตัวกันหรอก ขอแค่เขามีความสุขและปลอดภัยก็พอ”

คำพูดคำจรรวผู้ใหญ่อทำให้ปัทมากะพริบตาปริบๆ อาจไม่ถึงกับแปลกใจเพราะได้ยินบ่อย แต่ก็ยังไม่ค่อยชินเท่าไร

“ว่าแต่วันนี้เกิดเรื่องอะไรหรือเปล่า ทำไมบรรยากาศห้องเรามาแปลกๆ” ดาริกาสังเกตได้ตั้งแต่เข้ามา เพื่อนๆ ที่เคยโหยงเหวตามประสา กลับจับกลุ่มกันสีหน้าเคร่งเครียด

“เครียดเรื่องสอบละมั้ง” ปัทมาคาดเดา

ดาริกาคิดว่าไม่น่าใช่ เพราะเธอเข้าใจจริง คนที่จริงจังกับการสอบมีไม่ถึงครึ่งห้องเพราะมีเป้าหมายในการเรียนต่อชัดเจน ส่วนอีกเกือบครึ่งฐานะค่อนข้างยากจน ต่อให้เรียนเก่งและขยันแค่ไหนก็ยอมแพ้ให้แก่โชคชะตา และก็มีส่วนที่คิดว่าเรียนสูงไปก็ไม่มีอะไรดีขึ้น จบมัธยมแล้วออกไปทำงาน หาเงินเลี้ยงดึกว่า

“ฉันไปลองถามดูดีกว่า” ปัทมายับยั้งความอยากรู้ไม่ไหว วางแปรงลบกระดานแล้วเดินเฉียดไปยังกลุ่มเพื่อนที่ค่อนข้างสนิทสนมกัน

“จันท์! เกิดเรื่องจริงๆ ด้วยละ”

เพียงไม่กี่นาทีปัทมาก็เดินกลับมาพร้อมสีหน้าตื่นๆ

“จำเข็มได้ไหม ห้องหกทับสามนะ มันจมน้ำตาย เพิ่งพบศพเมื่อเช้านี้เอง”

ตุ๊ป!

แปรงลบกะดานในมือร่วงหล่น ใจเต้นระส่ำด้วยความหวาดหวั่น ‘สิ่งที่เคยเกิดขึ้นในช่วงเวลาที่แล้วกำลังเกิดขึ้นอีกครั้ง’ รวากับรอบข้างไร้เสียงผู้คน สมองชาวโพลน สรรพสิ่งรอบกายราวไกลห่างออกไปทุกที

“จันทร์!”

ดารีกาสะดุ้ง เบื้องหน้าปรากฏใบหน้าของศุภฤกษ์ พริบตาแรกประหนึ่งซ้อนทับกับภาพที่ติดอยู่หน้าเจดีย์บรรจ้อัฐิ ก่อนจะค่อยๆ ซัดขึ้นกลายเป็นศุภฤกษ์ที่มีเลือดเนื้อและความรู้สึก

“เป็นอะไรไป ไม่สบายหรือ”

เธอเอื้อมมือไปจับใบหน้าเขา ดวงตาทั้งสองข้างเอ่อไปด้วยหยาดน้ำใส “นายห้ามเป็นอะไรนะ ห้ามตายเด็ดขาด เข้าใจไหม”

ทั้งศุภฤกษ์ ทั้งปัทมา ต่างทำตัวไม่ถูกกับสิ่งที่เกิดขึ้น ก่อนใครจะทันพูดอะไร สัญญาณที่บ่งบอกว่าถึงเวลาเข้าแถวหน้าเสาธงก็ดังขึ้น ศุภฤกษ์ก็มองคนที่ดูเหมือนสติไม่อยู่กับตัวแล้วก็คิดว่าคงลงไปทำกิจกรรมยามเช้าไม่ได้แน่ๆ

“ปัทมาจันทร์ไปพักห้องพยาบาล ไม่ดีกว่าเดี๋ยวฉันพาไปเอง” ศุภฤกษ์เปลี่ยนใจในตอนสุดท้าย จูงมือดารีกาเดินหลบเพื่อนคนอื่นที่กำลังทยอยไปเข้าแถวหน้าเสาธงไปยังห้องพยาบาลที่อยู่ริมสุดของตึก

“สองคนนั้น หนีไปจู่จี้กันหรือ”

ปัทมาเหลียวขวับ ก็เจอต้นหนที่เดินหน้าตาเขียวช้ำเข้ามา

“เรื่องสองคนนั้นฉันไม่รู้ แต่แกเนี่ย! ปัทมาจิ้มนิ้วชี้ไปที่รอยช้ำจางๆ ข้างแก้ม “ไปพัดกับหมาที่ไหนมาอีกวะ ที่อ้างว่าไม่สบายแล้วหายไปหลายวันนี้หลบหน้าหลบตาฉันใช่ไหม”

ต้นหนตั้งเพ็งรู้ตัว จึงยกมือปิดแล้วรีบเดินผ่านไป

“บอกมาเดี๋ยวนี้ละ แกไปมีเรื่องกับใครมาอีก ไม่งั้นฉันจะโทร. ไปฟ้องพี่ติน”

“ยุ่งนะ ไม่มีอะไรสักหน่อย” ต้นหนเร่งฝีเท้าให้เร็วขึ้นกลายเป็นวิ่งหนี ปัทมาก็ตามไปติดๆ ทำให้ลืมเรื่องสองคนที่เดินไปห้องพยาบาลก่อนหน้าไปเสียสนิท

ดนตรีบรรเลงเพลงชาติดังมาจนถึงห้องพยาบาล ศุภฤกษ์จูงมือดารีกามานั่งที่เตียงแล้วลากเก้าอี้มานั่งอยู่ข้างๆ เท่าที่ประเมินด้วยสายตาดูเหมือนจะยังคงไม่มีสตินัก จึงคว้ามือนามูมแล้วบีบเบาๆ ให้เธอรับรู้ว่ามีอีกคนอยู่ตรงนี้

ดารีกาสะดุ้ง แกว่งตาที่เลื่อนลอยและเศร้าสร้อย มองที่มือแล้วไล่สายตามายังใบหน้าเขา

“วันศุกร์”

“อืม...เราเอง” เขาตอบรับพลาถกระทบมือแน่นขึ้นอีกนิด “โอเคไหม”

ดารีกาพยักหน้าช้าๆ น้ำตาหยดหนึ่งตกลงไปกระทบมือศุภฤกษ์ที่กุมอยู่

“มีอะไรไม่สบายใจเล่าให้เราฟังได้นะ”

ดารีการิมฝีปากสั่น บางสิ่งก็ยากจะเอ่ยมันออกมา เธออยากเปลี่ยนแปลงทุกอย่างไม่ให้ทุกคนต้องประสบชะตากรรมแบบเดิม แต่พอเกิดเรื่องของเข็มก็ราวกับสิ่งที่ตั้งมั่นพังทลายลง ตอนนี้อันตรายหวาดกลัวกับทุกสิ่ง แม้กระทั่งสิ่งที่พยายาม

บอกตัวเองมาตลอดว่าต่อให้พຽງนี้ตื่นมาในช่วงเวลาของตัวเองก็จะไม่เสียใจอะไร

ทุกอย่างผิดไปหมด เธอไม่อยากจะสูญเสีย ไม่อยากให้คนรอบข้างต้องเผชิญชะตากรรมที่น่าสงสารใดๆ

“จันทร์”

เสียงเรียกของเขาดังสติเธอให้กลับมาอีกครั้ง ดารีกาสูดลมหายใจเข้าปอดลึกๆ เอ่ยสิ่งที่อยู่ในใจออกมาเสียงเบา “เข็มตายแล้ว”

“เราได้ยินมาเหมือนกัน” ศุภฤกษ์รับรู้เรื่องพวกนี้ช่วงที่เดินเข้าโรงเรียนมา แน่ใจว่าเป็นใครก็ใจหายหากคนที่เคยเห็นหน้าค่าตาเสียชีวิตไป แต่ไม่คิดว่าดารีกาจะอาการหนักขนาดนี้ เท่าที่รู้ทั้งสองคนแทบไม่เกี่ยวข้องกัน

“นายจำเรื่องความฝันที่เราเคยเล่าให้ฟังได้ไหม”

ศุภฤกษ์คีวขมวด พอนึกย้อนกลับไปก็คล้ายคลึงคล้าคลาอยู่บ้าง

“เราเคยฝันว่าเข็มจะจมน้ำตาย”

ประโยคนี้ช่วยให้ความทรงจำในวันนั้นชัดเจนขึ้น ดาริกายังใจกล้าเดินไปตักน้ำเข็มเพื่อบอกให้เขาอยู่ให้ห่างจากน้ำด้วย

“จะบอกว่า ฝันของจันทร์จะเกิดขึ้นจริงอย่างนั้นหรือ”

“มันจะเกิดขึ้นจริง” ดาริกาตอบได้เพียงในใจ ไม่สามารถเอ่ยออกมาได้จึงทำเพียงแค่ประสานสายตาเขานิ่ง

แม้จะใจคอไม่ดี แต่ศุภฤกษ์ก็ทำได้แค่พยายามปลอบใจ “มันก็แค่ความฝันแหละ อย่าคิดมากเลย”

“นายไม่เชื่อเราสินะ”

ศุภฤกษ์อึกอัก แน่นนอนว่าไม่เชื่ออยู่แล้ว แต่ก็ไม่อยากให้อีกฝ่ายเสียความรู้สึก “ไม่ใช่อย่างนั้น มันอาจเป็นแค่เรื่องบังเอิญ”

“ช่างเถอะ” ดาริกาตัดบท เข้าใจว่าเป็นเรื่องยากอยู่แล้วที่จะทำให้คนอื่นเชื่อ ถ้าเธอไม่ประสบพบเจอเองก็ไม่มีทางเชื่อเช่นกัน

“จะไปไหน” ศุภฤกษ์รั้งข้อมือเล็กไว้ เมื่ออีกฝ่ายลุกขึ้นขึ้น

“กลับห้องเรียน”

ศุภฤกษ์เพิ่งจะรู้ตอนนี้เองว่าเพลงบรรเลงเจี๋ยบลงไปแล้วและไม่มีเสียงตามสายของครูเวร “จันทร์โอเคแน่นอนะ เราว่านอนพักสักคาบก่อนก็ได้ เดี่ยวเราบอกครูสักดีให้”

ดาริกายังไม่ทันได้ตอบอะไร ก็มีเสียงดังจากด้านนอกแทรกเข้ามาเสียก่อน

“ทำอะไรนะ”

คนด้านในทั้งสองหันมองหน้ากัน แล้วพากันเดินออกไปดู พบปัทมายืนกอดอกมองอินทிரาดด้วยสีหน้าบึ้งตึง

“เกิดอะไรขึ้นหรือ” ศุภฤกษ์ถาม ด้วยไม่อยากให้มีเรื่องมีราวกัน

“ก็ยายเอมนะสิ มายืนด้อมๆ มองๆ อะไรอยู่ตรงนี้ก็ไม่รู้” ปัทมาชิงตอบ

“ด้อมๆ มองๆ ที่ไหน ชั้นแค่จะมาขอยากิน พอเข้าไปก็บังเอิญเห็น...เออ...สองคนนี่จับมือกันอยู่ ก็เลยหลบออกมายืนรอตรงนี้”

คำตอบของอินทிரาส่งผลให้คนด้านในเมื่อครู่หันมองหน้ากันโดยอัตโนมัติ ส่วนปัทมาก็ตาโต ซี่มือไปทางเพื่อนทั้งสองสลัดไปมา “นี่...พวกแก”

“ไม่มีอะไรทั้งนั้นแหละ เราแค่คุยกันเฉยๆ” ศุภฤกษ์ปัดมือปัทมา ดีหน้าซื่อราวไม่มีอะไรเกิดขึ้น บรรยากาศเมื่อครู่ออกแนวเคร่งเครียด ห่างไกลคำว่าหวานแหววเป็นไหนๆ

“ฮั่นแน่!” ปัทมายังไม่เลิกเข้า กับคนอื่นไม่รู้ว่ามีศุภฤกษ์เป็นแบบไหน แต่กับคนที่โตมาด้วยกันตั้งแต่เด็กมีเธอจะดูไม่ออก ไอ้อาการหน้าแดง ดวงตาเล็กลั่นบ่งบอกชัดๆ ว่าไม่ปกติ

“ฮั่นงั้น ฮั่นเอ๋อะไร ไปเรียนได้แล้ว” ศุภฤกษ์ตัดบทแล้วเดินซึ่งออกไปคนแรก ปัทมาเลยวิ่งตามไปติดๆ พร้อมกับส่งเสียงแซวไปตลอดทาง

ดาริกามองตามทั้งสองแล้วยังรู้สึกไม่อยากให้เหตุการณ์ที่เคยเกิดขึ้นนั้นต้องเกิดขึ้นอีก

“จะไม่พูดอะไรหน่อยหรือ”

เธอหันมาสบตาคนถาม “ก็เป็นอย่างที่เธอเห็นนั่นแหละ” ดาริกาไม่มีอารมณ์มาปั้นสรรค์คำสวยๆ หากอินทிர่าเห็นหรือได้ยินบทสนทนาเมื่อครู่จริง มันก็ห่างไกลจากเรื่องซู้สาวอยู่มากทีเดียว

คนถูกทิ้งไว้ด้านหลังหมุนตัวมองอย่างไม่สบอารมณ์ ตั้งแต่ดาริกามาเธอก็เหมือนถูกลดความสำคัญลงทุกทีๆ

การเสียชีวิตของเข็มสร้างแรงสั่นสะเทือนค่อนข้างมากเลยทีเดียว ไม่ใช่แค่กับดาริกาเพราะเรื่องราวดูจะใหญ่กว่านั้น เมื่อบิดาของเข็มที่มีตำแหน่งเป็นกำนันเข้ามาในพื้นที่โรงเรียนพร้อมกับตำรวจหลายนาย ที่น่าตกใจมากกว่านั้นก็คือ ‘ต้นหน’ ถูกกล่าวหาว่าเป็นฆาตกรฆ่าเข็ม

ทันทีที่ศุภฤกษ์กับปัทมาวิ่งออกจากห้องเรียนไปทันที ดาริกาที่ยังงงและสับสนก็วิ่งตามไปอีกคน ห้องปกครองอยู่ใกล้ติด กว่าจะไปถึงเธอจึงหอบจนหายใจแทบไม่ทัน ที่หน้าห้องมีครูและนักเรียนมุงกันอยู่เกือบสิบคนจึงใช้เวลาพอสมควรกว่าจะแหวกเข้าไปอยู่ด้านหน้าได้

“เห็นไหมครับ ไอ้เนี่ยมันยอมรับว่าฆ่าลูกผม”

เสียงตวาดดังก้องจนคนที่เพิ่งโผล่หน้าเข้าไปสะดุ้ง หันมองเหล่านักคนที่นั่งอยู่ด้านใน คนที่ยืนตรงหน้าเธอตอนนี้คือศุภฤกษ์กับปัทมาที่โดนบรรดาครูกันให้ห่างออกมา

“ผมมีเรื่องกับเข้มจริง แต่ไม่ได้ฆ่าครับ” ต้นหนปฏิเสธเสียงแข็ง ตอนได้ยินว่าคู่อริเสียชีวิตเขาก็ใจหาย แต่ก็ไม่ได้คิดว่าตัวเองจะตกเป็นผู้ต้องสงสัยเช่นนี้

“แล้วหลังจากมีเรื่องน้องไปที่ไหน” หนึ่งในตำรวจซักถามต่อ

“กลับบ้านครับ”

“มีพยานไหม”

ต้นหนนิ่งงันไปเพราะอาศัยอยู่ลำพัง บิดามารดาเสียชีวิต พี่ชายทำงานอยู่กรุงเทพฯ ส่วนญาติคนอื่นๆ รวมถึงศุภฤกษ์กับปัทมาก็มีบ้านที่ห่างออกไป

“ว่าไงมีพยานไหม”

เมื่อโดนถามซ้ำเขาก็ได้แต่ส่ายหน้า “ผมอยู่บ้านคนเดียวครับ”

“เห็นไหม! มันนั่นแหละ!” บิดาของเข้มลุกขึ้นชี้หน้า ปรีจะเข้าไปทำร้ายต้นหนจนห้ามกันแทบไม่ทัน ศุภฤกษ์กับปัทมาเห็นแล้วก็ทนไม่ไหว แหวกวงล้อมของครูเข้าไปสมทบ

“เข้มจมน้ำตายนี่ครับ เกี่ยวกับโด่งตรงไหน” ศุภฤกษ์ขยับไปยืนด้านหน้า โดยมีปัทมายืนชนาบข้าง

“นั่นสิคะ อย่ามาใส่ร้ายกันอย่างนี้นะคะ”

“พวกเธอสองคนอย่ามายุ่งเรื่องนี้เลย” ครูอดิศักดิ์ ซึ่งเป็นหนึ่งในคณะกรรมการฝ่ายปกครองพยายามห้ามเด็กในปกครองตัวเอง

“จะไม่ให้ยุ่งได้ยังไงคะ แบบนี้ใส่ร้ายกันชัดๆ” ปัทมาเถียงคอบเป็นเอ็น

“นั่นนะสิครับ ทำไมโด่งถึงตกเป็นผู้ต้องหาได้ ถ้าแค่เคยมีเรื่องกันมันฟังไม่ขึ้นหรอกนะครับ เข้มก็มีเรื่องกับคนอื่นไปทั่ว!”

“มึง!” บิดาเข้มหันมาชี้หน้าศุภฤกษ์ ที่กล่าวหาลูกชายตัวเอง

“ผมพูดความจริงครับ ตั้งแต่ ม. ๑ ยัน ม. ๖ มีชั้นไหนบ้างที่เขาไม่มีคู่อริ นี่ยังไม่นับโรงเรียนอื่น หรือคนข้างนอกนะครับ” ศุภฤกษ์ยังให้ความเห็นต่อ

“เอาละ ใจเย็นๆ กันก่อน” ครูศรีสุตาผู้เป็นหัวหน้าฝ่ายปกครอง กล่าวเสียงดังเพื่อให้ทุกคนอยู่ในความสงบ “ถ้าว่ากันตามเหตุผลก็จริงอย่างที่นายศุภฤกษ์ว่า”

“อ้าวครู! พูดอย่างนี้จะให้ลูกผมตายฟรีเหวอครับ” กำนันขามสีหน้าถ่มมึงทิ้ง

“แล้วถ้าการเสียชีวิตของคุณเป็นอุบัติเหตุจริงๆ ละ” ศรีสุตาถอนหายใจ มองชายวัยสามสิบกว่าที่ครั้งหนึ่งเคยเป็นลูกศิษย์ของตน “ครู้รู้ว่าเธอเสียใจ แต่จะมาใส่ร้ายเด็กคนอื่นโดยไม่มีหลักฐานแบบนี้ไม่ได้”

“ก็มีพยานเห็นมันทะเลาะกับลูกผมไงครับ” กำนันขามเถียงสู้ ต้นเหตุของการพาดำรวจมาบุก เพราะได้ยินหนึ่งในชาวบ้านบอกว่า สามวันก่อนเห็นเข้มทะเลาะกับต้นหนแถวร้านขายของชำ

“ก็มีคนเห็นว่าเด็กมันแยกย้ายกันไปแล้ว แถมหลังจากนั้นเจ้าเข้มยังไปซื้อเหล้ากินอีกนี่”

คราวนี้บิดาเข้มพูดอะไรไม่ออก

“มีคนเห็นว่าหลังจากนั้นเข้มไปบ้านแฟนด้วยนะครับ” ศุภฤกษ์เสริม ไม่รู้ว่าจริงไหม แต่ได้ยินคนในโรงเรียนพูดเช่นนั้น

ดูเหมือนบิดาเข้มกับตำรวจจะรู้ที่อยู่แล้ว จึงหันสบตากันโดยไม่พูดอะไร

“ผมว่าถ้าจะโทษใครสักคนในเหตุการณ์นี้ กำนันก็โทษตัวเองเถอะครับ เข้มหายไ้ตั้งหลายวันไม่เห็นตามหาเลย จนมีคนไปพบศพถึงได้รู้ว่าลูกเสียชีวิต ไม่คิดว่าบ่ล่อยปละละเลยเกินไ้เหวอครับ”

กำนันขามถลิ่งตาใส่ศุภฤกษ์ โม่โจนตัวสั้น แต่เถียงอะไรไ้ได้สักคำ

“พอเถอะๆ พวกเธอกลับห้องไ้ได้แล้วละ” ครูศรีสุดาธิ์บสงบศึก พยักหน้าให้ครูอดิศักดีพาเด็กๆ ออกไป

ศุภฤกษ์กับบัทมาตั้งมือตันหนคนละข้างบรีไ้ที่ประตู เจอดาริกายังยืนอยู่ก็คว้ามือให้ตามมาด้วยอีกคน ยังไม่พ้นหน้าห้องปกครองดี ก็ไ้ยินเสียงร้องไห้ของใครคนหนึ่ดั้ขึ้น

“ผมผิดเองที่ไ้ไม่คุ้มันดีๆ ไ้ไม่คิดว่ามันจะอายุสั้นเลยจริงๆ”

ทั้งสี่หันมองหน้ากัน ในใจเต็มไ้ด้วยความเศร้าหมอง “ไปเถอะ” ศุภฤกษ์กระตุกมือทั้งฝั่ตันหนและฝั่ดารีกา ต่อให้เสียใจกับการสูญเสียขนาดไหน ก็ไ้ไ้จะโทษคนอื่นไ้ได้ตามอำเภอใจ

ที่มุมหนึ่ของอาคารเรียน ณ จุดประจำของทั้งสาม ศุภฤกษ์กับบัทมาผลัดตันหนนั่ลงบนเก้าอี้แล้วยื่นกอดอกมออย่างเอาเรื่อง

“เล่ามาว่าเกิดอะไรขึ้น” บัทมาเริ่มเปิดฉาก สั่ภรณใจว่ามันต้องมีต้นสายปลายเหตุ มิเช่นนั้นตันหนคงไ้ไปมีเรื่องกับเข้มอีกแน่

“ก็มีแค่นั้นแหละ ขับรถไปเจอกันที่ร้านเครื่องเขียน มันเริ่มก่อน ฉันก็เลยสู้กลับ”

“นั่นยังไ้เป็นแกใหญ่ หนึ่ แกไ้บ่ล่อยให้มันชกก่อนแน่ สอง ถ้าแกเห็นมัน แกจะต้องรีบออกจากที่นั่น ไ้ไ้ไม่มีเรื่องกัน” สาเหตุที่ศุภฤกษ์เอ่ยเช่นนั้น เพราะรู้ว่าตันหนพยายามหลีกเลี่ยงการชกต่อยสุดชีวิต เพราะให้สัญญากับพี่ชายไว้ว่าจะตั้งใจเรียนให้จบ ถ้ามีเรื่องอีกจะกลายเป็นการทำทั่ทบรอบสอง โทะเขบาสุดอาจโดนหักคะแนน หนักสุดมีสิทธิถูกไล่ออก

“เล่ามา ไ้จันฉันโทร. หาพี่ดินจริงๆ ด้วย” บัทมายกโทรศัพท์ขึ้นมาขู่

ตันหนยังล้งเล แววดาล่อกแล่ก แต่ก็ยังไ้ยอมเอ่ยปากออกมา

“เราลองไปถามเอมดูดีไหม”

ศุภฤกษ์กับบัทมาหันไปทางดารีกาที่เกือบลื้มไปแล้วว่าอยู่ตรงนี้ด้วย และดูเหมือนจะเดาถูก เพราะตันหนเล็กลั้กอย่างเห็นได้ชัด

“จันไปถามเอง” พอบัทมาออกตัว ตันหนก็กระโจนคว้ามือไว้อย่างทันท่วงที่

“อย่านะ!”

ชัดเจนขนาดนี้แทบไ้ไม่ต้องคาดคะเนอะไรต่อ บัทมาสะบัดมือทิ้งแล้วยกขึ้นกอดอก “เล่ามาไ้ไ้เลย ไ้จันฉันไปจัดการยายเอมแม่!”

ตันหนเม้มปาก “แต่ฉันสัญญากับเอมไว้แล้ว”

“ไอ้ย!” บัทมายกมือขยี้หัวตัวเองอย่างชัดใจสุดฤทธิ์ “แล้วไ้ไ้ อยากเข้าไ้ไปนอนเล่นในดารีกาเหวอ!”

“ก็...ไ้ไม่มีอะไรแล้วนี้ พอเข้มคงรู้แล้วละว่าเราไ้ไ้เกี่ยว”

“คนที่กำลังโกรธแค้น เขาไ้ยอมแค่นั้นหรือ” ดารีกาขยี้ม้ายันข้างศุภฤกษ์กับบัทมา จากประสพการณ์ชีวิตรู้เลยว่บิดาของเข้มน่าจะผูกใจเจ็บไว้แล้ว ไ้ไ้ไ้แค้กับตันหน ตอนนี้ศุภฤกษ์ที่ตอกหน้าไปท่ามกลางผู้คนก็ไม่น่าจะปลอดภัยแล้ว “จันไ้รู้ว่านายสัญญาอะไรกับเอมหรือกะนะ แต่ถ้ามันเกี่ยวกับชื่อเสียงของเอมแล้วนายต้องแลกกับอนาคต หรือความปลอดภัยของตัวเอง คิดว่ามันคุ้มแล้วหรือ”

คำพูดคำจาของดารีกาดูเกินวัยไปอีกหน แต่ทั้งสามก็ไ้ไม่มีใครกล้าเถียงว่าไ้ไม่จริง ตันหนถอนหายใจ ก้มหน้า

“เอมอาจไ้ไม่มีใคร แล้วนายมีใครละ ถ้านายปิดบังและยอมรับทุกอย่าง เกิดวันนี้ดารีกาไ้ไม่ยอมคว้ามือ หรือพอเข้มติดสินบนเพื่อยัดข้อหาจันนายต้องติดคุก คนที่ตอ้เสียใจคือใคร คนที่ตอ้เสียอนาคตคือใคร จันไ้ไม่ยอมพูดให้มันดูเลวร้ายหรือกะนะ แต่อีกห้าปี สิบปี จัน บัท วันศุกร์ ก็อาจจะเป็นแค้คนอื่นสำหรับนาย นับประสาอะไรกับเอมที่...” ดารีกาไ้พูดต่อ เพราะทุกคนต่างรู้ว่าอินทรีราเข้าหาตันหนเพราะอะไร

“นายต้องเอาตัวให้รอด ดูแลตัวเองให้ได้ ก่อนจะมีสิทธิ์ดูแลคนอื่น ไม่ว่าเอมหรือแฟนในอนาคตของนาย ไม่งั้นจะเป็นนายนั่นแหละที่ดึงคนที่นายรักมาลาก” แม้จะรู้ว่าอนาคตต้นหนถือว่าประสบความสำเร็จ แต่ก็กลัวว่าการกลับมาของตัวเองจะทำให้อนาคตนั้นเปลี่ยนไป บอกตรงๆ ว่าตอนนี้เธอไม่มั่นใจเลยสักนิดว่าสิ่งที่เกิดขึ้นนี้ เคยเกิดขึ้นแล้วหรือว่ามันเปลี่ยนไป ต้องโทษที่ห้วงเวลาก่อนเธอไม่เคยสนใจใครมากกว่าตนเองนี่ละ ถึงจำไม่ได้สักนิดว่าต้นหนเกี่ยวข้องกับการเสียชีวิตของเข้มด้วยไม่งั้นคงเตือนเขาตั้งแต่เนิ่นๆ ไปแล้ว

จบประโยคยาวๆ ของเด็กสาวที่ยังสวมชุดนักเรียนมัธยมปลาย บรรยากาศรอบข้างก็กลางเจียบบัง มีลมพัดหวีดหวิวจนผมของทั้งสี่ปลิวไหว ความวังเวงดังกล่าวทำให้ดารีกาเพิ่งรู้สึกตัวว่าพูดอะไรไม่สมควรออกไป แคร้รู้สึก ว่าความรักของวัยรุ่นมันสวยงามก็จริง แต่ก็แสนเปราะบางเหลือเกิน

“เออ คิดเสียว่าฉันไม่ได้พูดละกัน” เธอจะเดินหนี แต่กลับได้ยินเสียงปรบมือดังขึ้น พอหันกลับไปมองพบว่าเป็นปัทมาแถมมองมาที่เธออย่างชื่นชม

“เจ๋งสุดเลยอะจันทร์ พูดได้กินใจมาก”

“จริง พี่ดินยังพูดไม่ได้ขนาดนี้เลย เล่นเอาฉันเกือบบรจุ” ต้นหนสั่นกาย รู้สึกเหมือนโดนจับไปให้ครูฝ่ายปกครองอบรมชุดใหญ่อย่างไรก็ไม่รู้

ได้รับคำชมซึ่งๆ หน้าดารีการก็ยิ้มแย้ม เหลือบมองท่าที่ศุภฤกษ์ก็เอาแต่มองเธอนิ่งๆ แต่ก็พอจะเดาสายตาดอกแหละ คงไม่แคล้วว่าเธอพูดจาเหมือนยายแก่แบบเซตแดนอีกคน

“เออละ แกเล่ามาได้ละ อย่ามาเฉไฉ” เป็นปัทมาที่ลากทุกคนกลับไปเล่นเรื่องเดิม

ต้นหนหันมองทุกคนแล้วสุดลมหายใจเข้าปอด “เย็นนั้นเอมโทร. มาหาฉันว่าเข้มตามไปที่บ้านนะ แล้วแม่เอมก็ไม่อยู่อยากให้ฉันไปช่วยหน่อย”

“แล้ว...” ช่วงจังหวะต้นหนเว้นช่วง ปัทมาก็เร่งอีก

“ฉันไปถึงบ้านเอม ไข่มุกก็ไม่อยู่แล้ว เจอแค่เอมกับ...เออ พี่นาย”

มีเสียง ฮี! ดังขึ้นแบบไม่ต้องเดาก็รู้ว่ามาจากใคร ปัทมาแทบอยากเขกบาลต้นหนแรงๆ ให้ฉลาดเหมือนคนอื่นได้สักที “ต่อสิ”

“ฉันก็เลยไม่ได้เข้าไป ขากลับเจอเข้มอยู่ร้านเครื่องเขียนพอดีเลยแวะเข้าไปคุยกับมันให้รู้เรื่อง มันก็บอกว่าเอมเป็นคนส่งข้อความให้มันไปหาเอง แต่พอไปถึงกลับโวยวายว่ามันตามมาหาเรื่อง แล้วก็บอกว่าเอมอ่อยไปเรื่อย สงสัยจะของขาด ฉันก็เลยบอกให้มันถอนคำพูด”

“ก็เลยมีเรื่องกัน” ปัทมาต่อให้

“อืม” ต้นหนยอมรับ “ชกกันอยู่ไม่กี่หมัดเพื่อนไข่มุกก็เข้ามาห้าม ฉันก็เลยขี่มอไซค์ออกมา”

“ก็แค่นี้ แล้วทำไมแกไม่บอกความจริงให้จบๆ ไป” ปัทมาเห็นว่าไม่มีอะไรต้องปิดบังเลยสักนิด

“เออ คือ...”

“เอมไม่อยากจะให้ชื่อตัวเองเข้าไปพัวพันกับเรื่องนี้ ถ้าโด่งบอกว่าได้ข้อความจากเอม ตำรวจก็ต้องตามไปสอบปากคำ คนอื่นรู้ก็จะกลายเป็นเรื่องใหญ่” ดารีกาต่อให้ ในใจนี้ก็นับถือเด็กอายุสิบแปดที่คิดได้ขนาดนี้

“อืม” ต้นหนพยักหน้ายอมรับ ที่ดารีกาพูดไม่ต่างจากประโยคของอินทริธาเลยสักนิด

“ไอ้...” ปัทมาพ่นลมหายใจพรี๊ด “จะด่าว่าควายยังสงสารควายเลย”

“ฉันแค่ไม่อยากให้เอมเดือดร้อน” ต้นหนเสียงอ่อย

“ตัวเองเดือดร้อน พี่ดินผิดหวังไม่เป็นไรว่่างั้น” ปัทมาตอกกลับอีก ซึ่งคราวนี้คนโดนว่าก็ขี่มอไซค์ไปถนัดตา

“ตัดใจเถอะวะ ภูพุดจริงนะ” ศุภฤกษ์ที่เจียบบมาครู่ใหญ่ยื่นมือไปบีบไหล่ รู้สึกแล้วว่าดอกฟ้าที่เพื่อนไฟฝันจะนำความเดือดร้อนมาให้มากกว่า

ต้นหนก้มหน้า ในใจยังมีเหตุผลร้อยพันขึ้นมาแก้ตัวให้สาวในดวงใจ ‘เอมยังเห็นตนสำคัญถึงส่งข้อความหาเวลาเดือดร้อนแต่เป็นเพราะตนไปซ้ำ เอมถึงขอความช่วยเหลือจากผู้ชายคนอื่น ส่วนที่ตนมีเรื่องกับเข้ม เอมก็ไม่รู้เรื่องสักนิด จะ เป็นความผิดเอมได้ยังไง’

เห็นต้นหนยังดื้อดึง ดาริกาก็ยื่นมือไปตรงหน้าคนที่ยื่นอยู่ “ขอโทรศัพท์หน่อย”

“ทำไมเหรออ” แม้จะงงๆ แต่ศุภฤกษ์ก็หยิบให้ ยังเหลือบมองเป็นระยะๆ อยากรู้ว่าจะทำอะไร พอเห็นว่าเปิดไคคอนรูปข้อความก็รีบเอื้อมไปหยิบคืน แต่ดาริกาก็หันหลบได้เร็วกว่า

“อย่าต้องทำถึงขนาดนั้นเลย” ศุภฤกษ์ขอร้องในที่

“หนามที่ตำมือถ้าไม่เอาเข็มบ่งออกมันจะหายเหรออ เจ็บให้จับดีกว่าปล่อยให้คาอยู่แบบนั้น เพราะมันจะเจ็บไปเรื่อยๆ”

“พูดอะไรกันนะ” ปัทมาฟังเหมือนจะเข้าใจแต่ก็ไม่เข้าใจ รู้แค่ว่าปัญหาน่าจะอยู่ที่โทรศัพท์ศุภฤกษ์ จึงเอื้อมไปคว้ามาจากมือของดาริกา พอเห็นแล้วก็ตาโต

“นี่มัน...” พูดไม่ออกด้วยซ้ำ ได้แต่หันมองศุภฤกษ์กับดาริกา จนต้นหนอยากรู้ อยากเห็นอีกคน จึงหยิบมาจากมือของปัทมาอย่างรวดเร็ว

‘วันศุกร์ว่างไหม มาอยู่เป็นเพื่อนเราหน่อยสิ เราอยู่คนเดียว รู้สึกไม่ปลอดภัยเลย’

‘เข้มขับรดมาวนเวียนบ้านเราหลายครั้งแล้ว เรากลัวจัง วันศุกร์มาอยู่เป็นเพื่อนเราหน่อยได้ไหม’

‘วันศุกร์นอนหรือยัง ยุ่งมากเหรออ’

‘วันศุกร์ออกไปโรงเรียนหรือยัง วันนี้เราไม่มีรถอีกแล้ว แวะมารับเราหน่อยได้ไหม’

‘ถ้าโด่งพูดอะไรเกี่ยวกับเรา วันศุกร์อย่าไปเชื่อนะ เราไม่เคยคิดอะไรกับโด่งทั้งนั้น เรา...รอวันศุกร์คนเดียว’

สองข้อความแรกเป็นข้อความวันที่เกิดเหตุ ส่วนข้อความล่างสุดเหมือนจะมาไม่กี่นาทีก่อนนี้เอง ส่วนมากศุภฤกษ์ไม่ได้ตอบอะไร นอกจากการบ้านหรือเรื่องเรียน

ต้นหนประหนึ่งโดนความจริงกระแทกหน้า ส่งโทรศัพท์คืนศุภฤกษ์แล้วผุดลุกเดินออกไป

“จะไปไหน” ปัทมารีบคว้าแขน ส่วนศุภฤกษ์ก็ขยับดักหน้าไว้

ต้นหนสีหน้าบึ้งตึง แวดตาที่सानประสบกับศุภฤกษ์วาวโรจน์ เขาบัดมือปัทมาออกแล้วเดินเลี้ยวออกไปโดยไม่พูดอะไร

“ไอ้โด่ง!” ปัทมาจะวิ่งตาม แต่ศุภฤกษ์กลับขวางไว้ แล้วส่ายหน้าซ้ำๆ

“ไม่กลัวมันไปหาเอมเหรออ เดี่ยวก็มีเรื่องมีราวอีกเหรออ”

“คงไม่แล้วละ เราพูดกันมาตั้งนานสองนานขนาดนี้ ถ้าโด่งยังคิดไม่ได้ก็คงต้องปล่อยให้ไป” ดาริกาผ่อนลมหายใจ เหลือบไปสบตาศุภฤกษ์ก็เห็นว่ามองมายังเธออย่างไม่พอใจ จึงหลบออกมาเสีย

“รอฉันด้วย” ปัทมาวิ่งตามไปอีกคน ทิ้งไว้เพียงศุภฤกษ์ที่ยืนนิ่งงัน เกิดคำถามมากมายในใจเขา หนึ่งในนั้นคือ ‘ฉันทรูู้ได้ยังไงว่า เอมส่งข้อความถึงเขา’